

လောကီရည်တွေကို

တုံ့တော်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်စင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ် - ဇွန်လ၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။

အုပ်စု - ၁၀၀၀

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးလပြည့်စေး၊ လပြည့်လင်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၃၆၉)

အမှတ် - 11H ၊ ၅၅-လမ်း(လယ်) ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - ခင်ကံ့ကော်ကျော်

တန်ဖိုး - ၂၈၀၀ ကျပ်

ကံ့ကော် လင်္ကာရည်ကျော်

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

အမှတ်-၂၂၊ မဟာဓမ္မယျာလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း- ၀၉ ၂၅၀၀၁၂၃၄၈ ၊ ၀၉ ၂၅၉၂၉၁၉၃၇ ၊ ၀၉ ၄၄ ၇၃၀ ၄၁၁၃၇
email: kantkawwutye@gmail.com

<http://kantkawwutye.myanmaronlinesales.com>

www.facebook.com/KantKawWutYeePublishing

တို့တွင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု မှာယူနိုင်ပါသည်။

စာရေးသူ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ရဲမြင့်ကျော် ဖြစ်သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ မြန်အောင်မြို့နယ်၊ မြို့မ တဲကြီးကုန်း ကျေးရွာတွင် အဖ ဦးတင်ညွန့်၊ အမိ ဒေါ်မြရီတို့၏ ဒုတိယသား အဖြစ် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး အ.ထ.က(၁) လမ်းမတော်(ယခင် ဝိန့်ဂျွန်းကျောင်း)၊ အမှတ်(၂) ဒေသကောလိပ် လှိုင်နယ်မြေနှင့် ဆေးတက္ကသိုလ် (၁)ရန်ကုန်တို့တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမှ ဆေးပညာဆိုင်ရာ ဘွဲ့လွန်နှင့် ဒီပလိုမာကိုးခု ရရှိခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်း ၁၀ နိုင်ငံကျော်ခန့်သို့ ပညာတော်သင်၊ လေ့လာရေးနှင့် ဆေးပညာ နှီးနှောဖလှယ်ရေး အစည်းအဝေးများ သွားရောက်ခဲ့သည်။

ပြည်တွင်း နေရာဒေသအနှံ့အပြားတွင်လည်း ရာထူးအဆင့် အမျိုးမျိုးနှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်မှ စ၍ လင်္ကာရည်ကျော် ကလောင်အမည်ဖြင့် ရသစာပေများ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုရှည် **'ကြီးကြာတောင်ပံခတ်သံ'** ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆုကို လူငယ်စာပေကဏ္ဍမှ ရရှိခဲ့သည်။ **'ကြီးကြာတောင်ပံခတ်သံ'** ကို စင်ရော်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၂၀၀၉ ခုနှစ်အတွက်

အကောင်းဆုံးဇာတ်ကားဆုနှင့် အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်းဆု အကယ်ဒမီ နှစ်ဆု ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် 'ကြီးကြားတောင်ပံတော်သံ' ကို တက္ကသိုလ် များ မြန်မာစာအဖွဲ့က တတိယနှစ် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (မြန်မာစာ)အတွက် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ဒုတိယဝတ္ထုရှည် 'ဒေါက်တာ ရွှေသွေးနှင့် မယန်းမှု' သည်လည်း အမျိုးသားစာပေဆုကို ဝတ္ထုရှည်ကဏ္ဍမှ ရရှိခဲ့သည်။

ယခုအထိ ဝတ္ထုရှည် ၁၁ ပုဒ်နှင့် ဝတ္ထုတို ၁၀၀ ကျော်ရေးသားခဲ့ပြီး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များလည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

'ယန်းဒေါင်း' နှင့် 'နေဝင်အိပ်တန်းတက်' ဝတ္ထုရှည် နှစ်ပုဒ်ကို ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းရေးသားခဲ့ပြီး ရုပ်ရှင်ကားကြီး ရိုက်ကူးပြီးစီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ကလေးကျန်းမာရေး ပညာပေး စာအုပ်များ ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး 'မမွေးဖွားမီမှ အရွယ်ရောက်သည်အထိ ကလေး ပြုစု စောင့်ရှောက်နည်းများ' စာအုပ်နှင့် ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် သုတစွယ်စုံ စာပေဆုကိုလည်း အသုံးချ သိပ္ပံဘာသာရပ်ကဏ္ဍမှ ရရှိခဲ့သည်။

လူငယ် ပညာပေး ဆောင်းပါးများလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသား ခဲ့သည်။

ဓမ္မဆောင်းပါးများလည်း ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

FM Bagan ရေဒီယိုတွင် 'စာရေးဆရာ၊ ဆရာဝန်၏ အတွေးများ' ကဏ္ဍကိုလည်း အပတ်စဉ် တင်ဆက်နေသည်။

ယခုအခါ ဆရာသည် ပါမောက္ခ၊ ဌာနမှူး၊ ကလေးကျန်းမာရေး ပညာဌာန၊ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) ရန်ကုန်၊ တာဝန်ခံ ကလေးအထူးကုဆရာဝန် ကြီး၊ ကလေးဆေးရုံကြီး ရန်ကုန်နှင့်၊ ဥက္ကဋ္ဌ ကလေးကျန်းမာပညာအဖွဲ့၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဆရာဝန်များအသင်း တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ရင်း ရသ၊ သုတ နှင့် ဓမ္မစာပေများ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားလျက် ရှိသည်။

လင်္ကာရည်ကျော်၏ ထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

ဝတ္ထုရှည်

ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေသောနှစ်

၁။ ကြီးကြာတောင်ပံခတ်သံ	၂၀၀၇
၂။ ဒေါက်တာရွှေသွေးနှင့် မပန်းပွဲ	၂၀၀၉
၃။ နေဝင်အိပ်တန်းတက်	၂၀၁၀
၄။ ချစ်စရာအိမ်ကလေး	၂၀၁၁
၅။ တိမ်တွေ တောင်တွေနှင့် ခရီးသည်	၂၀၁၂
၆။ တစ်ပွင့်ကျွန်	၂၀၁၂
၇။ တိမ်ညိုမှာ ငွေဇာကွပ်ကယ်နှင့်	၂၀၁၃
၈။ ပန်းဒေါင်း	၂၀၁၄
၉။ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများမှတစ်ဆင့်	၂၀၁၅
၁၀။ နင်းဆွတ်ရေ	၂၀၁၆
၁၁။ ပန်းမာန်	၂၀၁၆

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

၁။ ပထမအိပ်မက် ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၀၇
၂။ သမားလည်ပြန် ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၀၉
၃။ သီဂီရအလှည့် ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၀
၄။ အမြဲတေရတနာ ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၀
၅။ ဆရာနှလုံးသား ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၁
၆။ နေညိုကမ်းနဖူး ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၁
၇။ ဝိုးတဝါး အတွေးစများ ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၁
၈။ နှလုံးသား ညာဘက်အပေါ်ခန်း ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၂
၉။ တတိယ အလင်းရောင် ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၆

ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်

၁။ သမီးသို့...	၂၀၁၆
၂။ မေတ္တာနိုင်ငံ	၂၀၁၇

ဓမ္မဆောင်းပါး

၁။ မင်္ဂလာရှိသော အောင်မြင်မှု

၂၀၁၄

ပါမောက္ခရဲမြင့်ကျော်(ဒေါက်တာရဲ)ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး၏
ထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်

ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေသောနှစ်

၁။ ကလေးကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ အယူအဆအမှားများ	၂၀၀၇
၂။ ရင်သွေးရတနာ ကလေးများအတွက်	၂၀၀၈
၃။ ရင်သွေးတို့ ရှင်သန် ကျန်းမာဖို့	၂၀၀၈
၄။ စိန်တုံးကြီးများအကြောင်း	၂၀၀၉
၅။ ရှေးဦး ကလေးသူနာပြုစနည်း	၂၀၀၉
၆။ ကလေးနှလုံးရောဂါများအကြောင်း	၂၀၀၉
၇။ ဒါ စိုးရိမ်စရာလားနှင့် စိုးရိမ်စရာများ	၂၀၀၉
၈။ မမွေးဖွားမီမှ အရွယ်ရောက်သည်အထိ ကလေးပြုစုစောင့်ရှောက်နည်းများ	၂၀၁၁
၉။ စာရေးဆရာ ဆရာဝန်၏ အလွယ်အိတ်	၂၀၁၁
၁၀။ ကလေးဆရာဝန်၏ ဆရာဝန်ကလေးဘဝ	၂၀၁၁
၁၁။ အရောင်စုံ အသွေးစုံ ကလေးကျန်းမာရေးဆောင်းပါးများ	၂၀၁၁
၁၂။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကလေးကျန်းမာရေး ဆောင်းပါးများ	၂၀၁၁
၁၃။ လူငယ်တွေ ဖတ်စေချင်သည့် ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးများ	၂၀၁၂
၁၄။ နောက်ဆက်တွဲ ကလေးကျန်းမာရေး အယူအဆအမှားများ	၂၀၁၂
၁၅။ တကယ်နော် ခက်သည့် အရွယ်တွေအကြောင်း	၂၀၁၃
၁၆။ နောက်ဆက်တွဲ ကလေးကျန်းမာရေး အယူအဆအမှားများ-၂	၂၀၁၄

ဘာသာပြန်ဆောင်းပါး

၁။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်မည့် စိတ်နေသဘောထား	၂၀၀၉
--	------

ကံ့ကော်အတွက် အမှာစကား

ကံ့ကော်အတွက် အများကြီး ထပ်ပြောစရာ မရှိပါ။

ရင်ထဲရှိသမျှ အများကြီး ပြောထားမိပြီးနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာရယ်ပါဟု ကျွန်တော်လက်ညှိုးထိုး မပြတတ်၊ အကောင်အထည် ဖွဲ့ဆို ရေးမပြတတ်သော ကျွန်တော်အလွန်တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးသည့် အရာတွေကို ကျွန်တော် ထုံးစံအတိုင်း ဇာတ်လမ်းကလေးနှင့် ရေးဖွဲ့တင်ပြခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့်လည်း အမြတ်နိုးဆုံးမိန်းကလေး၏အမည်ကို ယူသုံးထား တာပါ။

သူ့အမည်ကိုယူသုံးမိတော့ ဒါတိုင်းလို မှာစရာတချို့ကတော့ ရှိလာ ပါသည်။

ဒါ သူ့အကြောင်း မဟုတ်ပါ။

ကံ့ကော်ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေ အပြင်မှာ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ကံ့ကော် ရွာနှင့် ကံ့ကော်ရွာသူရွာသားတို့ အပြင်မှာ ဘယ်ခေတ် ဘယ်ကာလကမျှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

ဒေါက်တာကျော်စွာဆိုသည့် လူငယ်ဆရာဝန်ကလေးတစ်ယောက် လည်း အပြင်မှာ ရှိမနေပါ။

အပြင်မှာ ရှိနေတာ 'ကံ့ကော်'ပဲ ရှိပါသည်။

သည်စာအုပ်အတွက် ၁၉၀၀ ပြည့်လွန် မြန်မာ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ

ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူနေမှုပုံစံအထောက်အထားများအတွက် အရေးကြီးအချက်
 အလက်များ ရှာဖွေစုဆောင်းပေးသည့် ဝါသနာတူ၊ တန်ဖိုးထားရာတူသော
 မိတ်ဆွေရင်း ကိုသက်စိုး (သက်ပိုင်စိုး ကုမ္ပဏီ)ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်စကား
 လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဆို၍ မှတ်တမ်းတင်ချင်ပါသည်။

မေတ္တာဖြင့်
 လင်္ကာရည်ကျော်

320

အိပ်မက်မှ နိုးလာသည်။

အနုပညာ ဖန်တီး ထုတ်လုပ်တတ်သူ တစ်ဦး၏ အိပ်မက်တို့ ထူးဆန်း တတ်သည်ကို ငယ်ရွယ်နုနယ်သေးသော အတွေ့အကြုံနှင့်ပင် သိပြီးဖြစ်သော် လည်း သည်အိပ်မက်က ထူးဆန်းလွန်းနေသည်ဟု မိန်းကလေး ထင်မိ၏။

ပထမတော့ အဲသည် အိပ်မက်အကြောင်းကို သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဦး ကို ဖုန်းဆက်၍ ပြောပြမည်ဟု စိတ်ကူးမိလိုက်သေးသည်။

သို့သော် သူငယ်ချင်းအားလုံးလိုလိုက သူ အနုပညာသမားဘဝကို ခံယူလိုက်ကတည်းက သူ့အတွေးတွေ စိတ်ကူးတွေကို ရယ်ပွဲဖွဲ့တတ်ကြသူ များသာဖြစ်ကြောင်း သတိရမိတော့ မိန်းကလေး စိတ်လျှော့လိုက်ပါသည်။

အိပ်ခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်ပါသည့် ဒစ်ဂျစ်တယ်နာရီ ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ တနင်္ဂနွေနေ့။

ကလေးတွေဆီ သွားရဦးမည်။

အိမ်မက်တို့ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ဆုံးနေသည့် ကလေးလေးတွေ
၏ အိမ်မက်တို့ ရှင်သန်စေရေး သူတတ်စွမ်းသလောက် အနုပညာနှင့် အားပေး
ကူညီနေကျ နေ့ကလေးတစ်နေ့။

မိန်းကလေး အိပ်ရာပေါ်က သွက်လက်စွာ ခုန်ထ၍ အိပ်ခန်းနှင့်
တွဲဖက်ထားသော ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သည်။

ကျော်စွာ(၁)

တနင်္ဂနွေနေ့

အလှူငွေထုပ်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်ပြီးမှ သူ့ အစ်မကို ဖုန်းဆက်သည်။

ထူးတော့ အစ်ကိုက ထူးသည်။

“အေး...ကျော်စွာ ပြော”

လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့်ပြောတာမို့ သူ့ဆက်တာ အစ်ကိုက သိနေသည်။ အစ်ကို ထူးမည်ဆိုတာသာ သူက မသိတာ။

“အစ်မ မရှိဘူးလား အစ်ကို”

“အစ်မ မရှိဘူး၊ သူ့အတွင်းရေးမှူးပဲရှိတယ်၊ ပြောမလား”

ကျော်စွာ ကြောင်သွားသည်။

အစ်မက အသက် သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦး
ပါ။ အတွင်းရေးမှူးတွေ ဘာတွေ ရှိစရာ သိပ်အကြောင်းမရှိ။

“ဘယ်သူလဲ အစ်ကို”

“ငါပဲလေ”

သည်တော့မှ အစ်မခင်ပွန်း အစ်ကို အလွန်အစအနောက်သန်သူ
တစ်ဦး ဖြစ်တာ သတိရပြီး ရယ်မိသည်။

“အစ်မ ရေချိုးနေတာဟာ ပြော”

တကယ်တော့ အစ်ကိုလည်း ဆရာဝန်တစ်ဦးပါပဲ။ အစ်မထက်
နည်းနည်းငယ်သည်။ ကလေးသူငယ် ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများ
ဆောင်ရွက်နေသည့် အစိုးရမဟုတ်သော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ အုပ်ချုပ်ရေး
ပိုင်းတာဝန်ယူထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အစ်ကိုနှင့် အစ်မ အိမ်ထောင်ကျတာ
မကြာသေး။ နှစ်ယောက်စလုံးပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ ပုံမှန်အလုပ်တာဝန်များ
နှင့် မအားမလပ်သည့်ကြားက အားလပ်ချိန်များတွင် ပရဟိတလုပ်ငန်းများ
တက်ညီလက်ညီ လုပ်အားပေးတတ်ကြသေးသည်။

အစ်မ၏ တပည့်ဖြစ်သူ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေး ကျော်စွာကလည်း
သူတို့ပရဟိတလုပ်ငန်းများတွင် ဝင်၍ လုပ်အားပေးရင်း ခင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုတို့ ဒီနေ့ သင်တန်းရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်။ အလှူငွေ လာပေးထားတာရှိလို့”

“ငါတို့ သင်တန်းက ခါတိုင်းလို ဂိုဒေါင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟာ၊ လှိုင်သာယာ
မှာ၊ မင်း အသင်းရုံးခန်းပဲသွားပြီး သားကြီးကို ပေးထားလိုက်ပါလား”

ကျော်စွာ အံ့သြသွားသည်။

“လှိုင်သာယာကို အစ်ကိုတို့က ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ကောင်လေး မှန်မှန်တော့မလာပဲ၊ အဆက်တွေပြတ်ကုန်ပြီ၊ တို့က
လုပ်အားပေးတဲ့မိန်းကလေးတွေကို ပညာပေးနည်းသင်ပေးတဲ့အဆင့်ပြီးသွားပြီဟာ။
အဲဒီမိန်းကလေးတွေကို တကယ့်ဘုန်းတော်ကြီးသင်ကျောင်းကို ခေါ်သွားပြီး
ဟိုက အပျိုဖော်ဝင်ခါစ မိန်းကလေးတွေကို အပျိုဖော်ဝင်ချိန်သိသင့်တာတွေ
သုံးလေးယောက်တစ်အုပ်စုကလေးတွေပွဲပြီး သင်ပေးမယ့်အဆင့် ရောက်သွားပြီ”

ကျော်စွာ ရယ်သွမ်းသွေးမိသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။

လုပ်အားပေးမည့် ဘွဲ့ရမိန်းမပျိုကလေးတွေကို ဆင့်ပွားကျန်းမာရေး
အညာပေးနိုင်ဖို့ စာသင်ပေးကြတုန်းက သူကလုပ်ပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သော်
လည်း တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖြစ်၍ နောက်ပိုင်း ပျက်ကွက်နေခဲ့
မည်ကို သတိရမိ၏။

“ဂျူတီတွေ ဆက်နေလို့ပါ အစ်ကိုရဲ့။ ဒါဆို ကျွန်တော် အဲဒီကိုပဲ
ဆိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ လိပ်စာပေး”

“ပြီးရော၊ မင်းကင်မရာ အကြီးတော့ ယူခဲ့”

“ကင်မရာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ အစ်ကို”

“ဟ-ဟိုကလေးတွေကို မင်းက ရာသီလာတာတို့၊ ဘာတို့သွားသင်
တော့ ရှက်ပြီး ထွက်ပြေးကြမှာပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေပဲ လုပ်ပစေ၊ ငါတောင်
ဆိုင်ကြည့်နေရမှာ၊ မင်း ကင်မရာယူလာတော့ မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံကလေး
ဘာလေး ရိုက်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အစ်ကို”

အစ်ကိုဆီက လိပ်စာရတော့ သူ ဖုန်းချလိုက်သည်။

အံ့ဆွဲထဲက သူများက လာပေးထားသော အလှူငွေထုပ်ကို ထုတ်ယူ၍
ကျောပိုးအိတ်ထဲကိုထည့်ရင်း ကျောပိုးအိတ်ထဲက နားကြပ်ကို မြင်တော့
သူ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။

သူ ညက ဂျူတီကျတာ တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေး။ လှိုင်သာယာအထိ
သာ သွားရရင် နေ့လယ်လည်း ပြန်အိပ်ရမှာ မဟုတ်တော့။

သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းခါမိသည်။

အစ်ကိုကို ကင်မရာယူ၍ လာခဲ့မည်ဟု ပြောပြီးနေပြီ။ ခုမှတော့
အဲဒီအစဉ် မဖျက်ချင်တော့။

အလှူငွေ နောက်ကျတာ အရေးမကြီးလှသော်လည်း အစ်ကိုလည်း ယောက္ခားကလေးအဖော် မျှော်နေလောက်သည်။ ပြီးတော့ အစ်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း သူလစာရသော အလုပ်က တာဝန်တွေနှင့် အပတ်တိုင်း ခရီးသွားရသဖြင့် အိပ်ရေးတွေပျက်နေသည့်ကြားက အားသည့်ရက်တိုင်း သည်ပရဟိတ အလုပ်ကလေးတွေ ဆက်တိုက် လုပ်နေတတ်သူပဲလေ။

ညက အိပ်ပျက်ရတာကတော့ တန်သလိုလို၊ မတန်သလိုလို။

တန်တာကတော့ သွေးလွန်တုပ်ကွေး သွေးလန့်ပြီး ရောက်လာသည့် ကလေးသုံးယောက်စလုံး မိုးလင်းတော့ စိတ်ချရသည့်အနေအထားရောက်သွားသဖြင့် အသက်သုံးချောင်း ကယ်လိုက်နိုင်သည်ဟု တွေး၍ရတာ ဖြစ်သည်။ တခြားရောဂါတွေလည်း စုစုပေါင်းကလေးနှစ်ဆယ်လောက် တက်တာဆိုတော့ တကယ်တမ်းက အဲသည်ထက်မက။

မိုးလင်းတော့ 'ဆရာကလေးတို့လည်း ပင်ပန်းတယ်နော်' ဟုဆိုကာ လူနာရှင်တစ်ဦး ဝယ်လာပို့သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပူပူကလေးပင် အရသာရှိစွာ သောက်ခဲ့ရသေးသည်။

မတန်တာက ရန်လာဖြစ်သည့် လူနာရှင် တစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူကလေးက မစိုးရိမ်ရ။ သူက စိုးရိမ်ရသည်။

သူကလေး မစိုးရိမ်ရတာက သာမန် အဖျားမကျတာကို စိတ်ပူ၍ ဆေးရုံတက်လာတာမျိုး ဖြစ်သည်။ သွေးလွန်တုပ်ကွေး စစ်တာလည်း မရှိ။ လူနာရှင်ဖြစ်သူ စိတ်ပူတာက အဲဒါကို ပူတာ။

သူစိုးရိမ်ရတာက သူက ဘာပြောပြော ကျေနပ်ပုံမရတာ ဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခကြီး ပြောနေကျစကားနှင့် ပြောရလျှင် 'အနံ့ရ' သည့် လူနာရှင်မျိုးပေါ့။

'ဒီလိုလက်ကို ညှစ်စမ်းရုံနဲ့ သွေးလွန်တုပ်ကွေး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆရာတို့ အပိုင်ပြောနိုင်လို့လား'

လုံချည်တိုတိုဝတ်၍ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီဖိုက်ထဲမှာ လက်ကိုင်ဖုန်းထည့်ထားသော ချွေးတွေသံတွေနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်က မေးသည်။ ကလေးနှင့် ဘာတော်သည်မသိ။ အဖေတော့ မဟုတ်။ ကလေးအဖေက ဘေးမှာရှိနေသည်။ ကလေးသာသာရုပ်။ ဆံပင်ကိုငယ်ထိပ်တစ်ကွက်ပဲ လိမ္မော်ရောင်ကွက်ဆိုးထားပြီး နားကပ်အမည်းအကြီးကြီး ပန်ထားသည်။ သူလည်း အိမ်မှာဘာမှတော့

ပြောရေးဆိုခွင့်ရသည့်ပုံ မပေါ်။ ကလေးအမေက သူထက် ငယ်သေးသည်။
ငါ့ရုပ်နှင့် ဘောင်းဘီတို့နှင့်။

‘ရာနှုန်းပြည့်တော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သွေးလွန်တုပ်ကွေး
ဟတ်တာ မဟုတ်တာထက် သွေးပေါင်ကျတာ မကျတာက ပိုအရေးကြီးပါတယ်။
အခု သွေးပေါင်ချိန်ထားတာ ကောင်းနေတာပဲ။ ပါရာစီတမော့နဲ့ ဓာတ်ဆားရည်
ငါ့ကိုပြီး စောင့်ကြည့်ရုံပါပဲ’

သူလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ရှင်းပြသည်။ ကလေး
အဖူးကုသွဲ့လွန်ကျောင်းသူ အစ်မနှစ်ယောက်က တကယ်သွေးလန့်နေသော
ကလေးသုံးယောက်နှင့် ခေါင်းမှ မဖော်နိုင်ကြရှာ။

‘သွေးပေါင်က ၉၀-၆၀ ဆိုတာ ကျတာမဟုတ်ဘူးလား။ မနေ့က
ဆေးခန်းမှာ ချိန်တော့ ၁၀၀-၇၀ တဲ့’

“ကလေးသွေးပေါင်က ဂဏန်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။
အပေါ်သွေး အောက်သွေး ဘယ်လောက် ဟသလဲနဲ့ ကြည့်ရတာပါ။ ၁၀၀-
၇၀ နဲ့ ၉၀-၆၀ က အတူတူပါပဲ”

ထိုလူကြီးက သူရှင်းပြတာကို မနှစ်မြို့ဟန်နှင့် မျက်နှာတစ်ဖက်သို့
ညှို့သည်။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်၍ မေးသည်။

‘ဒါ အကြီးဆုံးပါမောက္ခကြီးရဲ့အဆောင် မဟုတ်ဘူး၊ သူ
ဘယ်အချိန်လောက် လာကြည့်မလဲ”

ဆရာကြီးရေ၊ ဆရာကြီး ပြောတဲ့အနှံ့စစ်စစ်ပဲခင်ဗျာဟု စိတ်ထဲက
ရွတ်မိသည်။

‘ဆရာကြီးက ညဘက် မလာပါဘူး။ လူနာ အရေးကြီးရင် ကျွန်တော်
တို့ အဆင့်ဆင့် ဖုန်းဆက်ရပါတယ်၊ ဆရာကြီးအောက်မှာ နှစ်ဆင့်လောက်
ချိန် သေးတယ်’

‘ဒါဆိုလည်း ဆက်လေ၊ ဒီမှာ အဖျားမှ မကျတာ၊ ဆေးတိုက်ပြီး
အညှိုး ကျရင် ခဏပဲ၊ ပြန်ပြန်တက်နေတာ အကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို
အဘယ် ပြောမှပေါ့’

မင်းလောက်ငယ်တဲ့ ဆရာဝန်ကိုတော့ မယုံနိုင်ဘူးဟု ထည့်ပြော
သည့်လိုက်သလို။

ကျော်စွာကလည်း ကျော်စွာ။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်သာ ဖြစ်နေသည်။ အသက်က ၂၃ နှစ်။ ပေါင်ချိန် ၈၀ ၁၂၀လောက်။ ဘယ်လိုမှ လူနာရှင် အထင်ကြီးစရာ ပုံမပေါက်။ နောက်ဆုံး ခေါင်းကုတ်၍ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းသူ မမတစ်ယောက်ကို သွားဖြောင့်ရသည်။

ဘွဲ့လွန်သင်တန်းသူ မမက စိတ်အေးအေးထားတတ်သူမို့ ရယ်သာ ရယ်သည်။

‘ဟဲ့-ဆရာကြီးက နေပြည်တော်မှာ၊ မနက်ကပဲ ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ တက်သွားရတယ်။ အညာက ကြက်ခြံမှာ ကြက်ငှက်တုပ်ကွေးပိုးတွေ့လို့ ဆိုလားပဲ။ ရှိလည်း သူကလေးက ဘာမှမှ မဖြစ်တာ။ ဒီလောက်နဲ့သာ အကြီးဆုံး ဆရာကြီးခေါ်ရရင် ဆရာကြီးတစ်အိမ်လုံး ပြောင်းလာနေမှ ရမှာပေါ့။ ဒီလိုလုပ်၊ အပြင်ဆေးခန်းမှာ NS 1 အားချင်း စစ်ခိုင်းလိုက်။ အဲဒါ မတွေ့ရင် သူ စိတ်အေးသွားမှာ’

မမက ယခုကလေးတင် သူ့အကြောဆေးပိုက်ထိုးထည့်ပြီးသွားသော ကလေးတစ်ယောက်၏လက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးနေရင်းက ပြောသည်။

ကျော်စွာ စောစောက လူကြီးကို ပြန်ပြောသည်။ သိပ်တော့ ကျေနပ်ပုံ မပေါ်။ သို့သော် ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ကောက်ကိုင်၍ ‘ဘယ်ကိုသွားပို့ရမှာ လဲ ပြော’ ဟုဆိုသည်။

ပုလင်းသွားတောင်းရမည့် ဆေးခန်းလိပ်စာကိုပေးပြီး ပြန်လှည့်ထွက်လာတော့ ‘အလကားပါကွာ၊ အစိုးရသာ ပြောင်းသွားတယ်။ ဒီကောင်တွေ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး’ ဆိုသည့် အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသေးသည်။

ဒါနှင့်ပဲ ညက မိအိပ်လိုက်ရတာ မတန်ဘူးဟု ပြောရတာဖြစ်သည်။ အထွေထွေ မကျေနပ်မှု။

စနစ်ဆိုးတစ်ခုပြီး စနစ်ဆိုးတစ်ခုဆက်နေလိုက်တာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက်ကြာတော့ လူအများစု၏ နေ့စဉ်ဘဝတွေက ဘာမှ အဆင်မပြေတော့ဘဲ လူသက်တမ်းကုန်လွန်ကြရသည်။

မိုးလင်းလာကတည်းက မီးလာရဲ့လား၊ ရေလာရဲ့လားက စိတ်ပူရသည်။ အလုပ်သွားဖို့ကားရပါ့မလား၊ အချိန်မီရောက်ပါ့မလား စိတ်ပူရသည်။ အလုပ်မှာ နိုင်သည့်ဝန်ပဲ ထမ်းရမှာလား၊ မနိုင်သည့်ဝန်ပါထမ်းရမှာလား

စိတ်ပူရသည်။ ကံမကောင်းလျှင် မဆိုင်သည့်ဝန်ပါ ထမ်းရသေးသည်။ အဲသလောက်
သမ်းရသော်လည်း ရလာသည့်ဝင်ငွေက မိသားစုတွေ၏ စားဝတ်နေရေးကို
ဘာဝန်မယူနိုင်ပြန်။ တစ်နေ့ထမင်းစားဖို့ကို တစ်နေ့ ဖြေရှင်းကြ ရသူတွေက
နားသည်။

ကြီးတန်းပါးပါးကလေးမှာ လမ်းလျှောက်နေရသူတွေလို။ လေတိုး၍
မရ။ ခြေယိုင်၍ မရ။

ကလေး နေမကောင်းဘူးဆိုတာ လေတိုးတာ၊ ခြေယိုင်တာထက်
ဆိုးတာတွေ ကြုံရမည်။

နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက် လူတွေသန်းနှင့်ချီ ကြီးတန်းလျှောက်ခဲ့
ကြရသော်လည်း အဖိတ်အစဉ်က များသင့်သလောက် မများ။ ဒုက္ခရောက်ကြ
သည့် သူတွေထဲမှာ ပညာရှင်တွေနှင့် သူတို့မိသားစုတွေလည်း ပါခဲ့ကြသော်
လည်း မြန်မာပြည်ထုံးစံက ပညာရှင်သည် သူများထက် အားသာစွာ ဖြစ်၍
သူများကို ဖေးကူရမည်ဆိုသည့်ခံယူချက် ပညာရှင်အများစုမှာ ရှိကြသည်။

စက်မှုနိုင်ငံတစ်ခုမှာ ဆေးရုံတက်လျှင် ဆေးရုံက သူပေးနိုင်တာကို
ပေးမည်။ အများစုကို လူနာရှင်နှင့် သူ့အာမခံကုမ္ပဏီကိုတောင်းမည်။
ဘယ်ကမှ မရနိုင်လျှင် ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ထွက်အလှူခံနေမှာမဟုတ်။
သည်မှာက ပါမောက္ခကြီးမှ အစပြု၍ သူတို့ ဆရာဝန်အငယ်ကလေးတွေ
အဆုံး အလှူလည်း ခံကြသည်။ ကိုယ်တိုင်လှူတာလည်း ရှိသည်။ * လုပ်ပေးစရာ
ဘာမှ မရှိဘူးဗျာ* ဆိုသည့် စကားမျိုးကို ဘယ်သူမှ ပြောမထွက်ကြ။

လူမှုကွန်ရက်ပေါ် သွားကြည့်လျှင်တော့ ဆရာဝန်တွေကို သတ်မလို
ခြတ်မလို ကြိမ်းဝါးသံတွေ ညံနေသည်။

ဒါလည်း သဘာဝကျပါသည်။

လူဆယ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်တော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်
ကို တစ်ခုခုမကျေနပ်တာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးမှာပေါ့။ အဲသလောက်ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း
ဆရာဝန်တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်လောက် ဆရာဝန်မပီသရုံနှင့် ဖြစ်နိုင်သည့်
ကိန်းဂဏန်းမျိုး။

ဆရာဝန်တွေလည်း ကိုယ့်လိုပဲ ရုန်းရင်း ကန်ရင်းက သူများအတွက်
ငွေပေးနေရသည့် သူတွေပဲဟု သဘောပေါက်သူ ကိုးယောက်က ဘာမှ ပြောမှာ

မဟုတ်။ စောစောက မကျေနပ်သည့် တစ်ယောက်ပဲ လူမှုကွန်ရက်ပေါ်
တက်လာမှာလေ။

ပါမောက္ခကြီးလည်း သူတို့ သည်ဆေးရုံစရောက်ရောက်ချင်း ဩဝါဒ
ပေးတော့ ထည့်ပြောခဲ့သည်။

ကျေးဇူးမတင်တတ်သူတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ် မကျနဲ့တဲ့။
ကျေးဇူးတင်တတ်သူတွေက လာပြောနေမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မြန်မာ လူနာတွေကို
မြန်မာဆရာဝန်တွေမှ မစောင့်ရှောက်ရင် ဘယ်နိုင်ငံက ဆရာဝန်မှ
မြန်မာပြည်လာ အလုပ်လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မမေ့နဲ့တဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိပ်သနားမနေနဲ့တဲ့။ ကိုယ့်ထက်ဆိုးသူတွေ
အများကြီးတဲ့။ ကျောင်းဆရာ အများစု ဝေးလံခေါင်ဖျားဒေသတွေမှာ အမျိုးမျိုး
အနစ်နာခံ လုပ်ပေးနေပေမယ့် သူတို့လည်း အကောင်းပြောခံရတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ပြီးတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်ခွင့်မရပေမဲ့ ဆရာဝန်တွေက လူနာတွေကို
လုပ်ပေးနိုင်တာမျိုး လုပ်ပေးချင်နေတဲ့ ဆရာဝန် မဟုတ်တဲ့ စေတနာရှင်တွေက
ဆရာဝန်တွေကို အားကျ နေတယ်ဆိုတာ မယုံ မရှိနဲ့တဲ့။

သတင်းစာခေါင်းကြီးပိုင်းထဲကလို စကားလုံးတွေ မပါဘဲ လက်တွေ
ဆန်ဆန် စကားလုံးတွေနှင့် ပြောတတ်သည့် ပါမောက္ခကြီး၏ ဩဝါဒက
တစ်သက်လုံး ဆရာဝန်လုပ်ရမှာကို တွေဝေအားငယ်နေသော သူတို့ ဆရာဝန်
ကလေးတွေ၏ အမြင်ကို ကြည်လင်စေခဲ့ဖူးသည်။

ဒါကြောင့်လည်း မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်မတိုဘဲ ဖြတ်သန်း
နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မိုးလင်းတော့ ထိုကလေး အဖျားမကျသေး။ သွေးအဖြေကတော့
ကောင်းနေသည်။ အသက်အန္တရာယ် စိတ်ပူရသော ကလေးတွေလည်း
အားလုံး ကောင်းသွားသည်။

ဒါက တန်သည့်အပိုင်း။

ကိုင်း...

လှိုင်သာယာကို ချီတက်မည်။

ကျော်စွာ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်၍ ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းအတွင်း
လှေကားကနေ မီးဖိုချောင်ရှိရာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မေမေက ကော်ဖီဖျော်နေသည်။

မျက်နှာ သိပ်မကောင်း။

စည့်ခန်းပြတင်းပေါက်ဘက်ကနေ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်
အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လှပြောနေသော စကားသံတွေ ဝင်လာနေသည်။

စကားလုံး မသဲကွဲသော်လည်း ရန်ဖြစ်နေကြတာတော့ သေချာသည်။

သူက မီးဖိုချောင်ထဲက ထမင်းစားစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်တော့ မေမေက
ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်ယန်းကန် ချပေးသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်လည်း ချသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ မေမေ”

မေမေက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ မြေရှင်နဲ့ အခန်းဝယ်ထားတဲ့ တစ်ယောက်
ခြင်နေကြတာ”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။

သူတို့တိုက်ခန်းက တော်တော်တန်ဖိုးရှိသော မြေကွက်တစ်ကွက်ပေါ်
မှာ မြေဈေးတွေ ယခုလောက် မတက်ခင်က ကန်ထရိုက်တိုက်တွေခွဲ ဆောက်
၍ အပျောက်စနစ်နှင့် ရောင်းချထားသောတိုက်ခန်းတွေ ဖြစ်သည်။

အဲသည်အချိန်က ကွန်ဒိုဥပဒေလည်း မပေါ်သေး။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း
ကို သိန်းရာဂဏန်းသာ ပေးရသည်။ ယခုက ထောင်ဂဏန်း။ မြေရှင်အနေနှင့်
အရောင်းအဝယ်ဖြစ်တိုင်း ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ရသဖြင့် ဝင်ငွေ မဆိုးလှသော်လည်း
အဲသည်တုန်းကသာ မြေကို သည်အတိုင်း ကိုင်ထားခဲ့လျှင် ယခု ရနိုင်သည့်
ငွေပမာဏက တွက်ကြည့်လျှင် နှမြောစရာ။

နှမြောသည့် စိတ်က ဒေါသ ဖြစ်လာသည်။ အဲသည် ဒေါသက
တိုက်ခန်းဝယ်နေသူတချို့နှင့် လာငြိသည်။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကိစ္စ၊ ကားရပ်နား
ရောနေရာကိစ္စ၊ အမှိုက်ကိစ္စ၊ ရေကိစ္စ၊ ငြိစရာကိစ္စတွေကလည်း များလှ

ခက်တာက ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက်လုံးလုံးမှာ
ခမ်းသာ ခုသူတွေသည် မိမွေဖမွေ ထုထည်ကြီးကြီး ခံစားခွင့်ရသူတွေနှင့်
အာဏာပိုင် တွေနှင့် ပေါင်းစပ်တတ်သူတွေသာ များခဲ့ပြီး ပညာရပ်တစ်ခုခု၊
အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်ခုခုကို အောင်မြင်အောင် လမ်းဖောက်နိုင်၍
ခမ်းသာလာ သူက မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျဆိုရသော်
လက်ထဲရှိတာ ကုန်လျှင် သို့မဟုတ် ကိုယ်ပေါင်းထားသူ ရာထူးအာဏာ

မရှိတော့လျှင်၊ ဘာဆက် လုပ်ရမှန်း မသိတော့သည့်သူတွေချည်းသာ။

သည်တော့ လက်ထဲရှိတာကလေးကို လျှောပါးမှာ စိုးရိမ်သည်။ အဲသည် စိုးရိမ်စိတ်က ဒေါသ ဖြစ်လာသည်။ အဲသည် ဒေါသကို ပြန်ချွန်းအုပ် နိုင်ဖို့ ဆင်ခြင်တုံတရားက အဲသည် လူတွေမှာ အားနည်းကြပြန်သည်။

ကျော်စွာ ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်နား မသိမသာ ကပ်သွား၍ အောက်ကို ချောင်းကြည့်သည်။

တီရုပ်ကို ရွဲသောဗိုက်အပေါ် ချဝတ်ထားပြီး ခြေသလုံးမွေးထူထူ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထွက်နေသည့်ဘောင်းဘီတိုပေါ်မှာ လက်ကိုင်ဖုန်းချိတ် ထားပြီး ခါးထောက်စကားပြောနေသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့် လူကို တွေ့ရ သည်။ မှတ်မိပြီ။ မြေရှင်သားပေပဲ။ သူနှင့် အချင်းများနေသည့် အန်ကယ် ကြီးကတော့ အသက် ၇၀ လောက်ရှိပြီ။ ဆံပင်တွေ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူလို့၊ စွပ်ကျယ်နှင့် လုံချည်တိုကို ဝတ်ထားသည်။

မေမေ အနားရောက်လာတော့ သူ တိုးတိုးမေးသည်။

“မြေရှင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သားပဲ”

“ဟဲ့...မြေရှင်က သေတာ လပိုင်းပဲရှိသေးတယ်၊ ပေပေနဲ့ မေမေ တောင် အသုဘလိုက်ပို့ကြသေးတယ်။ သားက ဂျူတီတွေနဲ့ ရှုပ်နေလို့ မသိ လိုက်တာ။ သူ့ကလေးတွေက အများကြီးကျန်ခဲ့တော့ ဒီခြံကို အမွေခွဲချင်နေ ကြတာတဲ့”

ကျော်စွာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“တိုက်ခန်းတွေ အများကြီးခွဲဆောက်ပြီးရောင်းထားတာ ဘယ်လိုလုပ် အမွေခွဲမှာလဲ”

“မသိဘူး သားရယ်၊ အဲသလို ကြားတာပဲ”

ကျော်စွာက ထမင်းစားပွဲကို ပြန်လာထိုင်၍ ပဲပြုတ်နှင့်ထမင်းကြော် စ စားသည်။

“ရောင်းပြီး ဖြို့ပြင်ဘက်မှာ အိမ်နဲ့ခြံသေးသေးကလေးဝယ်ပြီး သွားနေကြရအောင် မေမေရာ”

“အမလေး သားထက်တောင် မေမေကနေချင်သေးတယ်။ မေမေက ငယ်ငယ်က နယ်မှာ ခြံအကျယ်ကြီးနဲ့၊ သစ်ပင် ပန်းပင်တွေ အများကြီးနဲ့

နေခဲ့တာ၊ သားတို့ မြို့လယ်ကောင်ကို မွန်းကျပ်လွန်းလို့။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက
ရေနေ၊ သားက ဆရာဝန်၊ လူစည်ကားတဲ့ နေရာမှာ အလုပ်ဆင်းရမယ့်
သူချည်းပဲ။ မြို့ပြင်ကနေ နေ့တိုင်း အလုပ်ဆင်းရင် ဒီသုံးလေးနှစ် လမ်းတွေ
ပိတ်လာတဲ့ ပုံစံနဲ့ဆို မနက်ဆို ငါးနာရီ အိမ်ကထွက်ပြီး ညကိုးနာရီလောက်မှ
အိမ်ပြန်ရောက် ကြမှာလည်း မမေ့နဲ့ဦး”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချသည်။

“မသိတော့ဘူး မေမေရာ”

အလုပ်သင်ဆရာဝန်လစာ တစ်သိန်းက ကုန်ခါနီးနေပြီ ဖြစ်သော်
လည်း လှိုင်သာယာကို အငှားယာဉ်နှင့်ပဲ သွားဖို့ ကျော်စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

တနင်္ဂနွေ မနက် ဖြစ်သော်လည်း ကားလမ်းမှန်သမျှက ပိတ်နေပြီး
ကားတွေက လမ်းပေါ်မှာ ဘီးတစ်ပတ်ချင်း လိမ့်နေတာကိုး။

အငှားယာဉ်တွေက ထုံးစံအတိုင်း လမ်းပြောင်းပြန်တက်မောင်း၍
ညွှန်ကျော်တက်ကြသည်။ မီးဝါကို လှမောင်းကြသည်။ စည်းကမ်းမရှိတာ
မကောင်းသော်လည်း လက်ရှိ စည်းကမ်း မရှိသူက ခရီးရောက်နေသည်မို့
သူတို့ကို ရွေးလိုက်တာပဲ လိုရာခရီးရောက်ဖို့ အသေချာဆုံး ဖြစ်နေသည်လေ။

ကျော်စွာ ကံကောင်းသည်ပဲ ပြောရမလား၊ ကံဆိုးသည်ပဲ ပြောရမလား
သိ။ ကျော်စွာ ငှားမိသည့် အငှားယာဉ် မောင်းသူက စည်းကမ်းရှိသူ
ဖြစ်နေသည်။

သူက စည်းကမ်းရှိလည်း သူများက စည်းကမ်းမရှိတော့ ဦးစားပေး
သောလမ်းတွေမှာလည်း သူများတွေကသာ လှုပ်ကြသဖြင့် လိုရာခရီးက
ရောက်နိုင်။

ဘတ်စ်ကားကြီးတွေက အဆိုးဆုံး။

“ဒီကားလှိုင်းတွေက အဘတွေနဲ့ အမြဲပတ်သက်နေတာဗျ။ ရဲကလည်း သူတို့ဆို မဖမ်းရဲဘူး”

မောင်းရင်းက ယာဉ်မောင်းက မြည်တွန်တောက်တီးသေးသည်။
“အဘ”တွေ ဆိုတာက မကြာသေးခင်က ရွေးကောက်ပွဲမှာ ရှုံးနိမ့်သွားသည့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်းကြီးများနှင့် ရင်းနှီးဆက်သွယ်သူတွေကို ဆိုလိုဟန်ရှိသဖြင့် သည်ယာဉ်မောင်း အနည်းဆုံးတော့ သူနှင့်နှိုင်းရေးအမြင် တူဟန်ရှိသည်ဟု တွေးမိပြီး ကျော်စွာအပျင်းပြေ စကားလက်ဆုံကျလိုက်သည်။

အရပ်က ငါးပေ မပြည့်တပြည့်၊ လူပုံကသန့်သန့်၊ စကားပြောက မွန်မွန်ရည်ရည်နှင့် ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

ပြည်သူ့အစိုးရ တက်လာတော့ ဘာထူးသွားသလဲဆိုသည့် မေးခွန်းကို သူက ရယ်သွမ်းသွေး၍ “ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်ရတာရယ်၊ သံတုတ်ပါသွားတာရယ်ပဲ ထူးတာပါပဲဗျာ” ဟု ဖြေသည်။

“သံတုတ်၊ ဟုတ်လား”

ကျော်စွာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သည်တစ်ထောင့်တစ်ထွာလောက်ရှိသည့် ဘွဲ့ရပညာတတ် မွန်မွန်ရည်ရည် အငှားယာဉ်မောင်းကလည်း သံတုတ်ဆောင်သည် ဆိုပါလား။

ယာဉ်မောင်းက ရယ်သည်။

“ဒီလောကက မရဘူး ညီလေးရဲ့၊ ကိုယ်ကသေးသေးလေးဆိုပေမယ့် သေးလို့ ငြိမ်ခံရင် ကြေသွားမယ်။ လိုရင် ထွက်တီးရမှာပဲဆိုပြီး ဘေးမှာ သံတုတ် အဆင်သင့်ဆောင်ထားတာ။ အစိုးရသစ်တက်ပြီး မကြာပါဘူး၊ ရဲတွေ ‘ဆပ်ပရိုက်ချက်’ လုလို့တော့ ပါသွားရော။ တော်ပါသေးရဲ့။ ‘အစ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီနော်’ လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောယူသွားကြတာ၊ ဖမ်းလည်း ခံရမှာပဲ”

ဘုရား ဘုရား။

အငှားယာဉ်မောင်း လောကအကြောင်း ပြောနေတာလား။ အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်မတိုင်မီ ၁၈ ရာစု ကောင်းဘွိုင်တွေကြီးစိုးသော လောကအကြောင်းပြောနေတာလား။ ၁၉၃၀ စီးပွားပျက်ကပ်အတွင်းက အမေရိကန်လူဆိုးဂိုဏ်းတွေအကြောင်း ပြောနေတာလားပင် ဝေခွဲရခက်လှသည်။

ခက်တာက အဲသည်လောကထဲမှာ သူတို့အငှားယာဉ်မောင်းတွေချည်း
ရိုနေတာမဟုတ်။ အဲသည် ယာဉ်တွေကို ငှားစီးနေကြသည့် ကျော်စွာတို့
အလယ်အလတ်တန်းစား သာမန်ပြည်သူလူထုတွေပါ ကျင်လည်နေရတာ
ဖြစ်သည်။ ပြည်သူတွေ ဘဝမှာတော့ သံတုတ်လည်း မဆောင်နိုင်။

ရဲကလည်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတော့ ရောက်လာစရာ အကြောင်းမမြင်။
ကိုယ်ကိုးကွယ်ရာ ယုံကြည်ရာ ဘာသာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အန္တရာယ်ကင်း
စေကြောင်း မှန်မှန်ဆုတောင်းကြရုံသာရှိမည် ထင်သည်။

ကျော်စွာတို့ထက် နည်းနည်း ပိုချို့တဲ့သည့် ဘတ်စ်ကားစီးပြည်သူ
တွေဘဝက ပို၍များ ဆိုးလေမလား မသိ။ ခရီးသည်ကို ဘတ်စ်ကား စပယ်ယာ
နှင့် ဒရိုင်ဘာက ဝိုင်းရိုက်သည့်သတင်းပင် ကြားမိတာ မကြာသေး။

ဒါတောင် ကိုယ်က ယောကျ်ားကလေး။

ယောကျ်ားကလေးတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်း၍ မိန်းကလေးတွေ အလုပ်
လုပ်နေကြသောခေတ်မှာ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုများ သွားလာနေကြပါလိမ့်။

သိပ်မကြာသေးခင်ကပဲ ခရီးသည်မိန်းကလေးကို အငှားယာဉ်မောင်းက
လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့် အပြာကား လှမ်းပြသည့်သတင်း ဖတ်လိုက်ရသေးသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးတိုင်းပြည်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အယဉ်ကျေးဆုံး
တိုင်းပြည်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေချင်စရာ အကောင်းဆုံး တို့တိုင်းပြည်။

အာဏာရှင်အစိုးရခေတ်က အစိုးရကြိုက် ရေးခဲ့၊ လွှင့်ခဲ့သော
သီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စကိုပင် သတိရမိသေးသည်။

ယခု မကောင်းတာတွေကို မကောင်းသည့်အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ခပြာခွင့်၊ ရေးခွင့် ရလာသည့်ခေတ်မှာ အဲသည် တေးရေးဆရာနှင့် အဆိုတော်
ဘယ်လို ပြောကြမည်ဆိုတာ သိချင်စမ်းပါဘိ။

သည်မနက်အဖို့ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း မသိသော သက်ပြင်းကို
ချစ်ပြန်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်တော့ မျက်စိအေးစရာ ရှုခင်းကို စိတ်ချမ်း
သာစွာ တွေ့ရသည်။

အစ်မနှင့် အသက်အစိတ်သုံးဆယ်အရွယ် မိန်းမပျိုဆယ်ယောက်ခန့်က ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေးတွေကို တစ်ယောက်လျှင် သုံးယောက် စီလောက် အုပ်စုတွေခွဲ၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှင်းပြဆွေးနွေးနေကြသည်။

မိန်းမပျိုကလေးတွေမျက်နှာကလည်း မေတ္တာကြောင့် ကြည်လင် နေကြသည်။ ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးတွေကလည်း ဝတ်စားထားတာ ခွမ်းပါးပေမယ့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ချစ်စဖွယ်ကလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသင်ကျောင်းဆိုတော့ ဆရာတော်ဘုရားများ၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ရှိသူ လူငယ်တွေ ဝင်ကူကြတာ ပေါ့။ မြင်ကွင်းက ကျက်သရေရှိတာ မဆန်း။

ဆန်းတာက သည်လို၊ လုပ်ငန်းကလေးတွေနှင့် တိုင်းပြည်အစိုးရ အဆက်ဆက် ဘယ်တုန်းကမှ မချိတ်မိခဲ့သလို ယခုလည်း မချိတ်မိသေး တာပဲ ဖြစ်သည်။

အစ်မက ပင်နီရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ပင်နီသားလုံချည်ကလေးနှင့် တစ်ဝိုင်း ပြီး တစ်ဝိုင်း လိုက်ကြည့်နေသည်။

အစ်ကိုက ပင်နီ လက်တိုအင်္ကျီ၊ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ကျောင်းလှေကား က ဆင်းလာသည်။

ပထမတော့ သူ့ကိုလာကြိုတာလားဟု သူ့အနေရခက်သွားသေးသည်။ နောက်တော့မှ အငှားယာဉ်မောင်းကို လက်ပြန်တတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

“အစ်ကိုက အဲဒီလူကို သိလို့လား”

“သိတယ်၊ သူက အစက အမျိုးသား သူနာပြု အကူကွ၊ ငါနဲ့ အစ်မရဲ့ဆရာအိမ်မှာ နေဖူးတယ်”

“အစ်ကိုနဲ့ အစ်မရဲ့ဆရာ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“မင်း ပါမောက္ခကြီးကို ပြောတာပေါ့၊ ကဲပါ၊ မင်း ငါမှာတာရော ပါရဲ့လား”

“ဒါကို ပြောတာလား”

ကျော်စွာက ကင်မရာကို ထုတ်ပြသည်။

“အေး-ဟုတ်တယ်။ ကိုင်း-လိုက်ရိုက်ကွာ။ ထုံးစံအတိုင်း ဖုတ်ဘုတ် တင်ရအောင်”

“အဲဒါဆို အစ်ကို ကျောင်းအောက်မှာနေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်မနဲ့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲဆို ‘လိုက်’ တွေ အများကြီးရမှာ၊ အစ်ကိုပါရင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခွေးကောင်လေး ငါ့လာနိုင်ကွပ်နေတယ်၊ ငါ့ပါ ငါ့မိန်းမနားမှာ ချစ်ချင်လို့ မင်း ခေါ်ရိုက်တာပေါ့ဟ”

အစ်ကို စိတ်မဆိုးမှန်းသိ၍ ကျော်စွာလည်း အော်ရယ်နေမိပါသည်။
ဒစ်ဂျယ်တယ်ကင်မရာ ဖြစ်သော်လည်း တမင် ထည့်ထားသဖြင့်
အလတ်နှိပ်သံက အကျယ်ကြီး အကျယ်ကြီး မြည်သည်။

ကင်မရာ၏ ‘ဟစ်ဒစ်စ်’ ထဲသို့ မိန်းမပျိုများက မိန်းကလေးငယ်များကို
ချစ်သဖြင့် ဆွေးနွေးနေပုံတွေ တစ်ပုံပြီး တစ်ပုံ ဝင်လာသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသစ်ခမ်းထဲ လှည့်ပတ်ရိုက်နေရင်းက နေရောင်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ ရပ်မိသွားတော့ ကင်မရာ မြင်ကွင်းထဲက မိန်းမပျို
တွေ မျက်နှာ မမြင်ရတော့။ မည်းကုန်သည်။

နေရာ ပြန်မရွှေ့ခင် ကျော်စွာ ယောင်ယမ်း၍ နေရောင်တည့်တည့်
ကျရာ ဟိုဘက် ဧရပ်တစ်ခုဆီသို့ ကင်မရာလှည့်၍ ချိန်ကြည့်မိသည်။

အလို...

သူ ယောင်ယမ်း၍ ကင်မရာကို အောက်အနည်းငယ်ချပြီး သဘာဝ
မျက်လုံးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

ဝေးနေသည်။

သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

ကင်မရာကို ပြန်မြှောက်ချိန်သည်။ ကင်မရာရှေ့တွင် တပ်ထားသော
မျက်နှာကို အနီးဆုံးသို့ ဆွဲချိန်သည်။

မြင်ကွင်းက ပြတ်သားလာသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး။

ချည်ထည် ရင်ဖုံးအင်္ကျီရိုးရိုးကလေးနှင့် ချည်ထည် လှံချည်ရိုးရိုး
အလေး ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်မရှည်တရှည်ကလေးကိုပင် နောက်မှာ ရိုးရိုး
အလေး စည်းချည်ထားသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ပါးကွက်နှစ်ဖက်မှ

ချစ်၍ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ခြယ်သမထား။

မိန်းမလှစာရင်းထဲမှာ ပါလောက်သည့်ရုပ်မျိုးကလေး ဖြစ်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ ပြင်မထားသဖြင့် ထင်းနေအောင်တော့ မလှ။

သို့သော် ကျော်စွာမျက်စိကိုတော့ တခြားကို မလွဲနိုင်လောက်အောင် ဖမ်းစားထားသည်။

ဒါကလည်း ရုပ်အလှထက်စာလျှင် သူ ဘာလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ ကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထို မိန်းကလေး၏ ပတ်ပတ်လည်မှာ အသက်ငါးနှစ်မှ ဆယ်နှစ်အထိ အရွယ်ဝန်းကျင် ကလေးဆယ်ယောက်လောက် ဝိုင်းနေသည်။ အားလုံး နှစ်နှစ်ပါးပါးကလေးတွေ ဝတ်စားထားသဖြင့် ဆရာတော် စောင့်ရှောက်ထားသည့် စစ်ဘေးရှောင်မိဘမဲ့ကလေးငယ်ကလေးတွေ ဆိုတာ ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

သူတို့ကလေးတွေအားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အလျားမှောက်၍ တွေ့ဖြူတစ်ရွက်စီနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ပုံဆွဲနေကြတာဟု ထင်သည်။ ဘေးရောင်နံ့ခံတံဘူးကလေးတချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြမ်းပြင်မှာ ခါးကုန်း၍ အရုပ်ဆွဲနေသည်။ အရုပ်မဆွဲဘဲ သူဆွဲတာ ငုံ့ရင်ငေးကြည့်နေသည့် ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ အသက်ရှစ်နှစ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ မိန်းမပျိုကလေးကို နောက်ကတောင်းတင်းဖက်တွယ်ထားသည်။

ကလေးတွေမျက်နှာတွေ အားလုံးက ကြည်လင် နူးညံ့နေသည်။ အဲသည် မိန်းမပျိုကလေးကို သူတို့မှာ မရှိတော့သည့် အစ်မတစ်ယောက်ချစ်မြတ်နိုးနေကြတာ ထင်ရှားလှသည်။

အို...အစ်မသာ မဟုတ်ဘူးလေ။

သူတို့ကလေးတွေမှာ မိခင်လည်း မရှိကြရှာတော့။

ဘာဆွေမျိုးသားချင်းမှ မရှိတော့သည့် သူတို့ နံဘေးကို သူတို့အလိုကိုလိုက်ပြီး သူတို့ပျော်အောင် ပန်းချီကူဆွဲပေးနေသည့် မမ လှလှကလေး တစ်ယောက်ရောက်လာသည်ဆိုတာ သူတို့အတွက် နတ်သမီးကလေးတစ်ပါး ရောက်လာသလောက် ပျော်စရာ ကောင်းချင် ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။

ဘယ်က မိန်းကလေးပါလိမ့်။

အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့နှင့် တစ်ဖွဲ့တည်းများ ဖြစ်နေမလား။
သူမျက်နှာကလေးကလည်း နူးညံ့စွာ လန်းဆန်းနေသည်။
မနေနိုင်တော့သဖြင့် ကင်မရာခလုတ်ကို သုံးလေးချက်နှိပ်မိသည်။
“သွားမလုပ်နဲ့ ညီ၊ ဓာတ်လိုက်တတ်တယ်”

ရုတ်တရက် အစ်ကိုအသံအဖျားက ပေါ်လာသဖြင့် ကျော်စွာ လန့်ဖျပ်ပြီး
အောက်ပြန်ချ၍ လှည့်ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုကလည်း ကလေးတွေကို သူကြည့်နေတဲ့အကြည့်ကလေးက
ကောင်းလွန်းလို့ပါ”

အစ်ကိုက ရယ်၍ ခေါင်းခါသည်။
“ဒီကောင်မကလေး ချစ်စရာကောင်းတာ ငါသိပါတယ်။ မင်းချစ်
သွားချစ်လို့ မရဘူးလို့ ငါပြောတာ”

“ဘာလို့လဲ”
“ခဏနေရင် သိရတော့မှာ မောင်၊ ဟိုမှာ ကျောင်းပေါ်ကဆင်းလာ

မိန်းကလေး ကျောင်းပေါ်က ဆင်းလာတာကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရ
ကျော်စွာက နားမလည်စွာ အစ်ကိုဘက်ကို လှည့်မေးသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ အစ်ကိုတို့အဖွဲ့ထဲကလား”
အစ်ကိုက ခေါင်းခါပြသည်။

“ပန်းချီဆရာမကလေးတစ်ယောက်ဆိုပါတော့ကွာ၊ ပန်းချီဆရာ
မပဲ အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံကလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ သိပ်အောင်
သေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ စစ်ဘေးရှောင်ကလေးတွေကို နှစ်သိမ့်အားပေး
ဖို့ ပန်းချီလာသင်ပေးနေတာ။ ငါတို့ အဖွဲ့ကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အဖွဲ့
အည်းနဲ့မှလည်း မပတ်သက်ဘူး။ တိုနဲ့သိတော့သိနေတာပေါ့၊ မင်းနဲ့လည်း
သိတာမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟိုမှာ ဒီကိုတည့်တည့်လျှောက်လာနေတာ

တွေ့လို့ပော့၊ သေချာတယ်၊ မင်းခွင့်မတောင်းဘဲ ဓာတ်ပုံလှမ်းရိုက်လိုက်တာ
ဖြစ်သွားပုံပဲ”

စောစောက ကလေးတွေနှင့် နေတုန်းကထက် သိသိသာသာပိုတည်
 သော မျက်နှာနှင့် သူတို့ကျောင်းသစ်မိဘကလေးလျှောက်လာနေသည့် ပန်းခုံ
 ဆရာမကလေးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျော်စွာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။
 အစ်ကိုက ရယ်သည်။ သူ့ပခုံးကို ပုတ်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ။ ငါပြောပေးပါမယ်”

အစ်ကိုက မိန်းကလေးကို ကျောင်းအောက်မှာ ဆီးကြို၍ စကား
 ပြောသည်။ အစ်ကိုနှင့် စကားပြောနေတော့ မျက်နှာကလေးတည်နေတာ
 နည်းနည်းလျော့သွားသည်။ ပြုံးယောင်ယောင်ပင် သန်းလာသည်ဟု ထင်
 သည်။ အစ်ကိုနှင့် ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတာတော့ သေချာသည်။

ကျော်စွာ ကျောင်းပေါ်ကနေ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်ရင်
 ရင်ခုန်နေမိသည်။ ရန်တွေခံရမှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရင်ခုန်တာလား။ တခြား
 အကြောင်း တစ်ခုခုလားတော့ သူ မခွဲခြားတတ်။ သေချာတာကတော့ အနီးကပ်
 မြင်ရတော့ မိန်းကလေး တော်တော်လှနေတာပါပဲ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော
 အလှမျိုးဟုတော့ ပြောရခက်သည်။

ငြိမ်းချမ်းစေသောအလှ။

အဲသလို ပြောလျှင် ရမလား မသိ။ သူ့မျက်နှာကလေးကို ကြည့်
 တာ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားသည်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ့်နှမကလေးအဖြစ်
 ရှိနေလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ချင်စရာ မျက်နှာမျိုးကလေး
 ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း သူ့မှာ နှမတစ်ယောက်ရှိမနေခဲ့ဘဲ ငယ်စဉ်ကတည်းက
 နှမကလေးတစ်ယောက် အမြဲတမ်း လိုချင်နေခဲ့မိ၍လည်း ဖြစ်ကောင်း
 ဖြစ်နိုင်သည်။

အစ်မက သူ့ဘေးမှာ လာရပ်၍ သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး အားပေးဖြူ
 ပြုံးပြသည်။

မိန်းကလေးက အစ်ကိုနှင့် စကားပြောနေရာက ကျောင်းပေါ်ကို
 မော့ကြည့်သည်။

မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရင်း ကျော်စွာ ကြက်သေ
 သေသွားသည်။

သိပ်လှတဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေပါလား။

သည်လို မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး ထင်ထင်ရှားရှားမိန်းကလေးတွေ သူ
အများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သည်မိန်းကလေးထက်လှသူတွေပင် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ထူးခြားနေတာက အရောင်။

အနက်ရောင်ပါပဲ။ သို့သော် အဲသည် အနက်ရောင်ကို ကြည့်ရတာ
မဟူရာကျောက်သားကို ကြည့်ရသလို ကြည်လင်နေသည်။

ဒါ ဘာလဲ။

အဲသည် မျက်လုံးတွေမှာ ထူးခြားသော ဘာသာစကားတစ်ခု ရှိနေ
သည်။ ဘာလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစား၍ မရ။

သူ ယောင်အအနှင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက မျက်နှာ အနည်းငယ် ပြန်တည်သွားပြီး အစ်ကို
ဘက်လှည့်၍ ခဏ ဆက်စကားပြောသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ဘက်သို့
လှည့်ကြည့်၍ ကျောင်းပေါ်ကို လှေကားကနေ တက်လာသည်။

အုတ်ထူထူ ကနုတ်ပုံစံဖော်ထားသော ဘောင်ခတ်ထားသည့် လှေကား
ကနေ မြန်မာဝတ်စုံ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသော မိန်းမလှကလေး
ဘစ်ယောက်တက်လာနေတာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့။
သို့သော် သူ ထပ်၍ ဓာတ်ပုံ မရိုက်ရဲတော့ပါ။

“သမီး၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ မမတို့နဲ့ လာစားလေ”

အစ်မက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖိတ်ခေါ်သည်။

မိန်းကလေးက အစ်မကို ပြုံးပြ၍ ပြန်ဖြေသည်။

“မစားတော့ဘူး မမ၊ သမီး နေ့တစ်ဝက်ပဲ နေမှာ၊ နေ့လယ်
သောကနတ် ပန်းချီပြခန်းကို သမီး ပန်းချီကား သွားပို့မလို့။ အဲဒီမှာ သမီး
ဆရာတွေနဲ့ စားမှာ”

မိန်းကလေးက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာကလေး
အနည်းငယ် တည်သွားသော်လည်း စိတ်ဆိုးနေသည့်ပုံတော့ မပေါက်ပါ။

“စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ကျွန်မက ကိုယ့်ပုံ သူများကို လွယ်လွယ်
ပေးမသိမ်းတတ်လို့ပါ။ ရှင့် ကင်မရာထဲက ကျွန်မပုံတွေ ဖျက်ပါရစေ”

ကျော်စွာ မှင်တက်လျက်ကပင် လည်ပင်းမှာ လွယ်ထားသော
ကင်မရာကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ကျွမ်းကျင် ဖျတ်လတ်စွာ ကင်မရာခလုတ်များကို နှိပ်၍ သူပါသောပုံများကို ဖျက်ချ လိုက်ပြီး သူ့ကို ပြန်ပေးသည်။

“ဖောမက် ချချင်သေးလား”

ဘယ်လောက် အူကြောင်ကြောင်နိုင်သော မေးခွန်းပါလဲ။

သူပါးစပ်က ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်သွားသည်။

မိန်းကလေးက ရယ်၍ ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒီ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာမှာ ရီဆိုင်ကယ်ဘင် မပါဘူး ဆိုတာ လောက်တော့ ကျွန်မ သိပါတယ်”

ဘုရားရေ...။

သူ့စကားက အဲသလို အဓိပ္ပာယ်ထွက်သွားသလား။

သည်မိန်းကလေးကို အိုင်တီခေတ် ပစ္စည်းတွေနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဟုများ ယူဆသံပါသွားသလား။

ဒါမှ မဟုတ် သည်မိန်းကလေးက သူ့ကို ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ဟုများ ယူဆသံပါသွားခဲ့သလား။

ခုန်နေသောရင်ကို ရင်ဘတ်ထဲ ပြန်မျှီချ၍ သူ့ စကားစကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ကျော်စွာပါ။ အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ အဖွဲ့ကပါပဲ”

မိန်းကလေးက ပထမဦးဆုံးအကြည့် သူ့ကို တည့်တည့်ကြည့်၍ ရယ်ပြသည်။

“ဒေါက်တာ ကျော်စွာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အစ်ကို ပြောပါတယ်၊ အစ်မဆီမှာ ဆင်းနေတဲ့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တဲ့”

ရယ်လိုက်တော့ မျက်လုံးကလေးတွေက ပိုနူးညံ့သွားသည်။

ဟာ...ဟုတ်ပြီ။

သည်မျက်လုံးကလေးတွေ၏ ထူးခြားချက်ကို သူ စဉ်းစား၍ ရသွားသည်။

မေတ္တာပြည့်ဝနေသည့် မျက်လုံးကလေးတွေပါ။

မေတ္တာရှင်၏မျက်လုံးကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်။ သူ မေတ္တာရှင်တစ် ယောက်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ စစ်ဘေးရှောင်ကလေးတွေကို သူလုပ်ပေး နေပုံကို ကြည့်လျှင် မေတ္တာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ တော်တော် သေချာသည်။

သို့သော် သူ မြင်လိုက်ရသည့် မေတ္တာပြည့်ဝနေသည့် မျက်လုံး
ဆံ့တာက နောက်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

မေတ္တာငတ်နေသည့် မျက်လုံးကလေးတွေကို သူအမြောက်အမြား
မြင်ဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် သူ ယခုလုပ်နေသည့် ဆေးရုံက စွန့်ပစ်ခံကလေးများ
ဆီမှာပေါ့။ သည်တော့ မေတ္တာငတ်နေသည့် မျက်လုံးကလေးတွေကို သူ
ခံနိုင်ထဲမှာ ထူးခြားလှသည်ဟု မထင်မိ။

သည်မိန်းကလေးတစ်သက်မှာ မေတ္တာကို လိုချင်သလောက် မရ၍
ဘာင့်တနေခဲ့ရသည့် အချိန်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးဘူးထင်ပါ။

ထူးခြားသော အဲသည်မျက်လုံးကလေးတွေကြောင့် သူ မှင်တက်နေမိ
တာက သတိပြန်ရလာတော့ မိန်းကလေးက လှေကားများအတိုင်း ကျောခိုင်း
ချုပ်ဆင်းသွားလေပြီ။

“နာမည်ကလေးတောင် ပြောပြမသွားဘူး”

ဟိုဘက် ဧရပ်ပေါ်တက်သွားသည့် မိန်းကလေးကို အနွေးကနေ
သမီးငေးကြည့်နေရင်းက သူ တိုးတိုးရေရွတ်တော့ အစ်မက ရယ်သည်။

“နာမည် သိတော့ နင်က ဘာလုပ်မလို့တုံး”

“သိချင်တာပေါ့ အစ်မရယ်”

‘ကုံကော်...တဲ့’

ကုံကော်...ဟု သူ တိုးတိုး ရေရွတ်မိသည်။

အရိုးဆုံးသည် အဆန်းဆုံးပါပဲလား။

သည်လောက်ရှင်းလှသည့် နာမည်ကလေးက နာမည်တူ ရှားပါးလှ
နှိုင်းလောက်အောင်ပင် ထူးခြားနေပြန်သည်။

စံပယ်၊ နှင်းဆီ၊ သဇင်၊ အင်ကြင်း၊ ခတ္တာ...ပန်းနာမည်တွေ
နဲ့ကလေးနာမည်တွေမှည့်တာ မြန်မာလူမျိုးတို့ ထုံးစံမို့ မထူးဆန်းလှသော်
လည်း ကုံကော်ဆိုတာကလေးက ရိုးရိုးကလေးနှင့် ဆန်းနေပြန်သည်။

“ကုံကော်တွေ ပွင့်တဲ့ရာသီမွေးတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်”

အစ်မက ဝင်ဖြေသည်။ အစ်မနှင့် တော်တော်ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေပုံ

အိပ်

“စိတ်ရောဂါသည်တစ်ယောက် တော်တော် အရေးပေါ်အခြေအနေ ဖြစ်နေတယ် ‘မ’ ရေ”

အစ်ကိုက အားလုံး စားထားသော ထမင်းပွဲများကို လိုက်သိမ်း နေသည့် အစ်မနှင့် လုပ်အားပေး မိန်းမပျိုတွေနားမှာ ခါးထောက်ရပ်ရင်းက ပြောသည်။

အစ်မက မော့ကြည့်၍ ရယ်သည်။

“ကျော်စွာလား၊ စိတ်ရောဂါလား၊ ကံ့ကော်ရောဂါလား”

“ကံ့ကော်ရောဂါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုက ဆိုင်ကိုးဆစ် အဆင့်ကို ရောက်သွားပြီ၊ စိတ်ရောဂါ အပြင်းစား”

ကျော်စွာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းသာ ကုတ်နေရသည်။ အစ်မက ကျော်စွာကို လှည့်ကြည့်၍ မေးသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ”

“လောကနတ်က ဘယ်နားမှာလဲတဲ့၊ ဖြေလိုက်ရမလား”

“ဟယ်-ကျော်စွာရယ်၊ နင် တကယ်ပဲလား”

ကျော်စွာ ဘာဖြေရမှန်း မသိ၍ ရယ်သာ နေရသည်။

“ပြောတယ် ‘မ’ ရယ်၊ နောက် မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်။ တို့အဖွဲ့မှာ လည်း တစ်ခါ တစ်ခါ ပါလာတတ်ပါတယ်။ အခုသွားလည်း သူက ပြန်လောက်ပြီ၊ အလွန်ဆုံး သူဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားလောက်ပဲ တွေ့မှာပါလို့၊ အဲဒါကို မရဘူး၊ သွားမယ် လုပ်နေတယ်”

အစ်ကိုက ဖြေတော့ အစ်မက ရယ်၍ ခေါင်းခါသည်။

“မလွယ်ဘူးနော် ကျော်စွာ”

“ဘာ မလွယ်တာလဲ အစ်မရဲ့”

“ဘာ မလွယ်တာလဲဆိုတာ ပြောပြဖို့ကို မလွယ်တာ၊ နင့်ကိုလည်း မလွယ်တာကို သိရတဲ့အဆင့်အထိ မရောက်စေချင်ပါဘူး”

ပဟေဠိဆန်လှသော အစ်မစကားကြောင့် ကျော်စွာတွေဝေနေမိသည်။

အစ်ကိုနှင့်အစ်မ တားသည့်ကြားက လောကနတ်ကို သူ့ ဆက်သွား ခဲ့သည်။

အစ်ကို ပြောသလိုပင်၊ ကံ့ကော်၏ အရိပ်အရောင်တောင် မတွေ့ရတော့။
အသက် ခြောက်ဆယ်ခန့် ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့် သူ့ဘေးမှာ
ဒိုင်းထိုင် စကားပြောနေသော သူ့တပည့်တွေဟု ထင်ရသည့် အရွယ်စုံ ပန်းချီ
ဆရာ တစ်သိုက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

သူတို့ကိုလည်း သွားမမေးရဲသဖြင့် ကျော်စွာ ပန်းချီကားတွေကိုပဲ
လိုက်ကြည့်မိသည်။

ပန်းချီဆရာကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားများ
က သစ်သီး၊ ပန်းအိုး အစရှိသည့် သက်မဲ့ပစ္စည်းများကို ထူးခြားလှပသည့်
အရောင်များ၊ အပူအဆများနှင့် ထုံမွမ်းထားသဖြင့် ပန်းချီပြပွဲတစ်ပွဲလုံးမှာ
အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်နေသည်။ လက်မှတ်တွေက တစ်ခုတည်းဖြစ်နေပြီး
ပန်းချီကားဘောင်တွေမှာလည်း ရောင်းချထားပြီးဖြစ်ကြောင်း အမှတ်အသား
အနီရောင် စက္ကူပိုင်းကလေးတွေ ရှိနေသည်။

အဲသည် ဆရာကြီး၏ ပန်းချီကားတွေပင် ဖြစ်မည်။

ကံ့ကော်၏ဆရာ ဆိုတာလား မသိ။

တစ်ဖက်ခံရုံကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်စွာ ကြက်သေ သေသွား
သည်။

ကံ့ကော်။

စောစောကတင် သူ စတင်တွေ့ခဲ့၊ သိခဲ့သည့် ကံ့ကော်ပါပဲ။ သို့သော်
ပန်းချီကားထဲက ကံ့ကော်က ၂၁ ရာစု မိန်းကလေး ကံ့ကော် မဟုတ်ပါ။

ဆံပင်ကို ငယ်ထိပ်ပေါ်တည့်တည့်တွင် ပတ်ခွေထုံးဖွဲ့ထားပြီး ဆံနွယ်
စတချို့ လည်ပင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မသိမသာ ဖြာထွက်နေသော ဒီဇိုင်း
နှင့် အတော်ပွရောင်းသော မြန်မာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီး ပုလဲပုတီး
အရည်ကြီးတစ်ကုံး ဆွဲထားသည့် 'ကံ့ကော်' ပါ။

သည်ဝတ်စားပုံဟန်ပန်မျိုးက သူမိခင် ငယ်ငယ်က ရိုက်ခဲ့သည့်
ဓာတ်ပုံတွေ မပြောနှင့် သူ့ဘွားဘွားငယ်ငယ်က ရိုက်ခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံ
တွေမှာတောင် မတွေ့ရ။ အဲသည်ထက် စောမည်။

၁၉ ရာစု အကုန်ပိုင်း၊ သို့မဟုတ် ၂၀ ရာစု အစောပိုင်း ဖြစ်မည်။
ပုံကတော့ ကံ့ကော်၏ ပုံမှ ကံ့ကော်၏ ပုံပါပဲ။ ဝတ်စားပုံ

ဘယ်လောက် ပြောင်းထား ပြောင်းထား သည်မျက်လုံးကလေးတွေက ဘယ်လိုမှ လူမှားစရာ မရှိပါ။

နောက်ခံမှာတော့ ကံကော်ပန်းတွေကို ပြုတ်ခဲနေအောင် ဆွဲထည့် ထားသည်။ အပြင်မှာ တကယ်မြင်ရသည့် အနေအထားထက်တော့ အနုပညာ ဆန်လွန်းနေသည်။ ပန်းချီဆရာက ပုံတူဖြစ်ဖို့ထက် သူ့စိတ်ကူး ကွန့်မြူးရာကို ဆွဲထားဟန် တူသည်။

ပုံကို အနားကပ်ကြည့်တော့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ထိုးထားသည့် Gantgaw 'ကံကော်'ဆိုသည့် လက်မှတ်ကို တွေ့ရသည်။

သေချာပါပြီ။ အဲသည် မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ဆွဲတာပါပဲ။

ပန်းချီကားဘောင်မှာ အပြာရောင် စက္ကူအပိုင်းကလေးကပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

ဘေးမှာ ပန်းချီခန်းကဟု ထင်ရသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့၍ 'ဒါ ဘာလဲဗျ'ဟု စက္ကူပိုင်းကလေးကို ပြ၍ မေးလိုက်သည်။

"ဒါ ရောင်းရန် မဟုတ်တဲ့၊ ခင်ဗျားပါဆို လေးဦးရှိပြီ၊ ဒီပန်းချီကား ကို ဝယ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားကြတာ။ အဲဒီကောင်မကလေးကလည်း မရောင်းဘူး ဆိုမရောင်းဘူးပဲ"

"ကံကော်ကို ပြောတာလား"

"ဟုတ်တယ်"

အဲသည် လူက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေသော ပန်းချီ ဆရာကြီးကို လှမ်းပြ၍ ဆက်ပြောသည်။

"ဆရာကြီး တပည့်ပေါ့၊ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကလေးပဲ ရှိသေး တယ်။ ဆရာကြီး ခေါင်းအောင်လုပ်တဲ့ပွဲတွေမှာဆို ပန်းချီကား လာတင် တတ်တယ်။ သူ့ကားကလေးတွေက အိုင်ဒီယာဆန်းတော့ လူတွေ စိတ်ဝင်စား ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရောင်းတာ များတယ်ဗျ။ မှတ်မှတ်ရရ နှင်းဆီပန်းပုံတစ်ပုံ ရောင်းသွားတာ တွေ့ဖူးတယ်။ ဒါလည်း ရေဘေးလှူချင်လို့ဆိုပြီး ရောင်းသွား တာတဲ့။ ကြားတာတော့ ဒီအပတ်ထဲမှာ ပန်းချီပြပွဲတစ်ပွဲလုပ်ဦးမယ်ဆိုလားပဲ။ သူနဲ့ တခြား မိန်းကလေး ပန်းချီဆရာ တချို့တဲ့။ ပညာရေးဘက်ကို လှူမလို့ဆိုလားပဲ"

"ဒီမှာပဲလား"

“နေပြည်တော်မှာတဲ့”

ကျော်စွာ စိတ်မောသွားသည်။

ပန်းချီကားဘက်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

ရှေးဟောင်း ‘ကံကော်’ က သူ့ကို ပြုံးပြနေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့

မင်းနေပြီ။

“သား ညက ဂျူတီကျသားတာကို မအိပ်ဘဲနဲ့ တစ်နေ့ကုန် ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲ”

မေမေက လေသံနှင့် ဆီးဆူတော့ သူ လျှာထုတ်ပြလိုက်သည်။
မေမေက မီးဖိုချောင်ထဲဝင်သွားပြီး လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်နေသည်။

ဖေဖေကို ဧည့်ခန်းဆက်တီပေါ်မှာ တွေ့ရသည်။ တိုက်ခန်းအနက်ကို ဝတ်ထားဆဲဖို့ အလုပ်က ပြန်လာခါစဟု မှန်း၍ ရသည်။ တီဗွီကို မျက်တောင် မခတ်တမ်း ငေးကြည့်နေတော့ ခဏအမောဖြေရင်း သူကြိုက်သည့် ရုပ်ရှင် ကား လာတာနှင့် တိုးနေ၍ မထနိုင်တာပဲ ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ဖေဖေက အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထု၊ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင် တော်တော်ကြိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကျော်စွာ ဧည့်ခန်း ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ပုလင်း ထုတ်ယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲကို ငှဲ့ထည့်ပြီး ဖန်ခွက်ကို ကိုင်၍ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

ဖေဖေက တီဗွီက မျက်နှာကို မလွှဲ။

ကျော်စွာ တီဗွီကို လှမ်းကြည့်တော့ ဟယ်ရီဆန်ဖို့ဒ်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အကြိုက်၊ ဖေဖေအကြိုက် ဟောလိဝုဒ်မင်းသား။

ထူးခြားတာက သူ မြင်ဖူးနေကျ ဟယ်ရီဆန်ဖို့ဒ်ထက် အများကြီး ငယ်ပြီး ချောနေသည်။ ခေတ်ဟောင်းကားတစ်ကား ဖြစ်ရမည်။

ပို၍ ထူးခြားတာက မြန်မာတွေ ဆောင်းနေကျ နှီးဦးထုပ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသော ဦးထုပ်အဖြူတစ်လုံးကို ဆောင်းထားကာ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ မှာ ဘောင်းဘီကို တွယ်သည့် ပခုံးသိုင်းကြိုးပါလွယ်လျက်သား ဝတ်ထားသည်။ ဒီ ဒီဇိုင်းကတော့ တော်တော်အောက်သွားပြီ။ ဇာတ်ကား၏ ခေတ်ထက် အများကြီး ထပ်ရှေးကျသော ခေတ်တစ်ခေတ်ကို ရိုက်ထားတာ ဖြစ်မည်။

သူ့နောက်က လူတွေကလည်း သူ့ဒီဇိုင်းမျိုး၊ မိန်းမပျိုတစ်ဦးဆို ခေါင်းဆောင်းကလေးတောင် ပါလိုက်သေးသည်။

“ရှေးဟောင်း ကားကြီးလား ဖေဖေ”

“ဝက်နက်စ် (WITNESS)လေ၊ သား မမွေးခင်က ကားပေါ့။ ဟယ်ရီဆန်ဖို့ဒ် ငယ်ငယ်ကလေးဖြစ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

ဖေဖေက ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။

ကျော်စွာက ရေကို မော့သောက်သည်။

“တွေ့တယ်၊ သားပြောတာက ဝတ်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေက အဲဒီထက်တောင် ရှေးကျနေတော့ ခေတ်ဟောင်းကို ပြန်ရိုက်တာမျိုးလားလို့”

ဖေဖေက ခေါင်းခါပြသည်။

“တစ်ထောင်ကိုးရာရှစ်ဆယ့်ငါး ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ သူက အားမစ်ရှ်တွေဆီ ရောက်သွားတာကိုး”

ကျော်စွာ မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။

“အားမစ်ရှ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။

“အားမစ်ရှ်ဆိုတာ အမေရိကားမှာ ရှိတဲ့ လူအုပ်စု တစ်စုပေါ့။ ၁၆ဆယ်ပေးနီးယား ဆိုတဲ့ အရပ်မှာ ရှိတယ်။ လူ သုံးသိန်းလောက် ရှိတယ်။ ၁၈ ရာစု နှစ်လောက်ကတည်းက စပေါ်တာ။ ဘာသာရေး အလွန် ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ခရစ်ယာန်တွေပေါ့။ ထူးခြားချက်က သူတို့က အခုထိ အဲဒီခေတ်က လူတွေလိုပဲ ဝတ်ကြတယ်၊ လျှပ်စစ် မသုံးဘူး၊ တယ်လီဖုန်း မသုံးဘူး။ ကားမစီးဘူး၊ မြင်းဆွဲတဲ့ ရထားတွေ စီးတုန်း။ ရွာကလေးတည်ထောင်ပြီး နေကြတယ်။ လယ်စိုက်တယ်။ အတန်းပညာလည်း အထက်တန်းထိအောင် မသင်ကြဘူး။ ခေတ်ဟောင်းမှာပဲ ပျော်ပြီး ခေတ်သစ်အသွင်ကို ယူဖို့ ငြင်းဆန်တဲ့လူတွေပေါ့”

ကျော်စွာ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“အပြင်မှာ အဲသလို လူတွေ တကယ်ရှိနိုင်ပါ့မလား ဖေဖေ”

“တကယ်ရှိတာပေါ့၊ တကယ်ရှိတဲ့ အားမစ်ရှ်တွေ ဘဝကို အခြေခံပြီး ရိုက်ထားတာ။ ဒီနေ့ အထိ အမေရိကားကို သွားတဲ့ တိုးရစ်တွေက အားမစ်ရှ်တွေကို သွားစပ်စုနေကြတုန်း။ အားမစ်ရှ်တွေကတော့ တိုးရစ်တွေ

တော မကြိုက်ကြဘူးတဲ့။ ဒီကားက ဇာတ်ညွှန်းလား မသိဘူး၊ အော်စကား
လေးတယ်။ နှစ်သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်း
ရေး၊ နေထိုင်မှုပုံစံပြောင်းလဲခြင်းရဲ့ ဆိုးကျိုးတို့ အဲဒီ စကားတွေတောင်
မခတ်မစားသေးဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ လူတွေ စည်းစိမ်ခံချင်တာနဲ့ သဘာဝကို
တိုင်းအိမ်၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေကျ၊ လူနေမှုပုံစံတွေ ပြောင်းလဲလာတာနဲ့
ဆိုင်တာ၊ သွေးတိုး၊ နှလုံးရောဂါတွေများလာ။ အဲသလို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ
မခင်ရုံတွေက ကြိုများသိလို့ ဒီလို နေခဲ့တာလားတောင် ထင်စရာပဲ”

ကျော်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိသည်။
တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသော အားမစ်ရှ်တွေပါပေ။
တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ မြန်မာပြည်မှာလည်း အားမစ်ရှ်တွေလို
ပြောင်းအလဲကို လက်မခံသည့် ရွာကလေးတွေ ရှိလျှင် ကောင်းမည်ဟု
ယုံကြည်သည်။ ရှိလျှင် သူတောင် သွားနေလိုက်ချင်သေးသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ
စည်းလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

“ကဲ-အဖေရေ၊ ဒင်နာ ပြန်သွားမှာဆို၊ ရေချိုးတော့လေ၊ မနက်ဖြန်
ပုဂံသွားဖို့လည်း ပစ္စည်းမထည့်ရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့...
ကြာ လာကြိုတဲ့ ကားက အောက်မှာ ရပ်စောင့်နေရရင် ဟိုတစ်ခါလို
အိမ်ရှေ့ပိတ်တယ်ဆိုပြီး ထွက်ရန်ဖြစ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်”

မေမေက ဖေဖေကို သတိပေးသည်။ ဖေဖေက 'အေးပါ'ဟု ဆို၍
ထွက်ရမည်။

“ဖျစ်ဘုတ်မှာ တွေ့တာတော့ လူတွေက အခု ကားရပ်ထားရင်
ပုဂံသွားဖို့နဲ့ပါတ်ကလေး ကားရှေ့မှန်မှာကပ်ထားခဲ့ကြတယ်။ ပိတ်နေရင်
လို့ ရအောင်တဲ့”

ကျော်စွာပြောတော့ ဖေဖေက ရယ်သည်။

“လူကြီးပါ ကားပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာပါ သားရယ်၊
ကားလည်း ငါးမိနစ်တောင် မပြည့်ပါဘူး။ အဲဒါကို ထွက်ရန်ဖြစ်ကြတာ
မထင်ကက်လန်ပဲ”

“ဟို မြေရှင်အဖွဲ့ကပဲလား”

ဖေဖေက ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိုယ့်လို တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ချင်းပါပဲ၊ ဒီခေတ်က ဘယ်သူ ဘယ်သူ
ကားကိုမှ သည်းမခံတတ်ကြတော့ဘူး။ အမြဲ မကျေနပ်ကြတာ။ ဖေဖေတောင်

ဒီကားကလေးကိုကြည့်ပြီး အားမစ်ရှ်တွေနဲ့ သွားနေချင်နေမိသေးတယ်။
အေးချမ်းလိုက်တာ”

“သားရောပဲ”

“အောင်မယ် သားအဖနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက် ညီနေလိုက်
တာ။ ဒီလူတွေ အဲသလို သည်းမခံတတ်ကြလို့ အဖေ ရှေ့နေလုပ်စားလို့
ရနေတာပေါ့။ အားလုံးသာ အားမစ်ရှ်တွေ ဖြစ်နေရင် တို့မိသားစု ထမင်းငတ်
ရချည်ရဲ့”

မေမေ ဝင်ပြောတော့ သုံးယောက်သား ပွဲကျသွားကြပါသည်။

အိပ်ရာကို ကျောချလိုက်သည်နှင့် မျက်ခွံကလေးများက လေးထဲ
လာသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ည ဂျူတီထွက်ပြီးကတည်းက ပြန်မှ မအိပ်ရသေး
တာ။ မနက်ဖြန်လည်း ရုံးဖွင့်ရက်။ ဆေးရုံသွားရမည်။

ကိုင်း...စောစောအိပ်။

ပိတ်ထားသော မျက်လုံးထဲမှာ ကံကော်၏ မေတ္တာရည်ဝနေသော
မျက်လုံးကလေးများကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

‘ဘာမလွယ်တာလဲ ဆိုတာ ပြောပြဖို့ကို မလွယ်တာ’တဲ့။

မမစကားက စိုးရွံ့စရာ။

မင်း ဘယ်လို လူမျိုးများလဲ မိန်းကလေးရယ်။

တွေးရင်း ကျော်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ကဏ္ဍ(၂)

အနုလောက

ကျောက်ကပ်ဆေးထားသည့် ကလေးလူနာတစ်ဦး၏ သွေးအဖြေ
လူနာမှတ်တမ်းထဲတွင် ဇယားကွက်ဖြည့်သွင်းနေရင်း ကျော်စွာ
ကပ်ကို သတိရမိပြန်သည်။

ယနေ့အဖို့ ဘယ်နှကြိမ်မြောက် သတိရခြင်းလဲ ဆိုတာတော့
သတိမရတော့။ သေချာတာက မိုးလင်းကတည်းက ခဏ ခဏ
ရနေမိတာ ဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ပေါက်စနှင့် ပန်းချီဆရာမပေါက်စ။
ဆက်စပ်၍ ရတာဆိုလို့ ပေါက်စတွေဖြစ်နေတာချင်းတူတာကလေး

သော ဘဝ။

ဆိုင်းရင့်တစ်နှစ်နှင့် အားတစ်နှစ်။

သိပ္ပံပညာရှင်နှင့် အနုပညာရှင်။

အဲသလို ပြောလျှင်တော့ တော်တော်ကြီးကျယ်ရာ ကျသွားမလား မသိ။ ဟိုကောင်မကလေး၏ လက်ရာကို သူ မြင်ခဲ့ပြီးပြီမို့ 'အားတစ်စ' ဟု ခေါ်ရတာ သိပ်မဆိုးလှမှန်း ရိပ်မိခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်က ဆိုင်းရင့်တစ်စ ဟု ခေါ်ရမှာ ရယ်ချင်စရာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ဘဝနှစ်ခုက မဆက်စပ်။

စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ပါသည် ဆိုသော ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာတောင် မင်းသားက ဆရာဝန်၊ မင်းသမီးက ပန်းချီဆရာမဖြစ်တာမျိုး သူ မဖတ်ဖူး မကြည့်ဖူးခဲ့။

ဆရာဝန်ဆိုတာ အနိဋ္ဌာရုံတွေကြားမှာ ကျင်လည်ရသူ။

ပန်းချီဆရာကတော့ ဣဋ္ဌာရုံတွေကြားမှာ ကျင်လည်ရသည်ဟု ပြောလျှင် ရမည်ထင်သည်။ လှတာတွေကိုချည်းဆွဲမှာ မသေချာသော်လည်း အများကြည့်ချင်မည့် အဆင်အသွေး၊ အရုပ်တွေကိုဆွဲမှာတော့ သေချာနေတာ ကိုး။

သည်ဘဝနှစ်ခုက ဆက်စပ်မိဖို့ နေနေသာသာ မတော်တဆ ဆုံစည်း ဖြစ်ဖို့၊ ဆုံတွေ့ဖူးဖို့တောင် ခက်လှသည်။

ဘုရားရေ။

ဟိုက သူ့မှာမည်တောင် ပြောပြမိတ်ဆက်မသွားသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သူ သတိရကောင်းကောင်းနှင့် ရနေလိုက်တာ ဘဝချင် ဆက်စပ်တာတွေ၊ မဆက်စပ်တာတွေတောင်ပါကုန်ပါပကောလား။ သူ့အဖြစ် က ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေပြီထင်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရယ်၍ ဖိုင်တွဲကို ပိတ်လိုက်စဉ် လူနာဆောင် အဝ တံခါးပေါက်ကဝင်လာနေသော သူ့သူငယ်ချင်း အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေးနှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ အောက်ထပ် သွေးနှင့်ကင်ဆာအထူးကုဆောင် မှာ တာဝန်ကျနေသူများပါ။ ကျောက်ကပ်အထူးကုဆောင်ကို ဘာလဲ လုပ်ကြသည် မသိ။

သူ့ဆီတည့်တည့်လျှောက်လာနေကြတော့မှ သူ့ဆီလာမှန်းရိပ်မိသည်။

“ကျော်စွာ၊ နင် ခဏထွက်လို့ရလား”

“ရပါတယ်၊ အိုင်ဗွီပဲလား”

အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေထဲမှာ ကျော်စွာက အကြောဆေးထိုးလျှင်
တစ်ချက်တည်းနှင့်ဝင်သည်။ လက်ကောင်းသည်ဟု နာမည်ကောင်းရနေသူဖြစ်၍
အခြားအဆောင်က သူငယ်ချင်းတွေ အကြောဆေးထိုးမရတိုင်း ကျော်စွာကို
ကောင်းအောင်နေကျဖြစ်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငယ်လို့လား”

“ဆယ်နှစ်သားကလေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကီမို ဆေးတွေက ခဏ ခဏ
သွင်းရလွန်းလို့ အကြောတွေက ရောင်ထားတာ ထိုးစရာက မကျန်တော့ဘူး။
နီနီနီနီ အကြောကလေး ငါတို့ ထိုးလိုက်လို့ ပေါက်သွားရင် နင်ထိုးစရာ
မကျန်တော့မှာစိုးလို့”

“ငိုလား”

“မငိုဘူး၊ သိပ် လိမ္မာတယ်၊ အမြဲတမ်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေးတာ၊
သနားဖို့တောင် ကောင်းတယ်”

မမြင်ရသေးသော ကင်ဆာရောဂါသည် ဆယ်နှစ်သားကလေးကို
မြင်ယောင်၍ ကျော်စွာပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့အိမ်ကရော”

ကလေးက လိမ္မာသည်ဆိုသော်လည်း တစ်ခါတလေ ပါလာသည့်
အိမ်သားတွေက စိုးရိမ်စိတ် ပိုပြီး ဝိုင်းအုံကြည့်လျှင် ဆရာဝန်ကလေးတို့
ဆက်တုန်တတ်စမြဲ ကျော်စွာက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မရှိဘူး၊ သူ့အမေက သွေးလှူရှင် လိုက်ရှာနေတယ်”

“ဟာ- ဘာလဲ” ပလိတ်လက်” ကျနေတာလား”

သူငယ်ချင်းမကလေးက ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်”

“ရက်စက်ပါ့ဟာ၊ အပ်ထိုးရင် သွေးတွေ အများကြီးထွက်လာမှာ၊
နင်တို့ ငါ့ကို ချောက်ချတာပေါ့”

“အားကိုးတာပါဟာ၊ နင်ကလည်း လုပ်ပါ၊ ငါ နင့်ကို ‘ခုပဲဖူး’ က
အလူးထောင်း ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်၊ ငါတို့လည်း ကလေးကို သနားလို့ပါ”

“သူ့အမေ ပြန်လာမှ ထိုးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ‘ကင်ချူလာ’ ထိုးထားရုံပဲ။ သူ့အမေက လုပ်ထား နှင့်ပါ။ သူလည်း မကြည့်ရဲဘူးလို့ ပြောသွားတယ်”

ဘေးက သူငယ်ချင်းမကလေးက ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဟဲ့-သူ့အစ်မလား မသိဘူး၊ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ကောင်မကလေး တစ်ယောက် စောင့်ရင်းနဲ့ ငိုနေတယ်”

“နင်ပြောတာ ဟို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ ချောချောကလေးတစ်ယောက် ကို ပြောတာ မဟုတ်လား” ဟု ဘေးက ဆရာဝန်မကလေးက လှည့်မေး သည်။

“အေးလေ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဟယ်၊ ဒီလူနာကလေးက တော်တော်ဆင်းရဲတာ အဲဒီ ကောင်မကလေး ဝတ်ထားတာ ချည်သားမြန်မာဝတ်စုံဆိုပေမယ့် ချုပ်ခ အနည်းဆုံး သောင်းချီမယ့် ဒီနိုင်းမျိုး”

ကျော်စွာက ရယ်၍ ဝင်ပြောသည်။

“နင်တို့ ဆွေးနွေးတာ ဘေးရောက်ကုန်ပြီ၊ ကဲ-လာ၊ သွားထိုးကြ မယ်၊ ပြီးမှ ခေါ်မေး”

သူငယ်ချင်း သုံးယောက် အောက်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ကလေးက တကယ် လိမ္မာပါသည်။ အဝတ်အစားကြည့်တာနှင့် တော်တော်နှစ်ပါးမှန်း သိသာသော်လည်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ကလေး ဖြစ်သည်။

ရုပ်ကလေးကလည်း ချစ်စရာကလေး။ ပါးက သနပ်ခါးကွက် ကလေးပင် ခြောက်ခါစပဲ ရှိသေးသည်။

“သားသား ငိုမှာလား ဟေ”

ကျော်စွာက အပ်ထည့်ထားသည့် စတီးဗန်းငယ်ကို လူနာခုတင် ဘေးက စားပွဲပေါ်ချရင်း ကျီစယ်သည်။ ကလေးက ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြသည်။

“ငိုပါဘူး၊ သားသားက ဆေးထိုးရင် ဘယ်တော့မှ မငိုဘူး”

“ဒါမှ သားသားကွ၊ ငိုရင် သားပါးကွက်အသစ်ကလေး ပျက်သွား လိမ့်မယ် မငိုနဲ့နော်”

ကလေးက သူပါးကွက်ကလေးကို သူ ယောင်၍ စမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“မမ လိမ်းပေးထားတာ”

“ဟိုအခန်း အပြင်က မမလား”

အလုပ်သင် ဆရာဝန်မကလေးက ဝင်မေးတော့ လူနာကလေးက ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ မမလှလှကလေး”

“လှပါတယ် ရှင်၊ လှပါတယ်၊ သားသားကလည်း လှပါတယ်၊

က...ဒီ ဦးဦးကို ငြိမ်ငြိမ်အိပ်ပေးလိုက်နော်”

သွေးထွက်ထားသည့် ဒဏ်ရာဟောင်းတွေ အများကြီးဖြစ်နေသော်လည်း ကလေးက တကယ်ကို လိမ်လိမ်မာမာနှင့် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပေးသည့် အတွက် ကျော်စွာ တစ်ချက်တည်းနှင့် အောင်မြင်သွားသည်။ ပတ်တီးကို ချက်ချင်း ဖိစည်းလိုက်နိုင်သည့်အတွက် သွေးလည်း သိပ်မထွက်လိုက်။

“ကျော်စွာရယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို အားကိုးတာ”

သူငယ်ချင်းမကလေးက မြောက်တော့ ကျော်စွာ ရယ်သည်။

“ငါတော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသားသားတော်တာ၊ သူငြိမ်ငြိမ်ကလေး

နေပေးလို့”

ကလေးက ကျော်စွာပခုံးကို ကျော်ကြည့်၍ ပြုံးပြပြီး သူ ပတ်တီး စည်းထားသော လက်ကို မြောက်ပြသည်။

“မမရေ၊ ဒီမှာ ပြီးသွားပြီ၊ တစ်ချက်တည်းပဲ၊ ဒီဦးဦးက သိပ်တော်

တာပဲ”

ကျော်စွာနှင့် ဆရာဝန်မကလေးများ လှည့်ကြည့်ကြသည်။

ကျော်စွာက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကုံကော်”

ချည်သား ဖြန့်မာဝတ်စုံ ရိုးရိုးကလေးနှင့်၊ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျား နှင့် ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးက ကျော်စွာသိပ်တွေ့ချင်နေသည့် ပန်းချီဆရာမ ကလေး ကုံကော်ပါပဲ။

ကလေးက ခုတင်ပေါ်က ချက်ချင်းဆင်း၍ ပတ်တီးစည်းမထားသော သွားလက်ကမလေးနှင့် ကုံကော်၏ ဘယ်လက်ဖဝါးကို ပြေးတွဲထားသည်။

“လာလေ မမ၊ ပန်းချီ သွားဆွဲကြမယ်”

ကံ့ကော်က အားတုံအားနာဟန်နှင့် ကျော်စွာကို မော့ကြည့်သည်။

“နေပါဦး သားရယ်၊ ဒေါက်တာတို့ကို မေးကြည့်ပါဦး။ ဆေးသွင်းရမယ်ဆို”

“ရတယ် ညီမ၊ ကလေး ပန်းချီ ခဏဆွဲချင်ဆွဲ၊ မမတို့သွေးရမှ သွေးကို အရင်သွင်းဦးမှာ၊ သူ့အမေပြန်လာရင် ပန်းချီခန်းမှာ လိုက်ခေါ်ခိုင်း လိုက်မယ်”

ဘေးက အသံထွက်လာ၍ လှည့်ကြည့်တော့ သွေးရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်မမကို တွေ့ရသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မမ”

“ဟယ်-မမတို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာလေကွယ်”

ကံ့ကော်က ကလေး လက်ကလေးကို ဆွဲ၍ အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။

ကျော်စွာက ဘာပြောရမှန်း မသိတော့လောက်အောင် အံ့အားသင့် ငေးမော၍ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့”

မမက ကျော်စွာမျက်နှာရှေ့မှာ လက်ဝါးယမ်းပြတော့မှ သတိဝင်ပြီး ရှက်ရယ် ရယ်သည်။

“ဒါ ကံ့ကော် မဟုတ်ဘူးလား မမ”

“အောင်မယ် မင်းက ကံ့ကော်ကိုတောင် သိနေပါလား”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချသည်။

“မနေ့က လှိုင်သာယာဘုန်းကြီးကျောင်းကို အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့သိ လိုက်သွားရင်း ရောက်တော့ သူက အဲဒီမှာ စစ်ဘေးရှောင်ကလေးတွေကို ပန်းချီ သင်ပေးနေတာ တွေ့ခဲ့ပြီး သိတာပါ”

မမက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒီ လင်မယားနဲ့ သူကလည်း ရင်းနှီးတာကိုး”

ဆရာဝန်မမကလေးတစ်ဦးက သိလိုစိတ်နှင့် ဝင်မေးသည်။

“လူနာက သူ့မောင်လေးလား မမ”

မမက ရယ်သည်။

“ကြံကြံဖန်ဖန် ဟယ်၊ ကံကော်က ဒီမှာ ကင်ဆာဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတွေကို နာတာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျတာ သက်သာပါစေတော့ ဆိုပြီး ပန်းချီမှန်မှန် ဘာသင်ပေးတာ။ ကလေးတွေကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြသလား မမေးနဲ့။ သူလာရင် ဆေးသွင်းချိန်ရောက်ရင်တောင် မနည်း လိုက်ခေါ်ရတယ်။ သူကလည်း ကလေးတွေကို ချစ်လိုက်တာ။ တစ်ခါအပ်ထိုးလို့ ကလေး ငိုရင် တစ်ခါသေးသေးငို၊ ကလေးတစ်ယောက်သေ၊ တစ်ခါကြီးကြီးငိုပဲ”

ကျော်စွာရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်ပါစို့သည်။ ဆရာဝန်ကလေး တစ်ဦးကတော့ ညည်းပြောကလေးပြောသည်။

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ညီမကလေးရယ်”

“ဒါနဲ့ မမ၊ ပန်းချီခန်း ဆိုတာက”

ကျော်စွာ ဝင်မေးတော့ မမက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“မင်းတို့က ခဏ ခဏ လူနာဆောင် ပြောင်းရတော့ မသိဘူးပေါ့။

ဘို့ဆိုမှာ ကမ္ဘာ့ကလေး ကင်ဆာ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့က လာဖွင့်ပေးထားတဲ့ ဟီးရီးကလေးလဲ ဆိုတာ ရှိတယ်။ ကင်ဆာရောဂါသည် ကလေးတွေက ဆေးရုံက ခဏခဏလည်းတက်ရ၊ တက်ရရင်လည်း ကြာတတ်ကြတော့ စာသင်လည်း မပျက်ရအောင်၊ ပြီးတော့ ပျော်အောင်၊ နာတာတွေမေ့အောင်ဆိုပြီး စာသင်ခန်းကလေး လုပ်ပေးထားတာ။ သူတို့လခနဲ့ ခန့်ထားတဲ့ ဆရာမတွေလည်း ရှိတယ်။ ကံကော်တို့လို မေတ္တာသက်သက်နဲ့ လာလုပ်အားပေးတဲ့ ဆရာမတွေလည်း ရှိတယ်။ သူက တစ်ပတ် နှစ်ရက်လောက် လာတယ်။ သူလာရင် ကလေးတွေက ပန်းချီလည်းဆွဲရတယ်၊ အရုပ်တွေ ညှပ်တာ ကပ်တာတွေလည်း လုပ်ရတော့ ပျော်မှ ပျော်ပဲ။ မင်းတို့ကြည့်မလား။ မမ လိုက်ပြပေးမယ်”

မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစား၍ ကျော်စွာ တွန့်သွားသည်။

“သူက ကြိုက်ပါ့မလား မမ”

မမက ရယ်သည်။

“ကံကော်က သဘောကောင်းပါတယ်ဟဲ့၊ မင်းနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ” ပြောမပြချင်တော့၍ ခေါင်းကုတ်ပြီး ရှက်ရယ်သာရယ်နေရသည်။

မမပြောတာ မှန်သည်။

ကံ့ကော်က သူတို့ကို အပြုံးကလေးနှင့် ကြိုဆိုပါသည်။

“သူတို့ ကံ့ကော်လုပ်တာ ကြည့်ချင်လို့တဲ့၊ ရလား ညီမ”

မမက မေးတော့ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အားရင် ဝင်ကူလေ”

“အိုး-ကူမှာပေါ့” ဟု ကျော်စွာက အားတက်သရောပြောလိုက်သည်။

ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်တဲ့ကံလဲ။ ကြည့်စမ်း။

တစ်မနက်လုံး သတိရနေမိသူကို မမျှော်လင့်ဘဲ၊ လိုက်မရှာရဘဲ ပက်ပင်း

တိုးမိရုံသာမက သူ့အနားမှာတောင် ခဏနေခွင့်ရဦးမတဲ့။

ကလေးလေးတွေကလည်း ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

အားလုံးနီးပါး ကတုံးကလေးတွေနှင့် အသားအရေ ညှိုးငယ်ခြောက်
သွေနေကြသော်လည်း အပြစ်ကင်းစွာ ပြုံးပျော်နေကြသည်။

ကံ့ကော်ယူလာသော ကာတွန်းရုပ်ပုံ အဖြူ၊ အမည်းကလေးများကို
တစ်ယောက်တစ်ရွက်ကိုင်၍ ခဲတံရောင်နံ့ကလေးများနှင့် အရောင်ခြယ်ဖြည့်သွင်း
နေကြသည်။

ကျော်စွာနှင့် သူငယ်ချင်းမကလေးနှစ်ဦးက တစ်ယောက်ကို ကလေး
သုံးဦးစီလောက် တာဝန်ယူ၍ သူတို့မေးသမျှကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြေ၊ သူတို့
ရှာမတွေ့သော အရောင်များကို ကူရှာပေးကြရသည်။

ကင်ဆာဆိုတာ နာမှာပေါ့။

ပြီးတော့ အများစုက သွေးကင်ဆာရောဂါသည် ကလေးတွေလေ။
လူကြီးတွေလိုလည်း နာတာကို ဝေဒနာရှုဟု ဆုံးမ၍ ရသည့် အရွယ်ကလေး
တွေလည်း မဟုတ်။

သာမန်လိုသာဆိုလျှင်တော့ နာ၍ ငိုနေကြရသည့် အချိန်က များမည်
ထင်သည်။

ယခုတော့ နာတာကိုပင် သတိရကြပုံမပေါ့။ သူတို့ ချစ်သော မမ
နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပန်းချီဆွဲနေကြသည်။

သည် ဘာမှ မပြင်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် လှပါသည်ဟု
ပြော၍ ရယူလောက်သာလှသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သည်
ကလေးတွေကြားထဲမှာ မေတ္တာရည်ဝနေသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် သွားလာ

သွပ်ရှားနေသည့် သူ့ကို ကြည့်ရတာ ကျော်စွာမျက်စိထဲတွင် နတ်သမီးတမျှ
သစ်လက်တောက်ပ၍ နေလေသည်။

သူငယ်ချင်းမကလေးတစ်ယောက်က *နှင့် ကျောက်ကပ်ကို မပြန်
တော့ဘူးလား...ဟု တိုးတိုးမေးမှ နာရီ ကြည့်မိသည်။
ဟုတ်ပါရဲ့။

ဟိုက အကြီးတွေ သူ့ကို လိုက်ရှာနေလောက်ပြီ။
ကံကော်ကို အားနာပါးနာ မျက်ရိပ်ပြတော့ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။

သူ တွန့်ဆုတ်စွာပင် နေရာမှ ထ၍ အခန်းပြင် ထွက်ခဲ့သည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ ရှာလျှင် တွေ့နိုင်သည်
ဆိုတာ သိသည့်အဆင့်လောက်အထိတော့ တိုးတက်ခဲ့ပြီပဲလေ။

“ကိုကျော်စွာ”
သူ အံ့ဩစွာ လှည့်ကြည့်မိသည်။
ကံကော်၊ အခန်းဝက ရပ်၍ သူ့ကို ခေါ်နေသည်။

သူ့ရင်တို့ နွေးထွေးစွာ ခုန်သည်။ သူနှင့် သူငယ်ချင်းမကလေးတွေ
ကံကော်ရှေ့မှာ *ကျော်စွာ* ဆိုသည့် နာမည်ကို တစ်ခါမှ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ ကြောင်း
သတိရမိသည်။

သူ့နာမည်တော့ မှတ်ထားဖော်ရရှာသားပဲ။
“ကျွန်မ ချစ်တဲ့ကလေးလေးကို မနာအောင် ဆေးထိုးပေးတာ
ကျေးဇူးပဲနော်”

သူ့ရင် ပို၍ နွေးသွားသည်။
စောစောက မမပြောသည့် *မမတို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာလေကွယ်*
ဆိုသည့် စကားကို သတိရမိသည်။

သူ သက်ပြင်းချ၍ ပြန်မေးမိသည်။
“သူတို့ကလေးတွေကို ချစ်ရတာ မပင်ပန်းဘူးလား ကံကော်”
ခဏ ခဏ ငိုရတာကို ရည်ညွှန်း၍ မေးလိုက်တာကို ကံကော်က
ရိပ်မိဟန်တူသည်။

အခန်းအတွင်းဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့အနားသို့ တိုးလာ၍ တိုးတိုးပြောသည်။

“သူတို့ကလေးတွေကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ကိုယ်လာရင် သူတို့ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာမလားလို့ တွေးပြီး ကြိုချစ်နေခဲ့မိတာ။ လာတော့လည်း ကိုကျော်စွာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အရင်အပတ်ကဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက် အသည်းအသန် ဖြစ်လို့ လမ်းဟိုဘက်က အရေးပေါ်ဆောင်ကို ပို့ရတယ်။ ကလေးက မသွားဘူးလို့ငြင်းသတဲ့။ ဒီနေ့ ပန်းချီဆွဲတဲ့မမ လာမှာ။ သူပန်းချီဆွဲမလို့တဲ့။ အမှန်က သူ့နောက်ဆုံး အချိန်လိုမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မရောက်လာလို့ ဒီက မမတွေ ဆီးပြောတော့ မမပါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ပြောမှ သွားတယ်။ ဟိုမှာ သွေးသွင်းထားရင်း ပက်လက် ပန်းချီဆွဲချင်တယ်ပြောတော့ သူ့ကို ကျွန်မရင်ခွင်ထဲ ဖက်ထားရင်း ပေးဆွဲရတယ်။ သူ ဆွဲရင်း ဆုံးတာ”

ကျော်စွာ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။
ကံ့ကော်က မျက်ရည်ကျသည်။

“ကျွန်မလေ ငိုတာ တစ်ညလုံးပဲ။ ဖေဖေကတောင် ဆူတယ်။ သမီး ဒီလောက်ခံစားတတ်ရင် ဒီကလေးတွေနဲ့ သမီး ဘယ်လို ဆက်နေမလဲတဲ့”

ကံ့ကော်က မျက်ရည်ကို လက်မှာ ကိုင်လာသော တစ်ရှူး စက္ကူစနှင့် သုတ်သည်။ ကျော်စွာပါ မျက်ရည်လည်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့ကို ချစ်ရတာ ကျွန်မ သိပ်ပင်ပန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကလေးဟာ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ နာတာနဲ့ ကြောက်တာကို ခံစားဖို့ သတိမရလိုက်ဘူး။ ကျွန်မတော့ တန်တယ်ထင်တယ်။ ပင်ပန်းလည်း ကျွန်မ ဆက်ချစ်မှာပဲ”

ကျော်စွာ တုန်ရီစွာဖြင့် “သာဓုပါဗျာ” ဟု တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။
ကံ့ကော်က ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုကျော်စွာတို့က ဆရာဝန်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ လုပ်ပေးနိုင်တာတွေ ထက် ပိုလုပ်ပေးနိုင်မှာပေါ့။ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ လိုက်လာတာက ကိုကျော်စွာ စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်မပါတဲ့ ပန်းချီပြပွဲကို ဖိတ်မလို့”

လှုပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။
“လောကနတ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးပဲ၊ ကိုကျော်စွာ ဒီကနေ့ ညနေ
အလုပ်ဆင်းရင် လာခဲ့ပါလား၊ ကျွန်မလည်း ရှိနေမယ်”

“ဟာ- လာမှာပေါ့”

“ဒါဆို ဆုံမယ်လေ၊ သွားပြီနော်”

ကံ့ကော် လှစ်ခနဲ ပြန်လှည့်ဝင်သွားသည်။

အဲသည်တော့မှ ကျော်စွာ ပန်းချီပြပွဲကို သူရောက်ခဲ့ပြီးသားဆိုတာ
တော်ရပြီး ပြုံးမိလေသည်။

လောကနတ်ပန်းချီပြခန်းကို ရောက်ရောက်ချင်း မနေ့က သူကြည့်ခဲ့
ကံ့ကော်၏ ပုံတူ ပန်းချီရိရာသို့ တန်းသွားသည်။ ကံ့ကော်များ အဲသည်
အားမှာ ရှိနေမလားလို့ပါ။

တကယ်တမ်း ရောက်သွားတော့ ပန်းချီကားကိုသာတွေ့ရပြီး ကံ့ကော်
မတွေ့ရ။

သူ မတွေ့ချင်ဆုံးသူနှင့်မှ ပက်ပင်းတိုးရလေတော့သည်။

မနေ့က သည်ပန်းချီကားရှေ့မှာ ဆုံခဲ့သော သူ့မှာမည်မသိသေးသည့်
ထိုလူကလည်း သူ့ကို မမျှော်လင့်ထားသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ မနေ့က ညီလေးပါလား”

ကျော်စွာ စိတ်ညစ်သွားသည်။ “ခင်ဗျား တစ်နေ့ တစ်နေ့ လာတဲ့
အိမ်သတ်တွေ ဒီလောက်များတာ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘဲ နေလိုက်ပါလား” ဟု
စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသည်။

ထိုလူ မျက်နှာက ချက်ချင်း ပြုံးသွားသည်။

“ဒီ ပန်းချီကားရှေ့မှာ တွေ့ပြန်ပြီဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ငါ့ညီ
ပန်းချီကားထက် ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတာဖြစ်ရမယ်၊
ဆုတ်လား၊ ဟား...ဟား၊ စတာ နော်”

ကျော်စွာ ဘာဖြေရမှန်း မသိသဖြင့် ‘ထားပါတော့ဗျာ’ ဟုသာ
ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို ငါ့ညီ ကံကောင်းပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါ ပန်းချီဆရာမကလေးက သူပုံသူ ပြန်ဆွဲထားတာကွ၊ အသေ
သူရှိနေတယ်၊ အစ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

“ကံ့ကော်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပ”

“ဪ၊ ကိုကျော်စွာ ရောက်လာပြီလား”

ဘေးက အသံထွက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား လှည့်ကြည့်
ကြသည်။ ကျော်စွာ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကံ့ကော်ပါ။

ကံ့ကော်က ယခင်မြင်ဖူးသလို မြန်မာဝတ်စုံကလေးနှင့် မဟုတ်တော့
ဘဲ ချည်သားတီရှပ်အဖြူ ခပ်ပွပွနှင့် ချည်သား ဘောင်းဘီရှည် အဖြူပွပွတို့
ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် မြန်မာကလေးနှင့် စာလျှင် မြေထဲပင်လယ်မှာ လာ
အပန်းဖြေနေသော သိုးဆောင်းနွယ်ဝင် အဖြူမကလေးနှင့်သာ တူနေသည်။
မျက်နှာကတော့ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားနှင့်။

ကံ့ကော်က ကျော်စွာနဲ့ဘေးမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး လာရပ်လိုက်သဖြင့်
စောစောကလူ တော်တော် အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“ကိုကျော်စွာ၊ ဒါ ကိုမင်းပြည့်တဲ့၊ ကျွန်မ ဆရာဆီမှာ ပန်းချီ
အတူတူ သင်တဲ့အစ်ကို၊ ကိုမင်းပြည့်၊ ဒါ ဒေါက်တာကျော်စွာတဲ့ ၊ ကံ့ကော်
သူငယ်ချင်း အသစ်စက်စက်”

ကိုမင်းပြည့် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိ။

အဲသည် အချိန်မှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ဦး ထပ်ရောက်
လာသည်။

“ကံ့ကော်ရေ သမီး၊ ဆရာကြီးက ခဏတဲ့”

“ဟုတ်...ဦး၊ လာပါပြီ။ ကိုကျော်စွာ ခဏစောင့်နော်”

ကံ့ကော်က လာခေါ်သူနောက်သို့ ဖျတ်လတ်စွာ လိုက်ပါသွားသည်။
ကိုမင်းပြည့်က ယခုမှ အသက်ဝင်လာဟန်နှင့် ကျော်စွာဘဝ

လှည့်ပြောသည်။

“ဟာ-ဒေါက်တာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ ကံကော်နဲ့ သိပြီးသားဥစ္စာ
ချွန်တော်ကို မပြောပြဘူး”

ကျော်စွာ ရယ်သည်။

“ဆုံတော့ ဆုံဖူးတယ်ပေါ့ဗျာ၊ မခင်ပါဘူး၊ ဒီပုံကို မနေ့က
ဥစ္စာတော့ သူနဲ့ တူလွန်းလို့ အံ့သြသွားတာ။ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
အစ်နေရာမှာ ခင်လာလို့ သူက ပြပွဲလာဖို့ ဖိတ်လိုက်တာ”

ကိုမင်းပြည့် ပြုံးသွားသည်။

“ဪ-အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက မနေ့က လာပြီးသားလို့ မပြောဘဲ”

“ဟိုး...ဆရာ...ဟိုး”

ကျော်စွာ ရှက်ရယ် ရယ်ရင်းက စကားလွှဲသည်။

“ဒါထက် ဒီပုံကို သူက ဘာလို့မရောင်းတာလဲ၊ အစ်ကို သိလား”

“အဖျိုကလေးမို့ သူပုံတူ သူများသိမ်းတာ မကြိုက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊

အတောင် ခင်ဗျား ဝယ်ချင်နေတာကြည့်”

ကျော်စွာ ရယ်ရပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို အစကတည်းက သူပုံတူ သူ မဆွဲနဲ့ပေါ့”

“အင်း-ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ သူ တက္ကသိုလ်မှာတုန်း
အတည်းက ဒီပုံဆွဲတာ၊ အဲဒီ တက္ကသိုလ်က လူပုံတူဆွဲတဲ့ ပရောဂျက်ပေးရင်
ညီနော်ပုံပဲ ကိုယ်ဆွဲခွင့်ရှိတယ်ဆိုလား”

“ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်လား”

ကိုမင်းပြည့် ခေါင်းခါသည်။

“ကံကော်က လန်ဒန်က တက္ကသိုလ်တစ်ခုကနေ ပန်းချီနဲ့ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့
ရတာပါ”

ကျော်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

သည်ခေတ် သည်အခါမှာ တတ်နိုင်သည့် မိဘက မွေးထားသည့်
ထူးထူး နိုင်ငံခြားမှာ တက္ကသိုလ်သွားတက်ကြတာ မထူးဆန်းသော်လည်း
ပန်းချီဝိဇ္ဇာဘွဲ့သွားတက်သူကတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသလောက်ပါပေ။

ထိုထက် ပို၍ကား ထိုဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရခဲ့ပြီးခါမှ မြန်မာပြည် ပြန်လာပြီး
အားလုံးကလေးငယ်ကလေးတွေ၊ ကင်ဆာရောဂါသည် ကလေးငယ်ကလေးတွေကို
ပန်းချီဆွဲပြပြီး အားမငယ်အောင် ကူညီသည့် အလုပ်တစ်ခုတည်း လုပ်နေသူ
ဆိုတာတော့ ပို၍ပင် ရှားပေလိမ့်မည်။

ကံ့ကော်ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကိုကျော်စွာ၊ ဆရာကြီးက လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်နဲ့ ဧည့်ခံနေတဲ့ လာစားလို့ ခေါ်တာ၊ ဧည့်သည်ပါ ခေါ်ခဲ့တဲ့၊ လာလေ”

ကျော်စွာ ကြောင်တက်တက်နှင့် လိုက်သွားပါသည်။

ကံ့ကော်၏ ဆရာကြီးက မနေ့က သူတွေ့ခဲ့ပြီး ကံ့ကော်၏ ဆရာဟု ထင်ခဲ့သူပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးက သူ့ကို ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက် သွားဖို့ တိုက်တွန်းသည်။

ဆရာကြီးဘေးမှာလည်း လူငယ်ပန်းချီဆရာကလေးတွေ ဝိုင်းနေသည့် ပန်းချီဝါသနာပါသည့် လူငယ်ကလေးတွေကို အခကြေးငွေ မယူရုံသာမက ပန်းချီပစ္စည်းတွေ စိုက်၊ ထမင်းပါကျွေးပြီး အိမ်မှာ သင်ပေးတတ်သည်ဟု နာမည်ကြီးလွန်းလှသည့် ပန်းချီဆရာကြီးပါပေ။

“ဆရာဝန် ပန်းချီဝါသနာပါတယ်ဆိုတော့ ‘နေမျိုးဆေး’ ပေါ့ကွ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ဟိုက ကမ္ဘာကပါ သိတဲ့ ပါရမီရင် ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူများဆွဲတာတွေ လိုက်ကြည့်တဲ့ အဆင့်ပါပဲ”

ဆရာကြီးက ရယ်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လွတ်နေသော စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင် တစ်ဝိုင်းကို လှမ်းညွှန်ပြသည်။

သူနှင့် ကံ့ကော် လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့် မုန့်ကိုယ်စီ ကိုင်၍ အဲသည် ဝိုင်းကို လျှောက်ခဲ့ကြပြီး ဝင်ထိုင်သည်။

လက်ဖက်ရည်တစ်ကျိုက်လောက် ကျိုက်ပြီးတာနှင့် သူ မအောင့်နိုင်ဘဲ မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

“ကံ့ကော် ဒီခိုင်းပြောင်းသွားသလားလို့”

ကံ့ကော်က သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်၍ ရယ်သည်။

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ ပုံမှန်ဒီခိုင်းပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ၊ ဆေးရုံတို့က မြန်မာလိုဝတ်မှု ကောင်းမယ်ထင်လို့ ကျွန်မဝတ်တာ။ ကိုကျော်စွာက မြန်မာ မိန်းကလေးတွေ ဒီလို ဝတ်တာ မကြိုက်လို့လား”

ကျော်စွာ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခေတ်လူငယ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်က ကုံကော် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို တော်တော်ချစ်တယ်လို့ ထင်ထားလို့ပါ။”

ကုံကော်က တိုးတိုးရယ်၍ ‘ကိုကျော်စွာ စကားလုံးကြီးက ကြီးကျယ် လိုက်တာ’ ဟု ပြောသည်။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့နံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ယန်းချိကားကြီး တစ်ချပ်ကို လက်ဖက်ရည်ခွက်ကလေးပင့်၍ ညွှန်ပြသည်။

ယန်းချိကားက ရှေးဟောင်းဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်းကို ရေဆေးနှင့် စိုအိနေအောင် ဆွဲထားသော ယန်းချိကားဖြစ်၍ မျက်စိအေးလှ၊ ကျက်သရေရှိလှသည်။

“လှတယ်နော်”

ကျော်စွာက တိုးတိုး ပြောတော့ ကုံကော် ခေါင်းညိတ်ခြံသည်။

“ကျွန်မ သိပ်အားကျတဲ့ ယန်းချိဆရာမကြီးတစ်ယောက်ဆွဲထားတာ၊ သူ ဘုရားပုံတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ တအားဆွဲတာပဲ။ လူတွေကလည်း တအား ကြိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

ကုံကော်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သူက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်ဘူး”

ကျော်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ကုံကော်က တိုးတိုးနှင့် ဖြည်းဖြည်းလေး ဆက်ပြောသည်။

“ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုခုကို ချစ်တတ်ဖို့ အဲဒီလူမျိုး အဲဒီ ဘာသာဝင် ဖြစ်မှ ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။ သူများ ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း အဲသလိုပဲ ချစ်တတ်ရတယ်။ ကျွန်မလေ အဲသလို မြန်မာမှု အနုပညာလက်ရာတွေကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဆွဲလည်း ဆွဲဖြစ်တယ်။ တခြားနိုင်ငံတွေက အနုပညာလက်ရာတွေကို မြင်ရင်လည်း ချစ်တာပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း အဲဒါမျိုးတွေ ဆွဲကြည့်တာပဲ။ ကျွန်မက နိုင်ငံတကာ အနုပညာလက်ရာတွေကို စိတ်ဝင်စားသလို၊ ချစ်သလို နိုင်ငံတကာက လူတွေကလည်း မြန်မာပြည်က အနုပညာလက်ရာတွေကို ချစ်စေ၊ စိတ်ဝင်စားစေချင်တယ်။ သူတို့ ချစ်ကြလို့ မြန်မာ့အနုပညာလက်ရာတွေ မျက်နှာပန်းလှရင် ကျွန်မ ပျော်မှာပဲ။ အဲဒါ ကျွန်မ နားလည်တဲ့

မြန်မာမှုကို ချစ်တာပဲ။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတဲ့ကိစ္စ၊ ကိုယ်သွားစရာရှိတဲ့ကိစ္စနဲ့ လုပ်ရှားသွားလာရတာနဲ့ အဆင်ပြေပြေ၊ မပြေပြေ မြန်မာဆန်ဆန်ကြီး အမြဲ ဝတ်ထားမှ မြန်မာမှုကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုးကြီး ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မလည်း ဝတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

တွေးတတ်လှချည်လား ကံကော်ရယ်...ဟု ကျော်စွာ စိတ်ထဲက ညည်းတွားမိသည်။ ရယ်သွမ်းသွေးချင်လာသဖြင့် ကံကော်၏ပါးကို လက်ညှိုး နှင့် ထိုးပြပြီး မေးသည်။

“သနပ်ခါးတော့လည်း ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ကံကော်က ရှက်ရှက် ရယ်သည်။

“ကျွန်မ ပန်းချီဆရာသာ လုပ်တာ၊ ပန်းချီဆေးတွေနဲ့ သိပ်မတည့် ဘူး။ အခုလို ပုံတွေအများကြီး ဆက်တိုက်ဆွဲဖြစ်တဲ့အခါတွေဆို မျက်နှာမှာ အပိမ့်အပိမ့်တွေ ထတယ်။ ဒါကြောင့် လိမ်းထားတာပါ”

ကျော်စွာ ကံကော်၏ မျက်နှာကလေးကို မဝံ့မရဲ ခိုးကြည့်မိသည်။ ယခုတော့ ဘာအပိမ့်မှ မတွေ့ရပါ။ သနပ်ခါးကွက်ကလေးအောက်မှာ အသား လတ်လတ်ကလေးက ကြည်လင်သန့်စင်နေတာပါပဲ။

“ပုံတွေ အများကြီးဆွဲတယ်သာ ပြောတယ်၊ ကံကော်တင်ထားတာ တစ်ပုံတည်း”

ကံကော်က ရယ်သည်။

“ဒီပွဲက နာမည်ကြီး ဆရာကြီးတွေ အများကြီးဝိုင်းတင်တဲ့ပွဲ၊ ကျွန်မ ကို နှစ်ကားပဲ ပေးတင်ထားတယ်။ ကျွန်မက တစ်ကားပဲတင်တာ၊ အများကြီး ဆွဲနေတာက နေပြည်တော်မှာ တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲ လုပ်ချင်လို့”

ကိုမင်းပြည့် ပြောဖူးတာ ကျော်စွာ သတိရသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ နေပြည်တော်ကို ရွေးရတာလဲ”

ကံကော်က ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်မရွေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေပြည်တော်မှာ ပန်းဆယ်မျိုးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နိုင်ငံတော်ပွဲတစ်ပွဲ ရှိတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ပန်းချီပြပွဲ တစ်ပွဲစာ အခန်းရလို့ သွားလုပ်တာပေါ့”

ကျော်စွာ အကြောင်ကြောင် ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်ပန်းဆယ်မျိုးလဲ၊ ကံကော်က ကံကော်ပန်း ဆွဲမှာလား”

ကံကော်က မျက်လုံးပိတ်အောင် ရယ်သည်။

“ရှင်ကလည်း အိပ်ရေးပျက်နေတာလား၊ ဘယ်က ပန်းပွင့်ဆယ်မျိုး ရမှာလဲ။ ပန်းပဲ၊ ပန်းရန်၊ ပန်းပု၊ ပန်းထိမ်၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပွတ်၊ ပန်းယွန်း၊ ပန်းတဦး၊ ပန်းတော့၊ ပန်းတမော့ ဆိုတဲ့ မြန်မာရိုးရာ ပန်းဆယ်မျိုးကို ပြောတာ”

ကျော်စွာ မျက်နှာအမ်းသွားသည်။

“ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သင်ဖူးတယ်ဗျာ၊ အခုတော့ မေ့ကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပန်းတွေ တချို့ဟာ ဘာမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ကံကော်က ပြုံး၍ ရှင်းပြသည်။

“လွယ်လွယ်ကလေးပါ၊ ပန်းရန်က အုတ်အင်္ဂါတောနဲ့ အဆောက်အအုံ ဆောက်တာ၊ ပန်းပဲက သံထည်တွေ ထုတာ၊ ပန်းတဦးက ကြေးသွန်းတာ၊ ပန်းတော့က အင်္ဂါတောနဲ့ ရုပ်လုံးဖော်တာ၊ ဒီခေတ်ဆို ပလတ်စတာကောနစ်လို ဟာမျိုးပေါ့။ ပန်းပုက သစ်သား၊ ဆင်စွယ် အဲသလို ထုတာ၊ ပန်းပွတ်က တိုင်လုံးတွေကို လှိုခိုပြီး ပွတ်ပြီးပုံဖော်တာ၊ ပန်းတမော့က ကျောက်ဆစ်တာ၊ ပန်းယွန်းက ယွန်းထည်ရေးတာ၊ ပန်းထိမ်က ရွှေငွေ လက်ဝတ်ရတနာ၊ ပန်းချီကတော့ ကျွန်မတို့ပေါ့။ တွေ့လား။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံမှာ အနုပညာ မျိုးစုံက ဟိုးရှေးရှေးကတည်းက ရှိနေတာ။ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် ထိမ်းသိမ်း စောင့်ရှောက်တာ အားနည်းခဲ့လို့ အနုပညာကအစ သူများဆီက ပြန်လေ့လာ နေရတာ”

“ဒါကြောင့် ကံကော် နိုင်ငံခြား ကျောင်းသွားတက်ရတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကံကော်က သူ့ကို အံ့သြစွာ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုကျော်စွာက ဒါလည်း သိတာကိုး၊ တကယ်တော့ ကျွန်မကို ပန်းချီ တကယ်သင်ပေးခဲ့တာက ဒီကဆရာတွေပါ။ နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ် သွား ဘက်တာကတော့ အယူအဆပိုင်းပဲ။ ကျွန်မတက်ခဲ့တာက Contemporary arts လေ။ ခေတ်ပြိုင် အနုပညာခေါ်မလားပဲ။ အသစ်အသစ်ကို အမြဲ ရှာနေ ရတာ။ ဆွေးနွေးရတာတွေ သိပ်များတယ်။ တစ်ခါတလေများဆိုရင် ကိုယ် ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်နဲ့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စင်မြင့်ပေါ်မှာ ရပ်ပြီး ဆရာတွေအများကြီးက ခန်းလုံးပြည့်ဝိုင်းထိုင်ပြီး စိတ်ကြိုက်ဝိုင်းဝေဖန်

ကြတာကို ချေပရတာ။ ဒူးတွေတုန်၊ မျက်ရည်တွေလည်း ချွေးတွေပြန်၊ ကျွန်မ ဆို ခုထက်ထိ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တုန်း”

ကျော်စွာ ကံ့ကော်၏မျက်နှာကလေးကို လေးစားမြတ်နိုးစွာ မေးကြည့် မိသည်။

“ကံ့ကော် သိပ်တော်တယ်နော်၊ အဲသလို ဘွဲ့မျိုးကို ရအောင် ယူလာ ခဲ့တာ”

ကံ့ကော်က ရှက်ရယ် ရယ်သည်။

“ရတော့လည်း ပြန်လာရတာပါပဲ၊ ဒီက ကိုယ့်ဆရာတွေဆီမှာ ဆက်သင်၊ ဆက်လေ့လာနေရတုန်းပါပဲ။ ကိုယ့်ဆရာတွေ ရေးတဲ့ ပန်းချီတွေက နိုင်ငံတကာကတောင် အလှအယက် လာဝယ်နေရတာ။ ကိုယ်ကတော့ ခုထိ မိဘဆီမှာ မုန့်ဖိုးတောင်းနေရတုန်းပါပဲ။ တော်သေးတာပေါ့၊ မိဘကလည်း ပေးနိုင်နေတုန်းမို့”

ဖြစ်လာမှာပေါ့ ကံ့ကော်ရယ်...ဟုသာ တိုးတိုး ညည်းတွားမိသည်။ ကံ့ကော် မအောင်မြင်သေးတာကို အထင်မသေးသည့် အပြင် နိုင်ငံတကာ အဆင့်ပညာသင်ခဲ့တာကိုတောင် မဝင့်ကြွားဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချ ပြောဆိုတတ်တာကလေးကိုပင် ပို၍ တန်ဖိုးထားနေမိတာ အမှန်။

“ကိုကျော်စွာကို နေပြည်တော်ပွဲတော့ မဖိတ်တော့ဘူးနော်၊ လာနိုင် မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချသည်။

“ဘယ်တော့လဲ ကံ့ကော်”

“လာမယ့် စနေကစပြီး လေးရက်”

“ခွင့်တောင်းလို့ရရင်တော့ တစ်ရက်လောက် လာခဲ့မယ်လေ” တကယ်တော့ လာချင်သမှ ရင်တွေကို တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လို့ ကံ့ကော်ကတော့ အပြုံးကလေးနှင့် ဖြေသည်။

“ကိုကျော်စွာတို့ ဆရာကြီးဆီမှာ ခွင့်တောင်းရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆို စိတ်လျှော့လိုက်တော့၊ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျော်စွာ မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။

“ကံ့ကော်က ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးအကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်

သိသလဲ”

ကံ့ကော်က တိုးတိုးရယ်သည်။

“သိတာပေါ့၊ အဲဒါ ကျွန်မဖေဖေပဲ ဥစ္စာ”
ယနေ့အဖို့ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိ။
ကျော်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ရပြန်သည်။

ကျော်စွာ(၃)

အင်္ဂါနေ့

မနက် ဆေးရုံမသွားမီ ကော်ဖီသောက်၊ နံနက်စာ စားဖို့ ထမင်းစား စားပွဲကိုသွားတော့ ဂျာနယ်တစ်စောင် ထိုင်ဖတ်နေသော ဖေဖေကို တွေ့ရ၍ ကျော်စွာ အံ့ဩသွားသည်။

“ဖေဖေ ပုဂံက ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာတာလဲ”

ကျော်စွာ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။

မေမေက ကျော်စွာရှေ့မှာ ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီခွက် ချပေးသည်။ ဖေဖေက သူ့ရှေ့က ထမင်းကြော်ကို တစ်ခွန်း ခပ်စားပြီးမှ

ဖြေသည်။

“ဖေဖေ ညက လေယာဉ်နဲ့ ပြန်လာတာ၊ ည မအိပ်ခဲ့ဘူး”

“ နို့ ဖေဖေအမှုသည်ရဲ့ ဟိုတယ်က နှစ်ရက်လောက်လေ့လာ ရမှာဆို”

ဖေဖေက ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ မေမေက နောက်က လှမ်းပြောသည်။

“အမှုလည်း လက်မခံဘဲ ပြန်အပ်ခဲ့သတဲ့ သားရေ”

“ဘာလို့လဲ ဖေဖေ၊ ဘော့စ်တွေဆို”

ဖေဖေက ရယ်သည်။

“ဧရာမဘော့စ်ကြီးတွေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သားစဉ်းစားကြည့်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်လောက်အတွင်းမှာ မြန်မာပြည်မှာ သူများကို မထိခိုက်စေဘဲ အရမ်းချမ်းသာသွားတဲ့လူ ဘယ်နှယောက် ရှိသလဲလို့”

ကျော်စွာ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“သား နားမလည်ဘူး၊ ဟိုတယ်ပဲ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟိုတယ် ဆိုတာ သူတို့ပိုင် စီးပွားရေးတွေထဲက တစ်ခုပေါ့ကွာ။

ဒီလို သား နားလည်အောင် ပြောရရင် အခုက သူတို့ ဟိုတယ်က ပုဂံ ရှေးဟောင်းနယ်မြေထဲက နေရာကောင်းမှာ ဆောက်ထားတာ စည်းကမ်းနဲ့ မညီဘူးလို့ ဒေသခံတွေက ဆန္ဒပြကြတာ။ ဆောက်ခွင့်ပြုတုန်းက ပြည်ခိုင်ဖြိုး အစိုးရလက်ထက် ရောင်းသူ ဝယ်သူ အသံတူရင် ဘယ်သူမှ ဝင်ပြောခွင့် မရှိဘူး။ အခုက ဒီမိုကရေစီအစိုးရလက်ထက်။ ပြန်စစ်မှာ၊ ဖေဖေက သူတို့ လုပ်တာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းမှန်ကြောင်း ခုခံပေးရမှာ”

“အဲဒါ ဖေဖေ လက်ခံခဲ့တာပဲလေ”

ဖေဖေက ကော်ဖီတစ်ကျိုက် မော့သောက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ဟိုတယ်ကို အရင်သွားကြည့်ချင် တယ်လို့ ပြောတော့ သူတို့ စီစဉ်ပေးတာ၊ ဟိုမှာ ဖေဖေကို တစ်ရက် တစ်သိန်း လောက်ပေးရတဲ့အခန်းအကောင်းစားမှာထားတာ။ ဟိုတယ်ကလည်း တကယ့် ကို အပျံ့စား၊ ပုဂံခေတ်က ဒီဇိုင်းမျိုးနဲ့ ဆောက်ထားတာ”

“အဲဒါ ဖေဖေက ဘာကို မကြိုက်တာလဲ”

“ဖေဖေတို့ အိပ်ခန်းတွေဘေး ဟိုတယ်ဝင်းထဲမှာကို ရှေးဟောင်း ခေတ်ကလေးတစ်ဆူ ရှိနေတာလေ။ ပေးတော့ မဝင်ဘူး၊ စာကပ်ထားတယ်။

ဆယ့်တစ် ရာစုနှစ်တဲ့။ ညစာစားတဲ့ မြက်ခင်း အရက်ဘားနဲ့ မျက်စောင်းထိုး”
ကျော်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား၊ ဖေဖေက သက်ပြင်းချသည်။

“ဖေဖေ ကမ္ဘောဒီယားက ဆီရစ်ဂို(ပ်) မြို့ကို ရောက်ဖူးတယ်။
ကျော် အန်ကောဝပ် ကျောင်းတော်ကြီးရှိတဲ့မြို့ပေါ့။ တိုးရစ်တွေ အပြည့်၊

ကျော်လှည့် ခရီးသွားလုပ်ငန်းက ဘာတိုးတက်သလဲ မမေးနဲ့။ တစ်မြို့လုံး
အင်္ကျီကန် ဒေါ်လာပဲ သုံးတာ။ ဟိုတယ်တွေကလည်း ဟီးထနေတာပဲ။

ကျော် ရှေးဟောင်းဘုရားနယ်မြေတော့ လာမထိနဲ့။ အနားတောင် သီလို့
ကျော် ဒါတောင် ကွန်မြူနစ် လက်အောက်က လွတ်တာ ဘာမှ မကြာ

ကျော် တိုင်းပြည်။ ယှဉ်စဉ်းစားကြည့်ရင် အဲဒီ အမှုက ဆက်လိုက်ချင်စရာ
ကျော် နှိုင်း မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ဖေဖေလည်း လှည့်ပြန်လာတာ”

သည်တစ်ခါတော့ ကျော်စွာ သက်ပြင်းချရသည်။
“ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားလုပ်ငန်း တိုးတက်ဖို့တော့ လိုနေတာအမှန်ပဲ

ကျော်ဘူးလား ဖေဖေ။ ဒါမှ ကိုယ့်လူမျိုးတွေ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်း
ကျော်လားမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဖေဖေက ခေါင်းဆတ်ပြသည်။
“ထိုင်းနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတည်းမှာ မြန်မာအလုပ်သမား တစ်သန်းနဲ့

ကျော်သိန်းကျော် ရှိသတဲ့။ မလေးရှားမှာလည်း တစ်သန်းခွဲလောက် ရှိတယ်။
ကျော်အိန္ဒိယလုံးမှာဆိုရင် ငါးသန်းလောက်ရှိတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံဝင်ငွေရဲ့ ငါးရာခိုင်

ကျော်လောက်က မြန်မာတွေ ရှာပေးနေတာတဲ့။ အဲဒီ မြန်မာတွေ ဒီနိုင်ငံထဲက
ကျော်သွားပြီး တခြားနိုင်ငံတွေမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ တို့ ဘယ်လောက်

ကျော်အလဲ သား စဉ်းစားကြည့်”
ကျော်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ဖေဖေက ဆက်ပြော

“ဒီလူတွေ မြန်မာနိုင်ငံကို စွန့်သွားပြီး တခြားနိုင်ငံတွေမှာ သွား
ကျော်အလုပ်နေတာ ဆင်းရဲလို့ မှန်တယ်၊ ပညာမတတ်လို့ မှန်တယ်။ အဲ...

ကျော်ဘာတဲ့လူ ပညာတတ်တဲ့လူလည်း တစ်မျိုး သွားတာပဲ။ ထားပါ။
ကျော်ဘာတာ တစ်ခုက သူတို့အားလုံး ဒီနိုင်ငံမှာတင် ထိုက်ထိုက်တန်တန်

ကျော်အလုပ်ကလေးတစ်ခု လုပ်ခွင့်ရရင် ဘယ်သူမှ မသွားဘူး သား။ ဒီနိုင်ငံမှာ
ကျော်အထိုက်တန်တန် အလုပ်မရနိုင်တာလည်း ဒီနိုင်ငံက အင်ဒပ်စ်ထရီ လုပ်မရ

လောက်အောင် သံယဇာတတွေ မရှိတဲ့၊ လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူတွေ မရှိ
 ရာသီဥတု ပြင်းထန်လွန်းနေတဲ့ နိုင်ငံမှ မဟုတ်တာ။ ပြောကြကြားဆိုရင်
 မဟာမဲခေါင်ဒေသအတွင်းမှာ စီးပွားရေးလုပ်ကွက် အကောင်းဆုံးနိုင်
 လက်တွေ့ဖြစ်လာတာက ကိုယ့်နိုင်ငံက အလုပ်လုပ်တဲ့ အရွယ် လူ
 လူရွယ်တွေ သူများနိုင်ငံကို ထွက်သွားတာလည်း မဟာမဲခေါင်ဒေသ
 နံပါတ်တစ်ဖြစ်နေတဲ့ နိုင်ငံပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား သိလား။”

“မသိဘူး ဖေဖေ”

“နှစ်ချက်၊ တစ်အချက်က ‘ဘစ်ဇနက်အက်သစ်’ လုပ်ငန်းကြို
 ကျင့်ဝတ်တွေကို လိုက်နာတာ အားနည်းတယ်။ မလိုက်နာရင်လည်း အ
 ယူတာအားနည်းတယ်။ ဖေဖေရောက်ဖူးသမျှ နိုင်ငံတွေထဲမှာ ဆေးလိပ်
 အရက်ကို ‘ဆင်းတက်စ်’ မကောက်သေးတာလည်း ဒီနိုင်ငံပဲ ရှိတယ်။ ဒီ
 လုပ်ငန်းတွေက ရှိပေမယ့် လုပ်သားတွေဘက်က ခံစားရတာ အားနည်းတယ်
 ဘဝမလုံခြုံဘူး။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် သံယဇာတတွေ၊ ယဉ်ကျေးမှု အမှတ်အ
 တွေလည်း ထိခိုက်တယ်။ ဒါက တစ်ချက်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ ပညာ မတတ်တာ၊ ပညာရေး
 အလွတ်ကျက် တဲ့ ပညာရေးပဲ ဆယ်စုနှစ်နဲ့ ချိုပြီး အားပေးလာခဲ့တာ၊ တ
 ရိုးရိုးကလေးတွေ တောင် ကမ္ဘာကြည့် မကြည့်တတ်ကြတော့ဘူး။

ပုဂံရှေးဟောင်းဘုရားတွေ ပြုပြင်တာတောင် ရှေးဟောင်းအ
 အနှစ်ထိန်းသိမ်းတဲ့ စံနှုန်းတွေနဲ့ မကိုက်ညီတော့ ယူနက်စကိုရဲ့ ကမ္ဘာ့အမွေအ
 စာရင်းထဲမှာ မပါနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားတာကြည့်၊ တခြားနေရာတွေမှာလည်း
 ရှေးဟောင်း နံရံဆေးရေးပန်းချီတွေကို ဒီခေတ်ဆေးတွေနဲ့ ထပ်ခွဲပစ်လိုက်တာမျိုး
 တောင်ရှိတယ်။

ထူးဆန်းတာက အဲဒီ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်
 ညွှန်ကြားလိုက်တဲ့သူတွေက သူတို့လုပ်ရပ်ကို သူတို့ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်
 လိုက်တာလို့ မြင်နေကြတုန်းပဲ။

ကြာတော့ တိုးရစ်ဇင်လည်း ထိတာပဲ။ တခြား အင်ဒတ်စထရီ
 လည်း တစ်ဟုန်ထိုး တက်သင့်ရက်သားနဲ့ တိုးတက်မလာဘူး။ ကိုယ့်လူမျိုး
 က ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အနံ့အပြားမှာ အစွဲရေး နိုင်ငံ မထူထောင်ခင်က ဂျူးလူမျိုးတွေလို

လည်သွားလာလို့”

“ကဲ-ဖေဖေရေ၊ နိုင်ငံရေးတွေ နောက်မှ ဆက်ပြော။ သား
နောက်ကျနေဦးမယ်”

မေမေက ဝင်ဟန့်သဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက် ရယ်၍ မနက်စာ
ဆေးရသည်။

“ဘာမလွယ်တာလဲ ပြောပြဖို့ကို မလွယ်တာလို့ ငါပြောတာ နင်
နိပ်မိပြီ မဟုတ်လား ကျော်စွာ”

မမက ပြောတော့ ကျော်စွာ မချီသွားဖြ လုပ်ပြသည်။

“မမကလည်း ကျွန်တော်က ဘာတွေများ ကြီးစားနေလို့ လွယ်တာ၊
ညီတာတွေ ပိတ်ပြောနေရတာလဲ။ နေပြည်တော် ပန်းချီပြပွဲ လိုက်သွားချင်
တာလေး တစ်ခုပါပဲ”

မမဘေးမှာ မမနှင့်အတူ ထမင်းစားနေသည့် အထူးကုဆရာဝန်မမ
သောက်က ကျော်စွာကို မျက်လုံးပြူးကြည့်၍ ဝင်မေးသည်။

“ကံ့ကော်တို့ပွဲလား”

ကျော်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ရင်ဘတ် ဖိသည်။ ‘သတ္တိခဲပဲ’ ဟု
မှတ်ချက်ပြုသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပန်းချီပြပွဲ လိုက်ချင်တာကလေး တစ်ခုပါပဲ။
ဘာက သူ့သမီးပွဲကို သူတောင် လိုက်မသွားတဲ့ အဖေကို နင်က ဘာဖြစ်လို့
လိုက်သွားချင်တယ်ပြောပြီး ခွင့်တောင်းမှာလဲ”

မမက မေးတော့ သူ ခေါင်းကုတ်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ခွင့်မတောင်းဘဲ ‘နိုက်အော့ဖ်’နဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ
သွားချင်လို့ မမဆီမှာ ကြာသပတေး ညဂျူတီ ဆင်းပါရစေလို့
ခွင့်တောင်း နေတာပေါ့”

“ဟဲ့ နိုက်ဂျူတီ လဲချင်ရင် လဲမယ့်လူနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူရင်
ပေးနေကျ။ အခုက ဒီလအတွက် နင် ဆင်းစရာ နိုက်က တစ်ရက်မှ
ခွင့်တာကို နင်က ဘလိုင်းကြီး နိုက်တစ်ရက် ထပ်ဆင်းပြီး သောကြာ
လုပ်လိုချင်တာ ငါ ဘယ်လိုလုပ် ပေးမလဲ”

ဘေးက မမက ဝင်ပြောသည်။
 “လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ ညီမရယ်”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“နင့်ကောင် ဟိုကျရင် သူ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလို့ ပြော
 ငါ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့”

မမ နှစ်ယောက် ရယ်ကြသည်။
 “ကဲ-ဆင်းတော်မူ ကိုယ်တော်ရေ”
 “ဒါမှ ငါ့မမကွ၊ အစ်ကိုက မမကို ပို၍ ပို၍ ချစ်ပါစေဗျာ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ယောကျာ်းက ငါ့ကို ချစ်ပြီးသား၊ နင်သာ အ
 ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဖူးသေးတဲ့ မိန်းကလေးနားကနေ ယောင်ဆွ
 နဲ့ ပြန်လာရမှာ မြင်ယောင်သေးရဲ့”

ကျော်စွာ ခဏ တွေဝေ စဉ်းစားနေပြီးမှ မေးသည်။
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မမ”
 “ဘယ်ဟာလဲ”

“သူက ဘာလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားသေးတာလဲ”
 “ဟဲ့-ဘယ်သိမလဲ၊ နင် သိချင် သူ့ကို မေးပေါ့”
 “ဟာ-မမကလည်း၊ မမေးရဲလို့ပေါ့”

မမက ရယ်သည်။

“သူမေမေကလည်း မမတို့နဲ့ ခင်နေတော့ ပြောပြဖူးတယ်။ သူ
 တစ်ခါပြောဖူးတယ်တဲ့၊ ယောကျာ်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စား
 ဆိုရင်လည်း အနည်းဆုံး ဖေဖေလောက် ထူးချွန်ပြီး ဖေဖေလောက် တည်ကြ
 ဖို့တော့ လိုမယ်လို့”

ကျော်စွာက ရင်ဘတ် လက်နှင့် ဖိပြသည်။ မမက ရယ်၍ ဆက်ပြော
 သည်။

“သူကလည်း ပြန်ပြောတယ်တဲ့၊ အပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့လို့
 တည့်တည့်ပြောလိုက်ပါတော့ မေမေရယ်တဲ့”

ကျော်စွာ မချီသွားဖြဲ လုပ်ပြမိပြန်သည်။

သင်းကလေး အထင်ကြီးလေးစားတာခံရဖို့တော့ မလွယ်တာ အ

တစ်နှစ်သားအရွယ် လူနာကလေးက ကျော်စွာကို မြင်တာနှင့် သူ့အမေအပေါ် အတင်းကုတ်တက်၍ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ငိုသည်။

ကျော်စွာကလည်း အထက်အောက် အပြာရောင် ဆရာဝန်ဝတ်စုံကို ဆင်ထားသဖြင့် 'အပ်ကြီးနှင့် ထိုးတတ်သည့်ဆရာဝန်'ဆိုတာ ကလေးအတွက် ညီလာလွန်းနေသည်။

သို့သော် သည်လူနာကို ရောဂါရာဇဝင် မေးဖို့က သူ့အလှည့် ဘုန်းတော်မို့ ရှောင်လွှဲ၍လည်း မရ။

သက်ပြင်းချ၍ လူနာခုတင်ဘေးက သစ်သားခုံကလေးမှာ ဝင်ထိုင် နင်း ဣသုပုံပေါက်နေသော အမေကို မေးရသည်။

"ကလေး ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံလာတာလဲ အစ်မ"

"အကျိတ်တိ အများကြီးဖြစ်လို့ ရန်ကုန်လားပြပါလို့ ကျောက်ဖြူက ဆရာဝန်က ရွတ်လို့လတ်"

"ခင်ဗျာ"

"အကျိတ်တိ အများကြီးဖြစ်လို့ ရန်ကုန်လားပြပါလို့ ကျောက်ဖြူက ဆရာဝန်က ရွတ်လို့လတ်"

"အကျိတ်တွေ အများကြီး ထွက်နေလို့ ရန်ကုန် သွားပြချေလို့ ကျောက်ဖြူက ဆရာဝန်က ပြောလိုက်တာတဲ့၊ ရခိုင်လို ပြောနေတာကွ"

သူ့နောက်က လူကြီးသံတစ်သံ ထွက်လာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ကျော်စွာ လန့်ဖျပ်ပြီး ထရပ်မိသည်။

ဆရာကြီးပါလား။

ဆရာကြီးဘေးမှာလည်း ဟိုမမနှစ်ယောက် အပါအဝင် ဆရာဝန် ဘယ်ယောက်လောက် ဝိုင်းရပ်နေသဖြင့် ကျော်စွာက လူအုပ်ကြီး ရှေ့တည့်တည့်

ဆရာဝန်ကလေးသည်။ ဆရာကြီး 'ရောင်း'လှည့်လာတာကိုး။

"ဆရာက ရခိုင်လိုလည်း တတ်တာပဲလား"

မမကမေးတော့ ဆရာကြီးက ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

"ပြောရင် နားလည်တယ်၊ ပြန်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ပြောတတ် မလိုဘူးလေ၊ သူတို့က ကိုယ့်မြန်မာစကားကို နားလည်တာကိုး၊ ဆရာက အင်မတန် နည်းနည်းစီနေဖူးတယ်။ ရခိုင်၊ ရှမ်း၊ မွန်၊ ကရင်ပေါ့။ နေဖူးတဲ့

နေရာတိုင်းက ဘာသာစကားကို ထမင်းစား ရေသောက်လောက်တော့ နားလည် အောင် လုပ်ထားခဲ့ဖြစ်တော့ နည်းနည်းတော့ ကျန်သေးတာပေါ့။”

ဆရာကြီးက နောက်သို့ လှည့်၍ ဘွဲ့လွန်သင်တန်းသား ဆရာဝန်တွေကို လှည့်မေးသည်။

“ကဲ-သင်တန်းသားတွေ ပြောကြပါဦး၊ မင်းတို့အတွက် အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် စကားနဲ့ မြန်မာစကား ဘယ်ဟာ ပိုအရေးကြီးသလဲ”

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ တိုးတိုး ပြောကြသည်။ ဆရာကြီးက ရယ်သည်။

“အဲသလို တိုင်ပင်နေရပြီဆိုကတည်းက မဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ်တော့ ဘာသာစကားရယ်၊ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံတွေရယ်က သိလေကောင်းလေ၊ တတ်လေ ကောင်းလေပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးဆယ်လောက်တုန်းက ဆရာ မြန်မာပြည်မှာ စာတမ်းလာလုပ်တဲ့ ဩစတြေးလျ ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဖူးတယ်။ သူက မြန်မာပြည်မှာ ခြောက်လနေတာ မြန်မာစာကို ပြောတတ်ရုံမက ရေးပါ ရေးတတ်သွားတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကား အင်္ဂလိပ် စာကတော့ သူဘာသာပေါ့။ ဒီကြားထဲ အားရင်အားသလို စပင်းနစ် (စပိန် ဘာသာ) လေ့လာနေသေးတယ်။

ဆရာက မေးတာပေါ့၊ ဘာလို့ သုံးဘာသာ တောင် တတ်ချင်ရတာလဲ ဆိုတော့ ဘာသာစကားတစ်ခု အပိုတတ်တိုင်း အပိုတတ်တိုင်း သူ ‘ဟောရစ်ဇွန်’ (ဖြန့်ကြက်နိုင်စွမ်း)က ပိုကျယ်ပြန့်လာလို့ပေါ့တဲ့။ ဘယ်တော့မှ အရုံး မရှိဘူးတဲ့။

ဆရာ အင်္ဂလန်ရောက်တော့ စိတ်မကောင်းစရာ တွေ့ရတာက အင်္ဂလန်မှာနေတဲ့ မြန်မာမိသားစုတွေက မွေးတဲ့ကလေးတွေ မြန်မာစကား မပြောတတ်တော့တာ။ သူများလူမျိုးတွေက ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ဘာသာစကားတစ်ခု ဆိုရင်တောင် တတ်ထားရင် ကောင်းတာပဲလို့ သဘောထားနိုင်နေတဲ့ အချိန်မှာ မြန်မာကလေးတွေက မြန်မာပြည်မှာ မနေတာနဲ့ပဲ မြန်မာစကားကို တတ်ဖို့ မလိုသလို၊ ပြောရမှာပဲ ရှက်သလို ဘာလို့ သဘောထားကြတယ် မသိဘူး။”

ဆရာကြီးက သက်ပြင်းချ၍ ဆက်ပြောသည်။

“ပိုဆိုးတာက ဒီကို ပြန်လာတော့ ဒီက ချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေရဲ့

ကလေးတွေက နိုင်ငံခြားက လာဖွင့်တဲ့ ပရိုက်ဗိတ်ကျောင်းတွေမှာ ကလေး
တွေကို ထားပြီး ကလေးတွေက ကျောင်းမှာရော အိမ်မှာပါ မြန်မာလို
ပြော ကြတော့တာတွေ တွေ့ရရော။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံတွေကို
အင်္ဂလိပ်မှာ ကိုလည်း ရှက်သလိုလို ကြောက်သလိုလို”

ဆရာကြီးက သူဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီရှည်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ
၍ ဆက်ပြောသည်။

“မင်းတို့ကတော့ ထင်မယ်၊ ဆရာက ဘိုလိုဝတ်ထားပြီး မြန်မာ
ယဉ်ကျေးမှု ချစ်ပြနေတယ်လို့၊ ဒါ မဆိုင်ဘူး၊ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သိရမယ်။
ဆရာက ဆရာဝန်၊ တစ်ချိန်လုံး လူနာကိုင်လိုက် လက်ဆေးလိုက် လုပ်နေတာ။
ဆုံးချည်ပြင်ပြင်ဝတ်နေရရင် အဆင်မပြေဘူး။ ဒါကြောင့် ဘောင်းဘီဝတ်ထား
တာ၊ အလှူမင်္ဂလာဆောင်သွားရင် တိုက်ပုံ၊ ပုဆိုးဝတ်မှာပေါ့။ ဒါတင်မကဘူး
တိုက်ပုံယဉ်ကျေးမှုလည်း သိရမယ်။ သူများယဉ်ကျေးမှုလည်း သိရမယ်။ မြန်မာ
အိမ်မှာ ဖိနပ်စီးရင် ရိုင်းတယ်ဆိုတာ သိရမှာ ဖြစ်သလို အင်္ဂလိပ်အိမ်မှာ
အင်္ဂလိပ်ဆောင်းထားရင် ရိုင်းတယ်ဆိုတာလည်း သိရမယ်။ အင်္ဂလိပ်ယဉ်ကျေးမှု
က ကိုယ်က လေ့လာရမှာ။ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုက နိုင်ငံခြားသားက ကိုယ့်ကို
မေးမှာ။ ကိုယ်က မဖြေနိုင်ရင် ဘယ်လောက် ရှက်ဖို့ ကောင်းသလဲ စဉ်းစား
ကြည့်။ ဥပမာ မြန်မာရိုးရာ ယောက်ျားဝတ်စုံဆိုရင် ဘာကို ပြမလဲ”

ဆရာကြီးက အနားက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးသည်။
“ဆရာဝန်က ရယ်၍ ခေါင်းကုတ်ပြီး ‘တိုက်ပုံဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာကြီး’ ဟု
ဆိုသည်။ ဆရာကြီးက ခေါင်းခါသည်။

“ကိုလိုနီခေတ်အထိ တိုက်ပုံ မပေါ်သေးဘူး။ မြန်မာယောက်ျား
ပုတက်ဝတ်စုံဆိုရင် လန်ဒန်ပြတိုက်ထဲမှာပြထားတာ ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်တို့ ဝတ်တဲ့
အင်္ကျီမျိုးဆန်ဆန်နဲ့ တောင်ရှည်ပုဆိုးပဲ။ ဒါ ဒီခေတ် ဝတ်နေလို့ ဘယ်လိုလုပ်
ပြန်နိုင်မှာလဲ။ ဒီခေတ်စံနှုန်းအရ တိုက်ပုံကို ရိုးရာ ဝတ်စုံလို့ လက်ခံချင်
တယ်ဆိုရင် လက်ခံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားလေ၊ ဒီလောက်ပူတဲ့ နိုင်ငံမှာ
‘တိုက်ပုံကျက်ကက်’ လိုမျိုး အင်္ကျီကို ရိုးရာဝတ်စုံလုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်
လားလို့။ နိုင်ငံခြားသားနဲ့တွေ့တော့ နိုင်ငံခြားသားက စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်
မေးတာ။ ကိုယ်က မဖြေနိုင်ရင် ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကပဲ ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိသလို
မျိုး အထင်ခံရရော။ ဆရာဆို ဟိုမှာ သူတို့ကို ပြန်စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်တွေ

မေးတာပဲ၊ သူတို့က သိပ်သဘောကျတာ”

ဆရာကြီး ပြောတာ နားထောင်ရင်း ကျော်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသာ ဖြစ်နေမိသည်။ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးက ဘာသာစကားနှင့် ယဉ်ကျေးမှုတို့ သည်လောက် စိတ်ဝင်စားနေတာ အံ့ဩစရာ။

မမက ဝင်ပြောသည်။

“သမီးက ဆရာတူတာနေမှာ”

ဆရာကြီးက ပြုံးသည်။

“တူစေချင်ပါတယ်ဟာ၊ သားသမီး ပြုစုပျိုးထောင်ရတာ စီးပွားရေး အောင်မြင်တာ၊ မအောင်မြင်တာ၊ ရာထူးကြီးတာ၊ မကြီးတာထက် ကိုယ်တန်ဖိုး ထားတတ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို သူတို့ တန်ဖိုးထားစေချင်တာ။ အဲသလို သူတို့ တန်ဖိုးထားတတ်ရင်ပဲ ဆုံးမရကျိုးနပ်ပြီလို့ ထင်တာ။ ခုလည်း ဟိုဘက်မှ ရောက်နေလေရဲ့၊ ဂျာမန်မင်းသမီး ကင်ဆာရောဂါသည်ကလေးတွေ လာလူ့ မယ်ဆိုလို့ သူ့ကို အကူအညီတောင်းလို့ လာစောင့်ပေးနေတာတဲ့”

ဆရာဝန်မကလေးတစ်ယောက်က အံ့ဩသည့် မျက်နှာနှင့် ‘ဂျာမန် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလား ဆရာ’ဟု မေးသည်။ ဆရာကြီးက လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုမည့်ဟန် လုပ်ပြတော့ ဇက်ပုသွားသည်။

“မင်းမျိုးမင်းခွယ် မင်းသမီး ‘ပရင့်ဆက်’ကို ပြောတာ၊ သူတို့ တစ်တွေက ချမ်းသာရင် ကမ္ဘာပတ် လှူနေတတ်ကြတာမျိုး”

“သမီးက အဲဒါ ဘာလို့ လာပေးရတာလဲ ဆရာ”

မမက ဝင်မေးတော့ ဆရာကြီးက ပြုံးသည်။

“သူက ဂျာမန်လို နည်းနည်းပါးပါး တတ်တာကိုး”

ကျော်စွာပါးစပ် စာသွားရပြန်သည်။

“ကိုင်း-ငါလေရှည်နေတာနဲ့ ဒီချာတိတ် အလုပ်ပျက်နေပြီ။ ကဲ- ဆက်လုပ်သား၊ ဆက်လုပ်။ တို့တစ်တွေ ဟိုဘက် ဆက်‘ရောင်း’ကြမယ်” ဆရာကြီးနှင့် အဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျော်စွာ ရခိုင်လူနာသားအမိနှင့် ယောင်နန ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ ဇနီးမရှိ အသိဝင်လာပြီး ရှေ့က လူအုပ်ကြီးဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် မမ လူအုပ်ထဲက ထွက်၍ ဖုန်းပြော နေတာတွေသဖြင့် ရုပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

မမက ဖုန်းပိတ်၍ မော့ကြည့်သည်။

“ကျော်စွာ၊ ဘာလဲ”

“ဟိုလေ၊ မမကို မေးကြည့်မလို့”

“ဘာလဲ၊ မေး”

“ဟိုဟာလေ၊ ဆရာကြီးမှာ သမီး ဘယ်နှယောက် ရှိလဲလို့”

မမက မျက်စောင်းထိုးသည်။

“နင် ရူးနေလား ကျော်စွာ”

သေချာပါပြီ။

ရင်က တစ်ခေါက် ပြန်ခုန်သည်။

သီသီကလေး လွဲသွားသည်ဟုပဲ ခေါ်ရမလား။

လက်မတင်ကလေး မီလိုက်သည်ဟုပဲ ခေါ်ရမလား။

ကံ့ကော်ကို ကျော်စွာ မီလိုက်ပါသည်။ စကားပြောခွင့်တော့မရလိုက်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သူ လုပ်ရမည့်ကိစ္စတွေကို ခဏ
ဆက်လုပ်ပေးထားဖို့ ရှိခိုးဦးတင်မတတ် ချောပြော၍ ထားခဲ့ပြီး ကလေးကင်ဆာ
ရာဂါကုဋ္ဌာနရှိသည့် တိုးချဲ့ဆောင်ဘက်သို့ သူ ပြေးလာခဲ့တော့ ဆင်ဝင်အောက်
မှာ ဘီအမ်ဒဗလျူတံဆိပ် တန်ဖိုးကြီး ဂျာမန် ဆလွန်းကား အနက် တစ်စီး
ပစ်ထားတာ မြင်ရသဖြင့် ဂျာမန်မင်းသမီး မပြန်လောက်သေးဘူးဟု တွက်ပြီး
သူ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်သည်။

အဲသည် အချိန်မှာပင် မင်းသမီး ထွက်လာသည်။

မင်းသမီးက အသက် ၅၀ လောက်တော့ ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။

အလွန် သပ်ရပ်ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကာလံဒေသံနှင့်လည်း
လိုက်ဖက်လှပြီး ပညာတတ် အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးဟုလည်း သိသာစေ
နိုင်လှသော ဘလောက်စ်အင်္ကျီပြောင်သား အသားရောင်ပျော့ပျော့ကလေးနှင့်
ဘောင်းဘီရှည်အညိုရောင် ပွပွကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်က သပ်ရပ်စွာ
ဆံထုံးပျောက်သိမ်းတင်ထားသည်။ မျက်နှာက အရေးအကြောင်းတို့ရှိသော်လည်း
အပြုံးနှင့် နုပျိုနေသည်။ အသက်အရွယ်တော်တော်ခန့်မှန်းရခက်မည့် ပုံစံပါပဲ။
ကျက်သရေရှိတာတော့ အမှန်။

သို့သော် နောက်က ပါလာသော မိန်းကလေးက ကျော်စွာ အာရုံကို ပို၍ ဆွဲဆောင်နေသည်။

မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ မကူထားသော မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင် ကလေးမှာ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားမျှသာတင်ထားသည့် ကံ့ကော်သည် ဂျာမန် မင်းသမီးဘေးမှာ ရပ်လိုက်တော့ သိသိသာသာညှိနေသော်လည်း ထိုအညှိရောင် က ဟိုအဖြူရောင်ထက် မျက်စိထဲ ခွဲဝင်စေသည်။

မြန်မာလူမျိုး မိန်းကလေးတွေကပဲ အနောက်တိုင်းသူတွေထက် ပိုလှနေတာပဲလား။ ညို၍ ဝင်းပြီး ညီညာသော အသားအရေက ဖြူ၍ အနီကွက် တချို့ပါသော အသားအရေထက် ပိုလှနေတာ အမှန်ပဲလား။ ကိုယ့်လူမျိုး မိန်းကလေး၏ အသွင်အပြင် ဟန်အစစ်ကို ကိုယ့်လူမျိုး ယောက်ျားကလေး၏ မျက်စိက ပိုတန်ဖိုးထားတတ်တာပဲလား။ အရွယ်ဂုဏ်ပဲလား။ ကံ့ကော်ကပဲ တကယ်လှနေတာလား။ သူကပဲ အမှတ်တွေ အရမ်းပေးနေမိတာလား။ ကျော်စွာ မခွဲခြားတတ်တော့ပါချေ။

သေချာတာကတော့ ချည်သား ရင်ဖုံး အင်္ကျီကလေးပေါ်မှာ ယန်းပွင့် ကလေးတွေ မသိမသာထိုးထားပြီး ချည်သားလုံချည်ကလေး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသော ဟန်ကလေးက သူ့ရင်ကို အေးမြစေတာပဲ ဖြစ်သည်။

နောက်မှာလည်း ကင်ဆာအထူးကုဆရာဝန်မမ ပါလာသည်။ ပထမ တော့ ကံ့ကော်နှင့် မမ မင်းသမီးကို လိုက်နှုတ်ဆက်ကြတာဟု ထင်မိသည်။

သို့သော် မင်းသမီးနှင့် ပါလာသော အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ကားနောက်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်ပေးသောအခါ မင်းသမီးက ကံ့ကော်၏ ပခုံးကလေးကို ယုယု ယယ ပွေဖက်၍ ကားထဲသို့ နေရာချထားပေးပြီး သူက တစ်ဖက်ကို သွား အထိုင် အထူးကုဆရာဝန်မမက လက်ပြနှုတ်ဆက်တော့မှ သူ့ရင်ထဲ ဟာကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပိုဆိုးတာက ကားတစ်ပတ် အထွက်တွင် ကံ့ကော်က သူ့ကို ကားပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမြင်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား မျက်နှာအမူအရာ မပြောင်းဘဲ မသိမသာကလေး ပြုံး၍ ခေါင်းကလေးညိတ်ရုံ ညိတ်ပြ သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တာမှ မထူးခြားသည့် အမူအရာ။

သာမန် လမ်းမှာ တွေ့ရိုးတွေ့စဉ် အသိတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက် သွားသည့် အမူအရာမျိုး။

တောက်...ရူးပါ ကျော်စွာရယ်။

မင်းက သာမန် လမ်းမှာ တွေ့ရိုးတွေ့စဉ် အသိမဟုတ်လို့ ဘာများ ခြစ်နေလို့လဲ။

ယောင်ချာချာနှင့် ဆင်ဝင်အောက်ကို ဝင်ခဲ့တော့ အထူးကုဆရာဝန် မမက သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျော်စွာ ဘယ်လားလဲ”

သူ အမ်းသွားသည်။

“ဟိုကောင်တွေဆီပါ မမ၊ ဒါနဲ့ ဟိုဟာ ကုံကော် မဟုတ်လား၊ သူက ဘာလို့ နိုင်ငံခြားသူနဲ့ ပါသွားရတာလဲ”

“ဪ-ဟိုဟာလား၊ အဲဒါ ဂျာမန်မင်းသမီးလေ၊ ကင်ဆာရောဂါ သည် ကလေးတွေအတွက် ဆေးဖိုးလာလှူတာ၊ ကုံကော်ကလည်း သူ ချစ်တဲ့ ကလေးလေးတွေကို ကူညီလို့ ကျေးဇူးတင်လို့ ဆိုပြီး ပန်းချီကား တစ်ကား သက်ဆောင်ပေးတယ်။ မင်းသမီးက ပန်းချီကို ကြည့်ပြီး ကုံကော်လက်ရာကို ကြိုက်လွန်းလို့ဆိုပြီး နောက်ထပ် ပန်းချီကားတွေရှိရင် ဝယ်ပါရစေဆိုပြီးဖြစ်ရော။ ကုံကော်ကလည်း သူ နေပြည်တော်ပြပွဲအတွက် စုထားတာတွေ နက်ဖြန်မှ ပို့ရမှာ အိမ်မှာ ရှိတယ်၊ လိုက်ကြည့်ချင် ကြည့်။ ဝယ်ရင်တော့ ပြပွဲပြီးမှ ပန်းချီကား ရမယ်လို့ ပြောတာ။ သဘောတူတယ်ဆိုပြီး ကုံကော်အိမ်ကို သွားကြတာပဲ”

“တော်လိုက်တာ ကုံကော်ရယ်” ဟု ရင်ထဲကသာ ညည်းတွားမိတော့ သည်။

မမက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် အလန့်တကြား မော့ကြည့် သည်။

“ဟဲ့-နင် ကုံကော်ကို လာရှာတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ-မမကလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ရောက်နေမှန်း ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

ကျော်စွာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဖြောင်ငြင်းပြီး အဆောက်အအုံထဲ သို့ ဝင်ခဲ့ပါတော့၏။

အောင်စွာ(၄)

ဗုဒ္ဓဟူး

သူငယ်ချင်း အလုပ်သင်ဆရာဝန်၏ လက်ချောင်းများက ဂရင်း
သောနီခေါ် စန္ဒရားကြီး၏ ဓလုတ်များပေါ်တွင် မွေ့ယမ်းချလိုက်သောအခါ
ဆစ်ချွန်းသလို ဂီတသံမျိုး ပေါ်လာသည်။

ပြီးတော့မှ အနောက်လေး။

မိုးတိမ်တောင်တို့ သဲကြီးမဲကြီး ထစ်ချွန်းရွာချပြီးသည့်နောက်
ပြည်ပြည်ကလေးဆက်၍ မိုးစွေနေတာကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

စန္ဒရား ဘေးတွင် ရပ်နေသော သူငယ်ချင်း၏ဖခင် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်
ဦးက အဆိုပိုဒ်ကို စသည်းသည်။

“မှိုင်းပြာ မှန်ဝေ တိမ်မည်းညိုရိပ်တွေ တောင်ပြန်လေ တပ်လှန့်သံ
နိုး ... နိုးကြွလာပြီလေ”

ကောင်းလိုက်တာ။

ကိုယ်မမွေးခင် နှစ်ပေါင်းများစွာကသီချင်း ဖြစ်နေပါလျက် ရင်ထဲထဲ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် လာထိသည်။

ထိမှာပေါ့ ဆယ့်နှစ်လပတ်လည်လုံး မိုးတွေရွာနေတာကို မြင်လျှင် လူလားမြောက်ခဲ့ရသည့် မြန်မာလူငယ်လေ။ နှင်းကိုဖွဲ့သော သီချင်းထဲထဲ မိုးကိုဖွဲ့သော သီချင်းက သည်ရင်ဘတ်ကို ပို၍ လှုပ်ခါနိုင်တာ မဆန်းဘူးဟု ထင်မိသည်။

ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီး၏ ဖခင်က ငယ်ငယ်က မြန်မာ့ဆိုင်းဆရာကြီး ဟု သိရသည်။ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း မယ်ဒလင် ကောင်းကောင်း တီးတတ်ပြီး မြန်မာသံစဉ်သီချင်းတွေကို တော်တော် စွဲစွဲမက်မက် သီဆို တတ်သည်တဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်း ဆရာကြီးသားကတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်ဘက်က အတိုး၊ အတွား အိမ်မှာ တော်တော်ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာကြီးသွေးပါလာသဖြင့် ဂီတကိုတော့ ဝါသနာပါသည်။ စန္ဒရားကို တော်တော်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တီးတတ်သည်။

သည်သီချင်းကလည်း စန္ဒရားလက်ကွက်ကလေးတွေ လှလွန်းသဖြင့် ဂန္ထဝင်မြန်မာသီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့သောသီချင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးနှင့် သူ့သားတို့ သူတို့ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ညစာစားပွဲမှာ သားအဖနှစ်ယောက် စင်ပေါ်တင် ပျော်ဖြေဖို့ လှေကျင့်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးကို စင်ပေါ်မှာ သီချင်းတက်ဆိုတာ သူတစ်ခါတွေဖူးသည်။ တပည့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကလေးတွေနှင့် အလက်စ်၊ မျိုးကျော့မြိုင်၊ ခိုင်းခိုင်းခမ်းလှိုင် တို့ သီဆိုထားသည့် 'အချစ်စစ်ဆိုတာ' ဆိုသည့် ရက်ပ်သီချင်း ဖြစ်သည်။ ဖီးချားရင်းတွေကိုများ အထစ်အငေါ့မရှိ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်လို သီဆို သွားခဲ့၍ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း။

သူ စဉ်းစားမိသည်က ရက်ပ်သီချင်းကို သည်လောက် ဌာန်ကရိုဏ်း ကျကျ သီဆိုတတ်သူက တကယ်တမ်းတော့ မြန်မာသံစဉ်ကို ပိုမြတ်နိုးသူ ဖြစ်နေတာကိုပါပဲ။ အနုပညာကို တကယ်ချစ်သူတွေမှာ သူနှင့် အမျိုးအစား မတူသည့် အနုပညာကို မုန်းတတ်သည့်စိတ်မျိုး မရှိဘူးဟု ထင်သည်။ ကိုယ့်အမျိုးအစားကို ကိုယ် ပိုချစ်တာသာ ရှိချင် ရှိတော့ပေမပေါ့။

နေ့လယ်က ဆရာကြီးပြောသည့် ဘာသာစကားဆိုင်ရာ ခံယူချက်၊
ကော် မနေ့က ပြောပြသည့် အနုပညာဆိုင်ရာ ခံယူချက်တွေနှင့်လည်း
ချားထပ်တူကျနေသည်။

အနုပညာယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တွေကို တကယ်ချစ်တတ်သူတွေ
ရင်မှာ ဂိုဏ်းဂဏ အစွဲတွေ မရှိဘူးထင်သည်။

အင်းလေ၊ မေတ္တာသာရှိတော့မပေါ့။ အမုန်းတရားတော့ ဘယ်ရှိပါ
လဲ။ အမုန်းတရားနှင့် အနုပညာဆိုတာ ဆက်စပ်လို့မှ မရတာ။

“တိမ်တမန် အိုအဆွေ...တို့များ ရွှင်လန်း ပုလဲပန်းကိုခြေ”
ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး သီချင်းက အဆုံးပိုဒ်ကို ဖြည်းဖြည်းချသွားသည်။

သူငယ်ချင်းက စန္ဒရားကို အလှကလေး နေရာ၍ လက်စွမ်းပြတီးပြီးမှ ရပ်လိုက်
သည်။ သူက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်း တီးသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ကို ပြုံးပြ၍ “ကောင်းလား ကျော်စွာ” ဟု
မေးသည်။

“အလွန်ကောင်းပဲ ဆရာကြီး”

“မင်း သူငယ်ချင်းကို ပွဲထုတ်ချင်လို့သာပါကွာ၊ တကယ်တော့
မယ်မှာတုန်းက ဒီသီချင်းကို ငါက မယ်ဒလင်တီးပြီး အခု မင်းဆရာကြီးက
ဆိုတာ”

ကျော်စွာ အံ့သြသွားသည်။ ကုံကော်၏ ဖေဖေကလည်း သီချင်း
ဆိုတတ်သည် ဆိုပါလား။

“အဲဒါ ငါတို့နှစ်ယောက် စင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်ကတီး၊
တစ်ယောက်ကဆိုတော့ မြန်ဆင်းလာတော့ တို့သူငယ်ချင်း မယ်ဒီဆင် ပရော်ဖက်
ဆာကတောင် ခင်ဗျားတို့ဆိုတာ နားထောင်ပြီး ပိုက်ဆံထည့်ချင်လာပြီဗျာလို့
မောက်သေးတယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက ရယ်စရာအဖြစ်ပြောသော်လည်း ကျော်စွာ မရယ်နိုင်
ပဲ မြန်မာသံစဉ် ဂီတသမားတို့ ချီတဲလားရာက မြန်မာသံစဉ်သီချင်းတွေကို
အသလို နေရာတွေမှာပဲ ကြားရသည့် သီချင်းတွေအလား မြင်ယောင်နေကြ
တာ ကျော်စွာလည်း မကြိုက်ပါ။

“မြန်မာသံစဉ်တွေ ဘာကြောင့် ရေပန်းမစားတော့တာလဲ မသိဘူး
နော် ဆရာကြီး”

ဆရာဝန်ကြီးက ပြုံးသည်။

“ကြိုက်တဲ့ လူတွေလည်း ကြိုက်ကြတာပါပဲ။ ရေပန်းမစားဘူးဆိုတော့ အပိုင်ပြောလို့ မရဘူး။ သုံးချက်ရှိတယ်။ တစ်အချက်က သုံးတဲ့ တူရိယာပစ္စည်းအမျိုးအစား။ အဲဒါတွေက တန်ဖိုးလည်း ကြီးတယ်။ အီလက်ထရောနစ်မားကက်ကို ဝင်ဖောက်ဖို့လည်း ခက်တယ်။ ဒါကြောင့် မြို့မငြိမ်းတို့ ဩဂုတ်လကြီးတွေထောင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာပေါ့။ အဲဒါလည်း လူအင်အား၊ ငွေအင်အားကြီးလွန်းတော့ ခုထက်ထိ ရုန်းကန်နေရတုန်းပါပဲ။

အီလက်ထရောနစ် ဂီတာတွေ အော်ဂင်တွေနဲ့ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့တစ်ခေတ် ရှိဖူးသေးတယ်။ တစ်ထောင်ကိုးရာရှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်လောက်က ကိုမင်းအောင်တို့ပေါ့။ ပေါက်သင့်သလောက်လည်း ပေါက်ခဲ့သားပဲ။

နှစ်အချက် အနေနဲ့ ခက်တာက ပရိသတ်ကို အသစ်ဆွေပေးနိုင်တဲ့နေရာမှာ တော်တော်အားနည်းတယ် ပြောရမယ်။ ဒီခေတ် မြန်မာသံဃာ့ဆိုပြီး ထွက်လာတဲ့ သီချင်းတွေ နားထောင်ကြည့်၊ စာသားတွေမှာ တီးလုံးတွေရောက ကြားနေကျ မြန်မာသီချင်းဟောင်းတွေထဲက ဟိုဟာနဲ့ သွားဆင်လိုက်၊ ဒီဟာနဲ့ သွားဆင်လိုက် တလည်လည် ဖြစ်နေတယ်။ မင်း ‘သင်္ကြန်မိုး’ သီချင်းကို ဘယ်သူရေးလဲ သိလား။”

“မြို့မငြိမ်း မဟုတ်ဘူးလား ဆရာကြီး။”

ဆရာကြီးက ခေါင်းခါသည်။

“အဗ္ဗလီမောင်မောင်ကွ၊ မင်းမှားတာ တရားပါတယ်။ စစ်ပြီးခါး သင်္ကြန်မှာ မြို့မငြိမ်းရေးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်သီချင်းတွေ နောက်ကို နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် မြန်မာသံစဉ် သင်္ကြန်သီချင်း ကောင်းကောင်း မပေါ်ဘဲ နေခဲ့တာကိုမောင်မောင် သင်္ကြန်မိုးကို ရေးခဲ့တဲ့အထိပဲ။ သင်္ကြန်မိုး နောက်ပိုင်းဆော့ဘယ်နပုဒ် ပေါ်ခဲ့လို့လဲ။ မင်းလည်း အသိပဲ။

အဲဒီ အချိန်မှာ ကော်ပီ နိုင်ငံခြား သံစဉ်တွေက ရှာဖွေရ ဖန်တီးရတာ လွယ်တော့ မားကက်ကို သိမ်းပိုက်သွားတာပဲ။ ကောင်းတော့လည်း ကောင်းပဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံစဉ်ဆိုတာ စာသားကို အားပေးမယ့်၊ ပို့ပေးမယ့်ဟာမျိုး ရွေးရတာ၊ စောစောက တိမ်တမန်ပဲကြည့်၊ မိုးခြိမ်းသံတွေက အစ ထည့်သုံးသွားတာ။ သူများ သံစဉ် အခွံထဲ သွားစွပ်တော့ သီချင်းက လှသင့်သလောက် မလှဘူးပေါ့။”

ဆရာကြီးက နား၍ ရေတစ်ခွက် မော့သောက်သည်။ ကျော်စွာက အောင်နိုင်ဘဲ ဆက်မေးသည်။

“သုံးအချက်ကရော ဆရာကြီး”

“သုံးအချက်က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ အက်ကျူကေးရှင်း ပညာရေး၊ ဘယ်နိုင်ငံရဲ့ ပညာရေးစနစ်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကလေးတွေကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ သဘာဝ သံယဇာတတွေ၊ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံတွေ၊ အနုပညာ အမွေအနှစ်တွေကို တကယ် တန်ဖိုးထားတတ်၊ ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးတဲ့ ပုံဖြိုးရေးအစီအစဉ်လိုဟာမျိုးတွေ ပါတယ်။

ပြတိုက်တွေများ သွားကြည့်ရင် လာလေ့လာတဲ့ ကျောင်းသားကလေး တွေနဲ့ စည်ကားလို့၊ ဒီမှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ စာကျက်ဖို့နဲ့ စာအံ့ဖို့ပဲဖြစ်နေတာ။ မင်းတို့ အခု စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကိုယ်ပိုင် အချိန်မှာ လေ့လာလို့လေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူငယ်ချင်းက စန္ဒရား ဓလေ့ထုံးစံ အဖုံးကိုပိတ်၍ ထလာရင်းက ရယ်၍ ကျီစယ်သည်။

“ကျော်စွာက အနုပညာကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရေ၊ အနုပညာရှင်မကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတာ”

“ဟေ့ကောင်”

ကျော်စွာက လှမ်းဟန်သော်လည်း ဆရာကြီးက ရယ်၍ ဝင်မေးသည်။

“ဟာ-ဒါမျိုးတော့ ငါလည်း စိတ်ဝင်စားတယ် မောင်။ ဘယ်က

အနုပညာရှင်မကလေးလဲ”

“ဖေဖေ သူငယ်ချင်းသမီး ပန်းချီဆရာမကလေးပေါ့”

“ဟေ-ကံ့ကော်လား”

“ဟုတ်ပ”

ဆရာကြီးက ရယ်သည်။

“ပန်းချီတော့ ငါမတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်း ငါစန္ဒရားသင်ပေးမယ် လာ”

“ဟာ-ဆရာကြီးကလည်း ဘာဆိုလို့လဲ”

သုံးယောက်သား ရယ်မိကြသည်။

ကျော်စွာက စကားလွှဲသည်။

“ကျွန်တော်က မြန်မာ့အနုပညာတွေ မှေးမှိန်နေရတာ တကယ် စိတ်မကောင်းလို့ မေးတာပါ ဆရာကြီးရဲ့”

“အဲဒါလေ၊ အဲဒါ ငါပြောတာပေါ့၊ တန်ဖိုးထားကြပါ၊ တန်ဖိုးထား ကြပါဆိုပြီး လိုက်အော်နေလို့ ပြီးမလား။ တကယ်ခံစားရအောင်၊ ဟတ်ထိလာ အောင် ခံစားခွင့် ပေးရမှာ၊ ထိတွေ့ပေးရမှာ။ ဒါ ကလေးကတည်းက လုပ်ရမှာ၊ အခုက ရှင်းရှင်းပြောရရင် မြင့်တင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ ငါမြင်ချင်တာက ငါတို့ ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ရဖူးတဲ့ ရာမ၊ လက္ခဏာလိုဟာမျိုးကြီးကို အမျိုး သားကဇာတ်ရုံလိုနေရာမျိုးကြီးမှာ စပယ်ရှယ် အက်ဖက်တွေနဲ့ ရုံဝင်ကြေး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကောက်ပြီး ချတာမျိုး။ ဒါသူများ နိုင်ငံမှာ ဘာမှ ဆန်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာသာ ခက်နေတာ”

“ဒါထက် ဆရာကြီး၊ စောစောက သီချင်းက စန္ဒရားချစ်ဆွေ ရေးခဲ့တာလား၊ စန္ဒယားလှထွဋ် ရေးခဲ့တာလား”

ဆရာကြီးက ခေါင်းခါသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း စန္ဒရားလက်သံမှာ ကိုယ်ပိုင်ဟန်တွေ နဲ့ သိပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့၊ မှော်အောင်တဲ့သူတွေဆိုတော့ အမျိုးမျိုးလက်စွမ်းပြတီးခဲ့၊ ဆိုခဲ့ကြတာပေါ့ကွာ။ သီချင်းရေးတာတော့ ‘မောင်မောင်လတ်’ ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး ရေးခဲ့တာပါ။ သူလည်း ရေးခါစက အိန္ဒိယသီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ အကြောင်းအရာ တူတယ်ဝေဖန်ကြလို့ ရှင်းရသေးတာကွ။ မုတ်သုံဝင်တဲ့ နိုင်ငံချင်းတူတော့ ခံစားချက် သွားတူတဲ့ သဘောပါပဲ။ အိန္ဒိယသီချင်းက အလွမ်းဘက်ကို သွားပြီး မြန်မာသီချင်းကတော့ စပါးစိုက်တဲ့ဘက်ကို သွားတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ပြောချင်တာက အိန္ဒိယ သီချင်းတွေက ဒီနေ့အထိ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ အင်ထီရို စတီးလိုက်တာနဲ့ အိန္ဒိယသီချင်းမှန်း သိသာတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ရှိနေတာ။

မြန်မာသီချင်းတွေက ဆရာစိုင်းခမ်းလိတ်၊ ကိုနေဝင်း၊ ကိုမောင်မောင်၊ ကိုရဲလွင်၊ ကိုခင်ဝမ်း၊ ကိုမွန်အောင် အဲဒီ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်သမားတွေခေတ် နောက်ပိုင်း ကော်ပီတွေ လွှမ်းလာတော့ မြန်မာသီချင်းလို့ သိသာတဲ့ အရသာလေး တွေ ပျောက်ကုန်တာပဲ။ ငါပြောတာက ရက်ပ်လုပ်လုပ်၊ ရော့ခ်လုပ်လုပ်၊ ကြိုက်တာလုပ်ပါ။ စာသားနဲ့ သံစဉ်ကလေးကတော့ မြန်မာတွေရင်ထဲ ထိစေချင်တာပေါ့”

“ဆရာကြီး ကျေးလက်သီချင်းတွေရော ကြိုက်လား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို တွန်းလှန်ပြီး ပြည်သူတွေ အောင်ပွဲဆင်နေကြပြီ၊ တွေ့လားဆိုပြီး ခဏ ခဏ ဆိုတာမျိုး ကိုတော့ မကြိုက်ဘူး”

သုံးယောက်သား ရယ်မိကြပြန်သည်။

ကျော်စွာ(၅)

ကြာသံပတေးနေ့

အစ်ကိုနှင့် အစ်မတို့ နေထိုင်ရာ ဆေးရုံဝန်ထမ်းအိမ်ရာ တိုက်ခန်း
သို့ ဝင်သွားတော့ ခရီးသွားဘီးတပ် 'ကက်ဘင်ဘက်' တစ်ခုကို ရေဝတ်နှင့်
သုတ်နေသည့် အစ်ကိုကို တွေ့ရသည်။

“ဟာ-ကျော်စွာ၊ လာဟေ့၊ ဂျူတီ မရှိဘူးလား”

“ညမှ အစ်ကို၊ အစ်ကိုတို့ တံခါးလည်း ပိတ်မထားဘူး”

“မင်းအစ်မက နေပြည်တော် သွားတယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်း
ဆိုတော့ ဘယ်သူခိုးမှ ငါ့တော့ ခိုးမှာ မဟုတ်ဘူးဆို ဖွင့်ထားတာ”
အစ်ကိုက ထုံးစံအတိုင်း နောက်ရွတ်ရွတ် ပြောသည်။

ကျော်စွာက သူ့ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်တော့ ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြ၍ 'ဟ-ဟိုပေါ်သွား၊ ငါလည်း ပြီးပြီ' ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

ကျော်စွာ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်တော့ သူက ဧည့်ခန်းထဲက ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်၍ ရေသန့်ဘူးအသေးတစ်လုံး ထုတ်ပြီး လှမ်းပေးသည်။

“ခုတလော ငါ့ညီ ရင်တွေ အမြဲပူနေတာ၊ ရော-ရေသောက်”

ကျော်စွာက ရယ်၍ ရေသန့်ဘူးကို လှမ်းယူသည်။

“အစ်မက ပန်းချီပြပွဲ သွားတာလား”

အစ်ကိုက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်က ပန်းချီပြပွဲလဲ”

“နေပြည်တော်က ပန်းချီပြပွဲလေ”

အစ်ကိုက ခဏတွေဝေစဉ်းစားနေပြီးမှ သတိရဟန်နှင့် ရယ်သည်။

“ကံ့ကော်တို့ ပန်းချီပြပွဲလား၊ သတိကောင် မရပါဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ၊ သူတို့ ပန်းဆယ်မျိုးပွဲတော်ကို တို့လင်မယားနှစ်ယောက် ပေါင်းမှ ပန်းနဲ့ ဆင်ဆင်တူတာဆိုလို့ ငါ့ပဲရှိတာ”

ကျော်စွာက ရဲ့မဲ့ပြသည်။

“အစ်ကိုကလည်း ညစ်ပတ်ပြီ၊ အစ်ကိုတို့ဆရာ သမီးပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ဒီလောက်ခင်နေကြတာ၊ မိန်းကလေးအဖော်များ လိုက်လုပ်သလားလို့ပါ”

အစ်ကိုက စုတ်သပ်၍ ခေါင်းခါသည်။

“ကျော်စွာ ကျော်စွာ၊ ငါ့ဆရာလောက် သူ့သမီးသူ တုန်တက်နေတဲ့ လူစားမျိုးက မြန်မာပြည်ထဲမှာ သူ့သမီးများ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်မယ် ထင်သလား။ သူ့အမေကြီး ထည့်ပေးလိုက်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တာဟ”

ကျော်စွာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“မသိဘူးလေ၊ နိုင်ငံခြားမှာတောင် လေးနှစ်လောက် တစ်ယောက်တည်း တက္ကသိုလ် ပေးတက်ခဲ့တာဆိုတော့”

အစ်ကိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နိုင်ငံခြားနဲ့ မြန်မာနဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် အဖော်မပါဘဲ သွားလာလှုပ်ရှားရတာ မြန်မာပြည်ကများ ပိုလုံခြုံတယ်ထင်လို့လား ကျော်စွာ ရယ်၊ သူ့နေခဲ့တဲ့နိုင်ငံက ညဘက်လည်း တက္ကသိုလ်ကို တစ်ယောက်တည်း

ပန်းချီ သွားဆွဲလို့ရတယ်။ အော်လ်မို့ နိုးခရိုင်းမ် မှုခင်း မရှိသလောက်ပဲ”

ကျော်စွာ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဘယ်ဟာလဲ”

“နိုင်ငံတစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဘာဖြစ်လို့ လုံခြုံမှုကွာနေရတာလဲ၊ ဥပမာ ဗုဒ္ဓဂယာကို လှူမလို့လာတဲ့ ကိုရီးယား သီလရှင်ကလေးတစ်ပါးကို အဲဒီဒေသက လူတွေ ရိုက်လုကြတာ ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်။ ထိုင်းမှာလည်း အင်္ဂလိပ်စုံတွဲ မတရား တိုက်ခိုက်ပြီး အသတ်ခံရတာ မြန်မာလူငယ်ကလေး နှစ်ယောက်တောင် တရားခံဆိုပြီး မတရားစွပ်စွဲခံနေရတုန်းပဲ။ အဲသလို ယူဆကြ တာပေါ့လေ။ မြန်မာပြည်မှာလည်း ဂျပန်မကလေး တစ်ယောက်ကိစ္စ အစ်ကို သိတဲ့အတိုင်း ။ စင်္ကာပူကျတော့ ရာဇဝတ်မှု မရှိသလောက်ပဲ”

အစ်ကိုက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“မသိဘူးလေ၊ ငါစဉ်းစားမိတာကတော့ နှစ်ချက်ပေါ့။” တစ်ခုက ‘လေအင်ဖိုင်မင့်’ ဥပဒေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တဲ့ အဖွဲ့တွေ၊ ရဲတို့၊ တရားရုံးတို့ပေါ့ကွာ။ စင်္ကာပူလို နေရာမှာက သိပ်အားကောင်းတယ်၊ အရည်အချင်းလည်း ပြည့်ဝတယ်။ လူအင်အား၊ ပစ္စည်းအင်အားလည်း ပြည့်စုံတယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက လာဘ်မစားဘူး။ လာဘ်စားရင်လည်း ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူတယ်။ ဒုတိယ အချက်ကတော့ အနုပညာပဲ”

ကျော်စွာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အနုပညာ၊ ဟုတ်လား၊ အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်၊ အနုပညာ၊ အဆင့်အတန်းရှိရှိ ချမ်းသာတဲ့နေရာတွေ မှာ အစိုးရက အနုပညာကို အားပေးတယ်။ ဥပမာ စင်္ကာပူမှာ ကံကော်တက် ခဲ့ဖူးတဲ့ အနုပညာတက္ကသိုလ်ဆိုရင် လန်ဒန် တက္ကသိုလ်ရဲ့ အခွဲပေါ့။ သူက စင်္ကာပူမြို့လယ်ကောင် မြေဈေးအကြီးဆုံးဆိုတဲ့ ဘူဂစ်ဂျန်ရှင်းမှာ ရှိတာ။ တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က မြေအတွက် တစ်ပြားမှ မပေးရဘူး၊ အစိုးရက လှူတာ၊ စာသင်ခန်းတစ်ခုဆို ပြဇာတ်ကလို့ရအောင် တခမ်းတနား ဆောက်ထား တာ။ စင်္ကာပူလေကြောင်းလိုင်းက လှူလို့ စင်္ကာပူလေကြောင်းလိုင်း ဇာတ်ရုံလို့ ခေါ်သတဲ့”

“ဘာလို့ အဲသလို လှူကြတာလဲ အစ်ကို”

“နိုင်ငံကို ချမ်းသာအောင် သိပ္ပံပညာက လုပ်ပေးလို့ရတယ်၊ နိုင်ငံသားတွေကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဖို့နဲ့ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းထားတတ်ဖို့တော့ အနုပညာကပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အနုပညာလေ့လာချင်သူတွေ အခက်အခဲ မရှိအောင်၊ နိုင်ငံသားတွေ အနုပညာတန်ဖိုးထားတတ်အောင် အစိုးရက မြေတောင်မြှောက်ပေးတာပဲ။ ခေါ်တာကိုကကြည့်၊ ယဉ်ကျေးမှုတဲ့။”

ကိုယ့်လူမျိုးခလေ့ထုံးစံတွေကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုမခေါ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့အတွေးအခေါ်၊ ကောင်းတဲ့ အပြုအမူကလေးတွေတို့ ဖြစ်စေမှ ယဉ်ကျေးမှုလို့ခေါ်တာ။

ကွမ်းတံတွေး ထွေးတာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာ့အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်တက်ရင် ဖိနပ်ချွတ်ရတာကျတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်ရော၊ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုမှ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူများယဉ်ကျေးမှုလည်း သိရမယ်၊ အင်္ဂလိပ်က မြန်မာနန်းတွင်းထဲ ဖိနပ်စီးဝင်တာကို တို့တစ်တွေ စိတ်ဆိုးခဲ့ကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်အဆောက်အအုံထဲဝင်ရင် ဦးထုပ်ချွတ်ရတာ မသိတဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒါ ယဉ်ကျေးမှု။

အနုပညာက အဲဒီထက် ထပ်မြင့်သွားပြီ။ သူက ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း ထိန်းသိမ်းပေးတယ်။ ရွှင်လန်းအပန်းပြေအောင်လည်း ကူညီတယ်။ တွေးခေါ်မှုကိုလည်း ရှင့်ကျက်စေတယ်။ ဒါကြောင့် အနုပညာနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာ ရာဇဝတ်မှု နည်းတာပဲ”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ ဘာဖြစ်လို့ အနုပညာရဲ့ တန်ဖိုးက မှေးမှိန်သွားရတာလဲ အစ်ကို”

အစ်ကိုက ခေါင်းနီပြသည်။

“ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားနဲ့ ကြည့်ရင် မှေးမှိန်တယ်လို့ ပြောရခက်တယ်။ ပန်းချီကိုပဲ ကြည့်။ ဆရာ မင်းဝေအောင်တို့ ဆရာကြီး ဦးလွန်းကြွယ်တို့၊ ဆရာကြီး ဦးဝင်းဖေတို့ ဆရာနေမျိုးဆေးတို့ နိုင်ငံတကာက အသိအမှတ်ပြုရတဲ့ အနုပညာရှင်တွေ ရှိနေတာပဲ။ ဈေးကွက်ပိုင်းမှာ မှေးမှိန်လာတာ။ အားပေးမခံရတာ။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ မြန်မာပြည်မှာ ပရိသတ်အများဆုံးစိတ်ဝင်စားတဲ့ အနုပညာက ဘာဖြစ်မလဲ”

“ရုပ်ရှင်ပေါ့ အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ ရုပ်ရှင်တောင် ရုပ်ရှင်တွေက ခေတ်မီလား၊ တိုးလာဖို့
ရုပ်ရှင်ရုံတွေတောင် အစိုးရအဆက်ဆက်မှာ ရုပ်ရှင်မပြမို့ ပုဂ္ဂလိက
ထိုးပေးခဲ့လို့ အခု မြန်မာပြည်မှာ ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို သိန်းထောင်ချီ
အကျခံရိုက်ပြီးရင် ရုံတင်ဖို့ နှစ်နှစ်လောက် စောင့်ရတာ မင်း သိလား”
ကျော်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ခေါင်းခါပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲသလို လုပ်ကြတာလဲ အစ်ကို”

“ကိုယ့်ဖို့ပဲ ကိုယ်စဉ်းစားကြလို့ပေါ့ကွာ၊ မင်းလို လူတွေများနေတာ”

“ဟာ-အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော်က ဘာကိုယ့်ဖို့ကိုယ်စဉ်းစားလို့လဲ”

“ဟာ-စဉ်းစားသပ မောင်၊ မင်းလည်း အခုမှသာ ပန်းချီဆရာမ
သွားစိတ်ဝင်စားလို့ အနုပညာဆိုတာ ဘာညာလုပ်နေတာ။ အရင်က
တခြားမကြည့်နဲ့၊ မင်းနဲ့ ကံ့ကော် သိတာ လေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊
နေပြည်တော်မှာ ပန်းချီပြပွဲလုပ်တာ အစ်မက အဖော်လိုက်သွားတာ
လုပ်နေ။ အစ်မနဲ့ မင်းနဲ့ သိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ နောက်အပတ်
အစ်မ ဥရောပကို ပညာတော်သင်သွားမှာ မင်း မသိဘူး မဟုတ်လား။

အဲဒီကိစ္စ နေပြည်တော်မှာ ဝန်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့တာဟေ့။ ရှင်းပြီလား”

သူပြောမှပင် ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကို ခရီးဆောင်အိတ်ကို ထုတ်၍
သတိနေသည် ဆိုတာကို ရိပ်မိသွားပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရယ်ရသည်။

“အစ်ကို မလိုက်သွားဘူးလား”

“လေယာဉ်လက်မှတ် ဒီလောက် ဈေးကြီးတာ။ မလိုက်နိုင်ပေါင်
ပြီးတော့ တစ်လပဲ ကြာမှာ။ မောင်ရင်သာ ရက်ပိုင်းပဲ ကြာမယ့်
နေပြည်တော် ပန်းချီပြပွဲကို လိုက်အလွမ်းသည်ချေ”

အစ်ကို ပြောတာ၊ ဒက်ထိုကြီးမှန်နေသဖြင့် ကျော်စွာ ရှက်ရယ်သာ
နေလိုက်ရသည်။

“ငါတော့ စဉ်းစားလို့ မရဘူး မောင်”

“ဘာကိုလဲ အစ်ကို”

“မင်း ဟိုရောက်သွားပြီး ကောင်မကလေးနဲ့ တွေ့ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လိုက်လုပ်တယ်လို့ ပြောမှာလဲ ဆိုတာ”

“ဟာ-အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော်က အဲဒါ တိုင်ပင်မလို့ အစ်ကို
လာတာ”

“အောင်မယ်၊ တော်ပါ မောင်၊ ငါ့တော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ သူ့အ
ငါ့ဆရာကို ကြောက်လွန်းလို့”

နှစ်ယောက်သား အတူရယ်မောမိကြသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထူးဆန်းစွာပင် ရုံးစောစောဆင်းလာ
ဖေဖေ ကို ဧည့်ခန်းတီဇွီရှေ့မှာ ထိုင်လျက်သား တွေ့ရသည်။

ကျော်စွာ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်း ထုတ်ယူ၍ ငုံ့အသော
မေမေက မီးဖိုချောင်ထဲမှနေ၍ ‘မာလကာသီးခွဲထားတယ် သား’ ဟု လှမ်း
သည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ တွေ့ရသည့် အစိတ်သေးသေးကလေး
စိတ်ထားသော မာလကာသီးပန်းကန်ကို ကျော်စွာယူခဲ့၍ ဖေဖေရှေ့က ဧည့်
စားပွဲပေါ် ချပေးသည်။ ဖေဖေက တီဇွီမှ မျက်နှာကို မလွှဲဘဲ တစ်
ယူစားသည်။

ကျော်စွာ တီဇွီကို လှမ်းကြည့်တော့ ဟိုတစ်ခါ ဖေဖေ ပြောပြဖူးသ
၁၈ ရာစုတုန်းက ပုံစံအတိုင်း ဝတ်စားနေထိုင်ကြသည့် အားမစ်ရှ် မိသား
တွေကို တွေ့ရသည်။

“ဟို-ဟယ်ရီဆင်ဖို့ဒ်ကား ပြန်ပြနေတာလား ဖေဖေ”
ဖေဖေက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါ ရုပ်ရှင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်ရှိတဲ့ အားမစ်ရှ်တွေ
‘ဒေါ့ကူမင်ထရီ’ သွားဇိုက်ထားတာ၊ သားပဲ အဲသလို လူမျိုးတွေ အပြစ်
တကယ် ရှိနိုင်ပါ့မလားဆို။ ခုထိ ရှိနေတာ ဒီမှာသာကြည့်”

ကျော်စွာ မာလကာသီးတစ်စိတ်ကို ကောက်ဝါးရင်း ဘယ်က
ရမလဲ စဉ်းစားနေသည်။ ခဏနေမှ တိုးတိုးမေးသည်။

“ဖေဖေ စောလိုက်တာ၊ အမှုတွေနည်းနေလား”
ဖေဖေက တိုးတိုးရယ်သည်။

“အမှုတွေက ပိုတောင်များလာသေးတယ်ကွာ၊ သူ့ ကိုယ်တရားစွဲလို
ကိုယ် သူတရားစွဲလိုက်နဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အရင်အစိုးရတွေ လက်ထက်က ရှေ့

...က တရားရုံးမှာတင် ရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်သွားညှိပေးရသေးတာ။
... ဝီချုပ်အစိုးရ တက်ခါစကတည်းက ညှိလို့မှ မရတော့ တို့ရှေ့နေတွေ
... အိမ်ပြန်နေရတာပေါ့”

“အဲဒါ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား ဖေဖေရဲ့”
ဖေဖေက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ပပျောက်သွားတာ ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာ
... အခုက ငြိမ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတာ။ အင်ဖရာစတရပ်ချာတွေ အားလုံးက
... ကျသွားတာ၊ ပြေလည်သွားတာမျိုးမှ မဟုတ်သေးတာ၊ ‘အောက်ကမ်း’
... မှန်းရ ခက်သေးတယ်”

ကျော်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“မိန်းကလေးတွေ အကြမ်းဖက်ခံရတာတွေ ပိုများလာတယ် ဆိုတာ
... ဟုတ်သလား ဖေဖေ”

ဖေဖေက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ပိုများလာတာလား၊ ပိုသိလာတာလား ပြောရတော့ ခက်သားပဲ”
ဖေဖေက ငြိမ်၍ တိဗ္ဗိဘက်ကိုကြည့်နေတော့ ကျော်စွာ တိတ်ဆိတ်စွာ
... ကာသီး ဆက်စားနေသည်။

ခဏနေတော့ ဖေဖေက ရယ်၍ လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

“ငါ့သား ဖေဖေကို ဘာပြောမလို့ စောင့်နေတာလဲ”

ကျော်စွာ အိုးတိုးအန်းတန်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“မင်း ဘယ်တုန်းက ဖေဖေတရားရုံးကိစ္စတွေ စိတ်ဝင်စားဖူးလို့
... အခု တစ်ခုခု ပြောမလို့ ခြေဆင်း လာပျိုးနေတာ မဟုတ်လား။ ကဲ...ပြော၊
... လို့တာလား”

“ဟာ-ဖေဖေကလည်း၊ သားလည်း လခတစ်သိန်း ရနေပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက အမေ့ကို လတိုင်း ငါးသောင်း
... တော့နေတာဆိုတော့ တစ်ခုခု ဝယ်ချင်ရင် ဘယ်ရှိမလဲ။ ကဲ-မှန်ဖို့ မဟုတ်ရင်
... လဲ”

ကျော်စွာက ရယ်၍ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ပြောသည်။

“သားက ဒီည နိုက်ဂျူတီဝင်မှာ၊ မနက်ဖြန် သောကြာဒေးအောက်
ရရင် နေပြည်တော် နှစ်ညအိပ်လောက် သွားချင်လို့၊ ဟိုမှာ မင်းလွင်တို့
အဆောင်မှာ တည်းမယ်လေ”

မင်းလွင် ဆိုတာက နေပြည်တော်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေသော
ကျော်စွာ သူငယ်ချင်း အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဖြစ်သည်။

“ဆေးရုံက အဖွဲ့တွေနဲ့လား သား”

မေမေက မီးဖိုချောင်တံခါးဝက ရပ်၍ မေးသည်။ ကျော်စွာက
လှည့်ကြည့်၍ ခေါင်းခါပြသည်။

“သား တစ်ယောက်တည်းပဲ မေမေ”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ သားရယ်”

ကျော်စွာ ရုတ်တရက် ဖြေရခက်နေပြီးမှ အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်
သည်။

“သား ပန်းဆယ်မျိုးပွဲတော် သွားကြည့်ချင်လို့ပါ မေမေ”

ဖေဖေက ရယ်၍ ဝင်မေးသည်။

“ပန်းဆယ်မျိုးထဲက ဘယ်တစ်မျိုး မင်းနဲ့ ဆိုင်သွားရတာတို့
ပြောပါဦး”

ကျော်စွာ ခေတ္တ စဉ်းစားကြည့်သည်။

မထူးတော့။

သူ တစ်သက်လုံး မိဘကို တစ်ခါမှ လိမ်မပြောခဲ့ဖူးပါ။ သူ့မိဘက
လည်း သူ အမှန်အတိုင်းပြောတာကို အားပေးသောအားဖြင့် သေးရာအမှုထံ
ခွင့်လွှတ်၍ ကြီးရာအမှုကို ဝင်ကူဖြေရှင်းပေးတတ်သောမိဘမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“ပန်းချီပါ ဖေဖေ၊ သား ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုကို သွားမလို့ပါ”

“မင်းက ပန်းချီ စိတ်ဝင်စားသွားလို့လား”

“ပန်းချီဆရာမကလေး တစ်ယောက်ကြောင့်ပါ ဖေဖေ”

သည်တစ်ခါတော့ ဖေဖေရော မေမေပါ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားသည်။ ကျော်စွာလည်း သည်လေးရက်အတွင်း ကံ့ကော်နှင့် အကြိမ်ကြိမ်
ဆုံတွေ့မိသည်မှ စ၍ သူ ခံစားရသမျှ အားလုံးကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြ
လိုက်သည်။

မေမေကတော့ စိတ်ရှုပ်သွားဟန်နှင့် ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ လာထိုင် ဦးသားရယ် ဟု ညည်းထွားသည်။

ဖေဖေကတော့ ရယ်သည်။

“မိန်းမရာ၊ ကိုတို့သားက နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် နှစ်ရှိပြီ။ ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်နေပြီ။ ခုထက်ထိ ဘယ်ကောင်မကလေးကိုမှ တကယ် စိတ်ဝင်စားတာ တွေ့။ ဒီခေတ်ကလည်း ယောက်ျားကလေးတွေ လိုင်းပြောင်းသွားတာ များက နားနဲ့ ကို ဘယ်လောက် စိတ်ပူခဲ့ရတယ် မှတ်သလဲ။ အခု သူ မိန်းကလေး ဘစ်ယောက် စ စိတ်ဝင်စားတာ တို့ကအားပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။”

မေမေက သက်ပြင်းချသည်။

“အင်းလေ၊ မျိုးကောင်း ရိုးကောင်း၊ ပညာတတ်ကလေးဆိုတာတော့ သဘောကျချင်စရာပါပဲ။”

“ဟာ-မဟုတ်သေးဘူးလေ မိန်းမရာ၊ မိန်းမ အဆင့်တွေ ကျော်နေပြီ။ ဘိုကလေးမကလေးက တို့သားကို ပြန်စိတ်ဝင်စားဖို့ နေနေသာသာ၊ သူ စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာတောင် ရိပ်မိဟန် မတူသေးဘူး။”

“အင်းလေ၊ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ၊ သားဟာကလည်း ခုတွေ့ ချချက်ချင်းပဲ။”

ကျော်စွာ ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းကုတ်သည်။

မေမေက သူ့ကို ကြင်နာစွာကြည့်၍ ညည်းပြောကလေး ပြောသည်။

“ဟိုက နိုင်ငံပေါင်းစုံ ရောက်လာတာ၊ ခုမှ တွေ့တဲ့သားကို ပြန် စိတ်ဝင်စားဖို့ မလွယ်လှဘူးသား၊ ပြီးရင် သားပဲ ခံစားရဦးမှာ။”

ဖေဖေက ရယ်၍ ဝင်ဟန်သည်။

“ကလေးကို စစ်မရောက်ခင် မြားကုန် မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ။ သား၊ ခေဖေ မေမေကို ဝိုးတုန်းကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ပြောတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ၊ အားမလျှော့နဲ့ သိလား။”

မေမေက ဖေဖေကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကို အရမ်းမြှောက်ပေးနေ၊ အခု သူသွားမယ်ဆိုတာပဲကြည့်ပါဦး၊ ဒီကနေ အပင်ပန်းခံသွားရ၊ ဟိုရောက်တော့ ကိုကျော်စွာ ပန်းချီပြပွဲ လာတာ လား၊ လိုက်ကြည့်လေ ဆိုတာလောက်နဲ့ ပြီးမယ့်ဟာ။ ဘာအကျိုးမှလည်း မရှိတဲ့ အလုပ်။ သားက ဘာလို့ အပင်ပန်းခံရမှာတဲ့လဲ။”

“အေး...မေမေပြောတာတော့လည်း ဟုတ်သကွ၊ မင်း စိတ်ဝင်စားတာ သူသိစေချင်ရင် ရန်ကုန်ပြန်လာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးစားလည်း ရတာပဲ။ နေပြည်တော်သွားရမယ့် ကိစ္စကတော့ ပင်ပန်းပြီး ဘာမှ ထူးမှာ မဟုတ်ဘူးကိုယ်လည်း ပန်းချီ နားလည်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ နားပါလား သားရယ်၊ ဂျူတီတွေကလည်း ပင်ပန်းတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ဖေဖေရော၊ မေမေရော ပြောတာ အမှန် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျော်စွာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ငိုငင်သွားသည်။

ဟုတ်ပ။

“ကိုကျော်စွာ ပန်းချီပြပွဲ လာတာလား၊ လိုက်ကြည့်လေ”

သည်စကားတစ်ခွန်းထက် ပို၍ ဘာမှ မျှော်လင့်လို့ မရတာ အမှန် သူ့ဆီကို တကူးတက လိုက်လာသည်ဟုပင် ထင်မှာ မဟုတ်။ လမ်းကြည့် ဝင်လာသည်ပဲ ထင်မှာပါ။

သို့သော်...

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချ၍ မေမေ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“မေမေ ပြောတာအမှန်ပဲ။ သား လိုက်သွားလို့ သားကို ကုံ့ကော် ဘာမှ ထူးပြီး သတိလည်း ထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အသိအမှတ်လည်း ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“ခက်တာက သား လိုက်သွားချင်နေတယ် မေမေ။ အကျိုးရှိတာ မရှိတာ သား မသိဘူး။ လိုက်သွားချင်နေတာပဲ သိတယ်။ အဲဒါ သား မလိုက်ရဘူးလား မေမေ”

မေမေ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ ဖြစ်နေသည်။

ဖေဖေကတော့ ရယ်၍ စားပွဲပေါ်က တီဗွီရီမုတ်ကို ကောက်ကိုင်မင်း ပြောသည်။

“ပေးလိုက်လိုက်ပါ မေရယ်၊ သူပြောတာ ဟုတ်သားပဲ၊ လူဆိုတာ အမြဲတမ်း အကျိုးရှိမှ လုပ်ရတာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ခါတလေလည်း လုပ်ခင် နေတဲ့ စိတ်ကလေးကို အလိုလိုက်ရတဲ့အခါရှိမှာပေါ့။ တို့သား ပန်းချီဆရာမ ကလေးကို စိတ်ဝင်စားလို့ အနုပညာဆန်လာတယ် သဘောထားလိုက်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုရယ်”

“ဟာ-ဆိုင်ပါသော်ကောလားဗျာ၊ ရလဒ် သေချာမှ လုပ်တာ မန်နေဂျာ
 တောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အမှုအကျင့်။ စိတ်ခံစားမှုနောက်မှာ ဘာဖြစ်မလဲ
 သေချာချာ မသိရသေးခင်ကတည်းက လိုက်ကြည့်တတ်တာ အနုပညာသမား။
 ဒီ စိတ်မျိုးသာ မမွေးဘဲ အမြဲတမ်း မန်နေဂျာစိတ်နဲ့ နေနေခဲ့ကြရင်
 ဟိုနာဒိုဒါဗင်ချီလည်း မိုနာလီဇာ ဆွဲခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မာဂရက်မစ်ချယ်
 ဆည်း ‘ဂေါင်းနီဝစ်သ်သည်ဝင်း’ ရေးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

မေမေက သက်ပြင်းချသည်။

“အဖေကပါဝင် မြှောက်ပေးနေတော့ အမေလည်း မနိုင်တော့ဘူး။
 နှင်း... သွား။ သွား။ ဟိုကျရင် သားဖုန်းမှန်မှန်ဆက်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံမှာပဲ
 ဆည်း။ ညဉ့်နက်အောင် အပြင်မထွက်နဲ့ ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ကျော်စွာ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာ နေရာမှ ထသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် နေပြည်တော်တက်၍ ကံကော်တို့ ပန်းချီပြပွဲကို
 သွားမည့်ကိစ္စကိုသာ စိတ်ရောက်နေမိသဖြင့် ည ဂျူတီမှာလည်း ကျော်စွာ
 စိတ်နှင့် လူနှင့် သိပ်မကပ်။ လူနာ သိပ်မများသဖြင့်သာ တော်တော့သည်။

‘ဟိုကောင်လေး ဘာပြုံးစိ ပြုံးစိ လုပ်နေတာလဲ၊ တစ်ချိန်လုံးပဲ’
 အတူ တာဝန်ကျသည့် ဘွဲ့လွန်သင်တန်းသူ အစ်မတစ်ယောက်က
 ဝင် မေးယူရသည်အထိ။

ပြဿနာကတော့ ညလယ်ပိုင်းကျမှ စသည်။

ဘွဲ့လွန်သင်တန်းသူ အစ်မတစ်ယောက် ဖုန်းပြောလိုက်၊ အချင်းချင်း
 ဝင်ပင်လိုက်လုပ်နေကြရင်းက မျက်နှာ မကောင်းကြတာတွေ့ရတော့ ကျော်စွာ
 သွားမေးမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“အရေးပေါ်မှာ ရှစ်နှစ်သမီးကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။
 မိန်းမကိုယ်က သွေးတွေ ဒလဟော စီးနေသတဲ့၊ ပေါင်မှာလည်း အညှို့အမည်း
 တွေနဲ့တဲ့။ အဲဒါ ခွဲစိတ်ဆောင်တင်မယ်လုပ်တော့ ခွဲစိတ်ဆောင်က သူတို့နဲ့
 ဆိုင်ဘူး၊ အိုဂျီပြရမှာလို့ ပြောနေတယ်။ အိုဂျီဆေးရုံဘက်လွှတ်ရင်လည်း

ကလေးက ရှစ်နှစ်ဆိုတော့ သူတို့လည်း ဒီဘက်ပဲ ပြန်လွှတ်မှာပဲ၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူးလို့ လှမ်းမေးနေတာ”

ကျော်စွာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။

“ဟိုဟာလား မမ”

“ဟိုဟာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မေးလို့လည်း မရဘူး၊ ကလေးကလည်း အရမ်းကြောက်နေတယ်။ ပါလာတာလည်း လူတွေ တစ်အုပ်ကြီးပဲတဲ့၊ အရေးပေါ်က ဆရာဝန်လည်း အဲဒါမျိုး မတွေ့ဖူးတော့ ပျာနေတယ်”

“အကြီးတွေ ခေါ်ရမှာပေါ့ မမ”

“ခေါ်ထားတယ်၊ အက်ဖ်အေ (ပထမလက်ထောက် အထူးကု) လာနေပြီ၊ ကားပိတ်နေတယ်တဲ့၊ ည ဆယ်နာရီတောင် ကားက ပိတ်တုန်းပဲ”

ကျော်စွာ မမကို သတိရသွားသည်။

“မမ နေပြည်တော်က ပြန်ရောက်ပြီလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မမလက်ကိုင်ဖုန်းကိုခေါ်တော့ ချက်ချင်းထူးသည်။ ကံကောင်းစွာပင် မမက ပြန်ရောက်ပြီး ဆေးရုံထဲက အိမ်မှာပင် ရှိနေသည်။ အရေးပေါ်ကို တန်းသွားလိုက်မည်ဟု ပြောသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ မမ သူတို့ဆီ တက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စီအက်စ်အေ (ကလေးသူငယ် လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကြမ်းဖက်ခံရမှု)ပဲ။ အဲဒါ တို့လောက်နဲ့ မရဘူး၊ မမ ဒုတိယဆေးရုံအုပ်ကြီးရော၊ မှုခင်းဆရာဝန်ရော၊ အိုဂျီရော ခေါ်ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့ သက်သေထွက်ချက်တွေ၊ အထောက်အထားတွေယူပြီးရင် ခွဲစိတ်ဆောင်မှာပဲထားလိမ့်မယ်၊ ညီမတို့ ဝါဒီထဲက တခြား မမကို ပြချင်တာ ဘာရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး မမ”

မမကို ကျော်စွာက အဖော်လုပ် လမ်းလျှောက်၍ အိမ်ပြန်ပို့ပေးသည်။

“အရင်က မကြားဖူးတာတွေနော် မမ”

ကျော်စွာက ညည်းတွားတော့ မမက ခေါင်းဆတ်သည်။

“လုံးဝ မရှိဘူး မဟုတ်ပေမဲ့ ရှားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ရောက်တဲ့အချိန်မှာ အငယ်တွေ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေတာ”

“ညစ်ညမ်းခွေတွေ၊ အင်တာနက်တွေကြောင့်လို့ ပြောကြတာပဲနော်

မမ”

မမက ခေါင်းခါသည်။

“ပြဿနာရဲ့ အဖြေက အဲသလောက် မရိုးရှင်းဘူး။ မမ အခုသွားမယ့် နိုင်ငံဆို အဲဒီ ပိုနိုဂရပ်ဖီလို့ခေါ်တဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ၊ စာအုပ်တွေကို တရားဝင်ခွင့်ပြု ခဲ့တာ အမေရိကားထက်တောင် စောသတဲ့။ ‘ဆက်စ်ကရိုင်းမ်’လို့ခေါ်တဲ့ သိင်္ဂီမူဆိုင်ရာ ရာဇဝတ်မှုကျတော့ နည်းနေပြန်ရော”

ကျော်စွာ ခေါင်းရွပ်သွားသည်။

“ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲဟင် မမ”

“အများကြီးပေါ့၊ အဓိကကတော့ ဥပဒေ မစိုးမိုးတာပဲ။ ဒီနိုင်ငံမှာ ဥပဒေစိုးမိုးတာ အာနည်းတယ်။ နောက်တစ်ခုက ‘စတစ်မာတာ’ပေါ့။ ခံရတဲ့ မိန်းကလေးဘဝကို အရိပ်မည်းကြီးဖုံးအောင် တံဆိပ်ကပ်တတ်ကြတာ။ ဒီနိုင်ငံ မှာက လက်မထပ်ရသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပျိုစင်မဟုတ်တော့ ရင်ပဲ လူမဟုတ်တော့သလိုပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ဖုံးဖုံးဖိဖိတွေဖြစ်။ ကျိတ်ခံကြရတာ။ အရေးအကြီးဆုံးက ‘ပညာ’ပဲ။ ဆယ်ကျော်သက်တွေကို ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်သူမှ ပညာမပေးဘူး။ သူများနိုင်ငံတွေက ကျောင်းမှာ သင်နေပြီ။ ဒီမှာက မမတို့လို ပရဟိတ အဖွဲ့တွေက ဝင်လုပ်ရတာ။ အခု မမ သွားမှာလည်း အဲဒီ ကိစ္စပဲ။ ခဉ်းစားကြည့်၊ ဒီမှာ လုပ်သင့်တာတွေလုပ်ပေးဖို့ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ ဘဝမှာ ကမ္ဘာတစ်ဝက် ခရီးသွားပြီး သင်ရတယ်”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချသည်။

“ရှေးခေတ်မြန်မာတွေမှာ မုဒိမ်းမှုကို ဘယ်လိုအရေးယူလိုက်တယ် ဆိုတာမျိုး သိပ်မဖတ်ဖူးဘူးနော် မမ။ မရှိဘူးလား မသိဘူး”

“မရှိဘဲတော့ မနေလောက်ပေမဲ့ အခုထက်တော့ အများကြီးနည်း မှာ သေချာတယ်။ ရန်ကုန်ဘဆွေရဲ့ မြန်မာပြည်သားဖတ်ကြည့်၊ ရွာတစ်ရွာမှာ ရွာသူဖြစ်တာနဲ့ ရွာသား အစ်ကိုအရွယ်၊ မောင်အရွယ်တွေက အစ်ကိုအရင်း၊ မောင်အရင်းတွေလို စောင့်ရှောက်ကြတာ၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒီခေတ် ကတော့ အမြတ်ထုတ်ချင်တဲ့သူတွေ များများလာသလိုပဲ”

ကျော်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“အစ်ကိုကတော့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ အနုပညာအားနည်းသွားတာ လည်း ပါတယ်တဲ့။ အနုပညာကမှ ယဉ်ကျေးမှုကို ထိထိရောက်ရောက် ထိန်းပေးနိုင်တာတဲ့”

မမက လှည့်ကြည့်သည်။

“အနုပညာဆိုမှ ငါ သတိရတယ်။ နက်ဖြန် နင် တကယ် နေပြည်တော် သွားမလို့လား”

ကျော်စွာ ရှက်ရယ် ရယ်သည်။

“အင်းလေ မမ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မမက ခေါင်းခါသည်။

“ကျော်စွာ နင် ရူးပြီ”

ကျော်စွာ ရှက်ရယ် ဆက်ရယ်သည်။

“ခဏဖြစ်ဖြစ်တော့ ရူးပါရစေ မမရယ်၊ ဒီရူးရတာကလေးက အရသာ ရှိလွန်းလို့ပါ”

“အေးပါ အေးပါ၊ နောက်မှ အစ်ကိုရေ၊ အစ်မရေနဲ့ ငါတို့ အိမ်ထဲကို ငိုဝင်မလာနဲ့”

မောင်နှမနှစ်ယောက်သား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိကြသည်။

ကျော်စွာ(၆)

သောကြာ

လေအိတ်ကားကြီးက အဝေးပြေးလမ်းပေါ် တငြိမ်ငြိမ်ပြေးနေသည်။ ကံကောင်းတော့ ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်ခုံကို ကျော်စွာ ရသည်။ ဘေးမှာ လည်း ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၊ သက်တော်က သက်ကြီးပိုင်းခန့်ရှိမည်။ ခြေရင်းမှာ တော့ သံတုတ်ကောက် တစ်ချောင်း ချထားသည်။ ဆေးကုပြန်လာသော ဘုန်းကြီးလား မသိ။ မျက်လွှာချ၍ တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်ပါလာသည်မို့ ကျော်စွာ နှင့် စကားလက်ဆုံကျစရာမလိုတော့။ ကျော်စွာကလည်း ညကျတီမှာ အလုပ်များ သည်ကတစ်ကြောင်း၊ မတရားကျင့်ခံရသော ရှစ်နှစ်သမီးကလေး အကြောင်းက တစ်ချိန်လုံး ရင်ထဲ ရောက်နေသည်က တစ်ကြောင်းမို့ ကောင်းကောင်း မအိပ်ခဲ့ရ။

ပြတင်းပေါက်မှန်ဘက်ကို ခေါင်းအုံးခု မှီ၍ အိပ်လိုက်တာနှင့် မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော် ကားက လမ်းတွင် တစ်ချက်တစ်ချက် လှိုင်းထ ခုန်တော့ ပြန်ပြန် နိုးပြန်သည်။

အိပ်ရေးဝဝနှင့်တော့ နေပြည်တော် ရောက်မည့်ပုံ မပေါ်။

တစ်ချက်အိပ်ပျော်အသွားတွင် ကံကော်ကို အိပ်မက် မက်ဖြစ်အောင် မက်လိုက်သေးသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကံကော်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘ကိုကျော်စွာ ပန်းချီပြပွဲလာတာလား၊ လိုက်ကြည့်လေ’

ကံကော် လှည့်ထွက်သွားတော့ သူ မကျေမနပ်နှင့် အိပ်ရာကနိုးသည်။

မိုးက ဖွဲဖွဲကလေး ရွာလာသည်။

နေ့ခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ ဘာကိစ္စ မိုးက ရွာရပါလိမ့်။

ကားပြတင်းမှန်က ကြည့်တော့ မိုင်တိုင်အမှတ် ၆၉ မိုင် ၃ ဖာလုံတဲ့။ အလို- ဟိုမှာ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း တောစပ်တွင် ရွာသားတစ်ဦး ထင်းစည်းတစ်စည်းကို ညာဘက်ပုခုံးပေါ်ထမ်း၍ လမ်းလျှောက်နေတာတွေ့ရသည်။ အင်္ကျီမပါ၊ ကိုယ် ပေါ်မှာ ထိုးကွင်းတွေ ရှိနေသည်။ ပုခိုး ခါးတောင်းကျိက် ခါးနောက်ကျောတွင် ဓားမတစ်ချောင်း ထိုးထားသေးသည်။

သည်မြင်ကွင်းမျိုးက သည်ဘက်ခေတ်မှာ နည်းနည်းတော့ ရှားနေပြီ ထင်သည် ဟူသော အသိနှင့် သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်ပါသည်။

ဘုရားရေ၊ သျှောင်ဘစောင်းပါ ထုံးထားလိုက်ပါသေးလား။

အံ့ဩစွာ စိုက်ကြည့်နေစဉ် မိုးက ပိုသည်လားလာသဖြင့် မြင်ကွင်းက ဝါးသွားသည်။ ကားကလည်း သူ့ကို မြင်နိုင်လောက်သည့် အကွာအဝေးက ကျော်သွားသည်။

ဘယ်ဘက် လှည့်ကြည့်တော့ အတူထိုင်နေသော ဦးပဉ္စင်းက မျက်စိ ပိတ်ထားသည်။ တစ်ကားလုံးသည် ငြိမ်သက်လို့၊ ထို ထင်းခုတ်သမားကြီးကို ဘယ်သူမှ သတိထားမိဟန် မတူ။

ကျော်စွာ နောက်မှီကို ပြန်မှီချ၍ မျက်လုံးမှိတ်သည်။

၇၁ မိုင် ၁ ဖာလုံ။

မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲ ရွာနေသေးသည်။

ကားက ရေဝပ်နေသော နေရာများကို ဖြတ်အမောင်းမှာ
အမောင်းကို ရေတစ်ချက် တစ်ချက် စဉ်တာ တွေ့ရသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း မိုးရေထဲမှာ ခပ်သုတ်သုတ် လမ်းလျှောက်နေသော
အဖွားနဲ့ သုံးခုကို မြင်ရပြန်သည်။

ရှေ့က လျှောက်နေသူက ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

နောက်က နှစ်ဦးကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးတွေဖြစ်မှာ
အဖွား သျှောင်ပေစူးကလေးတွေနှင့်၊ ဖျင်အင်္ကျီအကွဲကလေးတွေနှင့် လှံချည်တိုတို
အင်ထားပြီး ထမ်းပိုးလိုအရာတစ်ခုကို ရှေ့နောက် ပခုံးထမ်းထားကြသည်။

နေပါဦး။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ သျှောင်ပေစူးထားတာ သူ မမြင်ဖူးတာ
အလှပေါ့။ သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ်ထဲက လွဲလျှင် ဘယ်သူ အပြင်မှာ
သျှောင်ပေစူး ထားလို့လဲ။

ညောင်ဦးဘက်မှာတော့ စက်စက်ယို ဆိုသည့် ရွာတစ်ရွာလုံး
သျှောင်ပေစူး ထားကြဆဲပဲ ဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။

အခုက ပဲခူးတိုင်းထဲမှာလေ။

ဘုန်းကြီးကို မြင်ရတော့ သူ ပိုအံ့ဩသွားသည်။

ဘုန်းကြီးက ယပ်တောင်ကို ပခုံးထမ်းထားသဖြင့် မျက်နှာကို မမြင်ရ။
အံ့ဩစရာကောင်းတာက ယပ်တောင်ဖြစ်သည်။ ယပ်တောင်၏ လက်ကိုင်က

အံ့ဩတည့် မဟုတ်။ ကနုတ်ပန်းချီကားတွေထဲက ပန်းခက်တွေလို 'လ' အက္ခရာ
ကွေ့ကောက်ထားသည်။ ယပ်တောင်ကလည်း တော်တော်ကြီးမားသည်။

သူ အံ့ဩစွာဖြင့် ဘေးက ဘုန်းကြီးကို ပြမလို့ လှည့်ကြည့်သည်။

ဘေးက ဘုန်းကြီးက မျက်လွှာချထားဆဲ။

ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သုံးယောက်စလုံး မတွေ့ရတော့။ ကျန်ခဲ့
အင်သည်။

မိုးက ပိုသည်းလာသည်။

သူ မေ့ခနဲ တစ်ချက် ပြန်အိပ်ပျော်စတွင်ပင် ကားက လူးလွန်ခါထိ သွားပြီး 'ဘုရား၊ ဘုရား' အော်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာ၍ သူလည်း သည်။

ကားပြတင်းမှန်ကနေကြည့်တော့ မိုးက သိပ်သည်းစွာ ရွာနေသည့် ဘယ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ဘုန်းကြီးက မျက်စိပွင့်နေပြီး ရှေ့ ဖိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘုရား”

“ဆိုင်ကယ် လမ်းပြောင်းပြန် ဝင်လာတာ။ မိုးရေနဲ့ကျတော့ အကပ်မှ မြင်လို့ ကားသမား ကွေ့ရှောင်လိုက်တာ ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ် ဆွေထွက်သွားတယ်၊ ကံကောင်းလို့ ကားမလဲတာ”

ကျော်စွာ စုတ်သပ်သည်။

စိုးရိမ်စရာဖြစ်သော်လည်း သူဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။ နောက်တစ်နေ့ အဲသလို ဆိုင်ကယ် တက်မလာဖို့နှင့် ကားသမား မိုးရေထဲမှာ သတိထား ဖြည်းဖြည်းမောင်းဖို့သာ ဆုတောင်းရတော့သည်။

ပြန်အိပ်၍တော့ မရတော့။

နောက်တစ်ကြိမ် အော်ဟစ် ဘုရားတသံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက် လာသည်။ ကားကြီးက သိသိသာသာ စောင်း၍ ယိမ်းထိုးနေသည်။

“ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကွဲ ကွဲကို ရှောင်တာ”

ကျော်စွာ အမေးကို ဘုန်းကြီးက မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြေသည်။

“လဲတော့မယ်၊ လဲတော့မှာ၊ ဟာ-လဲပဟ”

ကျော်စွာ မျက်စိမှိတ်၍ ရှေ့ခုံ၏ခေါင်းမှိတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည့် ကားက ညာဘက်ဘီးများ မြေမှ မြောက်တက်လျက် ဖာလုံတစ်ဝက် စာမျှ လူးလွန်ရှေ့တိုးသွားပြီးမှ ဘယ်ဘက်သို့ ဘေးတိုက်လဲကျသည်။ ကား တစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်သံများ ငရဲပွက်သလို ဆူညံသွား သည်။ အပေါ်တန်းတွေမှာ တင်ထားသော အထုပ်အပိုး ပစ္စည်းများလည်း ပွင့်အန်လျှောကျကုန်သဖြင့် တဝုန်းဝုန်း တဒုန်းဒုန်းအသံများ ဆူညံနေသည်။

ကျော်စွာ မျက်စိမှိတ်ထားရာက ပြန်ဖြင့်တော့ သူ ရှေ့ခုံကို ဖက်လျက်
အထားအတိုင်း တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။ ကားတစ်စီးလုံးကတော့ လူတွေ
ခွည်းတွေပါ အလဲလဲ အပြုပြု။ ငိုယိုသံများ၊ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံ
လှောင်ရိုက်နေသည်။

ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ပထမတော့ ကားထဲက ရအောင် ထွက်ရမည်။ ပြီးတော့ လူတွေ
နိုင်မည့် အပေါက်တစ်ခု ပတ်ရှာ၍ ရသမျှ လူတွေကို ဆွဲထုတ်ရမည်။
အချိန်မရွေး မီးထလောင်နိုင်ကြောင်းလည်း သတိလစ်၍ မဖြစ်။

ကျော်စွာ သွေးအေးအေးထားစမ်း။ သတိထား။ ဒီကားပေါ်မှာ
တစ်ခု မင်းတစ်ယောက်တည်း ပါလာတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေနိုင်တယ်။
လူနာဖြစ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူများကို ပြန်ကူညီရဦးမှာ။
အောင်ထွက်။

သူ ဘုန်းကြီးဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဘုန်းကြီးကို မတွေ့ရ။
လွင့်စဉ်သွားသည် မသိ။ ဘုန်းကြီး၏ သံတုတ်ကောက်ကတော့
ထိုင် နှစ်လုံးကြားတွင် ညပ်၍ ထောင်နေတာ မြင်ရသည်။

သူ လက်နှင့် လှမ်းဆွဲကြည့်တော့ မမှီတမီ။

ရှေ့ခုံကို ဖက်ထားသည့်လက်ကို နည်းနည်းလျှော့၊ ဘုန်းကြီးဘက်
ကုလားထိုင်ကို ခြေတစ်ဖက်လှမ်းကန်ရင်း ဆွဲတော့ မီသွားသည်။ သူ
ပေါ်သို့ မော့ကြည့်တော့ သူ့ဘေးက ပြတင်းပေါက်မှန်က အလုံပိတ်။
သံတုတ်နှင့် လှမ်းရိုက်သည်။

ပထမတစ်ချက် အရာတောင် မထင်။

အားပြင်းပြင်းထပ်ရိုက်သည်။ အက်ရာထင်လာသည်။ သုံးလေးချက်
ရိုက်တော့ ကွဲအက်ကြေမွသွားသည်။ သူ့ပေါ် မှန်ကွဲစတုရန်းကျလာသဖြင့်
ကျော်စွာ မျက်နှာကို လက်ဖျံနှင့် ကာလိုက်ရသည်။

ကျန်သော မှန်စတွေပါ သံတုတ်နှင့် ရိုက်ထုတ်ပြီးတော့ လူတစ်ကိုယ်
ထွက်စရာ အပေါက် ဖြစ်လာသည်။

ဟူး-ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကင်းဖတ်ဖိနပ် ဝတ်လာမိလို့ တော်သေး။

ကျော်စွာ မှန်ကွဲများကြားက လျှိုထွက်သည်။

မိုးက ဖွဲဖွဲ ရွာနေဆဲ။

ကျော်စွာ ဘေးတိုက်ဖြစ်နေသော ကားကြီး၏ ညာဘက်နံရံပေါ်
မှောက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်သည်။

ကားက ကွန်ကရစ်လမ်းမပေါ်မှာ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဘေးတိုက်
လဲနေတာသာ ရှိသည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှာ မိုင်တိုင်အမှတ်အသားတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။
၇၆ လိုလို၊ ၇၈ လိုလို။ မျဉ်းအောက်က ဖာလုံကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်

လမ်းဘေးမှာ ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။
ဆို၍တော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိ။

ကားထဲက ညည်းတွားအော်ဟစ်သံတွေကတော့ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်
နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ခုန်ချရမည့် အနေအထားကို ကြည့်တော့ ကား၏ ဘေးတိုက်အ
သည် အမြင့်ဖြစ်သွားသောအခါ ထင်သလောက် မနည်းလှမှန်း သတိထား
မိသွားသည်။

မခုန်ချ၍လည်း တခြားနည်းလမ်း မရှိ။
သည်ကားက ဘေးတိုက်ထောင်နေရာကနေ ဘာဖြစ်ဦးမည်မှန်းမသိ

လောလောဆယ်တော့ ငြိမ်နေသည်။
ကျော်စွာ ကားဘီးတစ်ဖက်ဆီသို့ ရောက်အောင် တွားသွား

အောက် ကို ငုံ့ကြည့်သည်။
အောက်မှာတော့ ကွန်ကရစ်လမ်းနှင့် လမ်းဘေး မြက်ခင်းပြင်

စပ်သည့်နေရာရှိနေသည်။ မြက်ခင်းကလည်း တော်တော်ထူသည်။ အဲသည့်
နေရာရောက်အောင် လှမ်းခုန်ချလျှင် ရမည်ဟု ထင်သည်။

မခုန်လို့လည်း မဖြစ်တော့။
ကားအောက်ခြေဘောင်ပေါ်တွင် ခြေတွဲလောင်းချထိုင်၍ အကွာအဝေး

ဆကြည့်သည်။ ခြေလျှင်တောင်တက်အဖွဲ့ဝင်စဉ်က သင်ကြားခဲ့ဖူးသော အမြင့်
ခုန်ချခြင်း သင်ခန်းစာကို ပြန်စဉ်းစားသည်။

ခြေနှစ်ဖက်ကို စုံရှေ့သို့ထုတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ကိုဆန့်တန်းရင်
ခုန်ချလိုက်သည်။

အေးခနဲ လေက ကိုယ်ကို ဖြတ်တိုက်သည်။

ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ခြေဖျားနှစ်ဖက်က မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ခုံကျ
သည်။ ခြေထောက်ကို ရှေ့ကို ယက်၍ လက်နှစ်ဖက် ရှေ့မှာ ထောက်ပြီး
နောက်ချလိုက်သည်။

ညာဘက် ခြေချင်းဝတ်က မခံမရပ်နိုင်အောင် နာသွားတာ သတိထား
မိပြီး လူက မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် တော်တော်ဝေးဝေးအထိ လိမ့်ထွက်သွားသည်။
ညာဘက်လက်ဖြင့် တစ်ခုခုမိရာကို ဖမ်းဆွဲ၍ ကိုယ်ရှိန်သတ်ဖို့ ဟန်ပြင်
သည်။

လက်က ဘာကိုမှ မဆွဲမိဘဲ လေဟာနယ်ထဲတွင် ဖြစ်နေသည်။
ဟာ...ချောက်ကြီးများလား။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သစ်ကိုင်းတွေကြားထဲမှာ ပွတ်တိုက်ပြုတ်ကျ
တာကို စက္ကန့်ပိုင်းလောက်တော့ သတိထားမိနေသေးသည်။
နောက်တော့ သတိလစ်သွားသည်။

အလယ်

ရင်ညွန့်ထက်က ပူလောင်သော ခံစားချက်ကို သတိထားမိတော့မှ
သာလျှင် မိန်းကလေး သူ့နေ့လယ်စာမစားရသေးကြောင်းနှင့် တစ်ညလုံးလည်း
အိပ်မထားရသေးကြောင်း သတိရတော့သည်။

ဂျာမန် မင်းသမီး သူ့ပန်းချီကားတွေ တော်တော်ဝယ်သွားခဲ့တော့
ပြပွဲမှာ အဲသည်ကားတွေ ဆက်ပြု၍ ရနေသေးသော်လည်း ဝယ်ချင်သူအတွက်
ရောင်းစရာ ပန်းချီကားက နည်းသွားသည်။

သူ ပွဲကို နေပြည်တော်အထိ တကူးတက လာကြည့်ပြီးမှ အားလုံး
ရောင်းပြီးသား ဆိုတာမျိုး သူ ပြောမထွက်။

ဒါနှင့်ပဲ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်အတွင်းမှာ သူ ပန်းချီကား
တွေ ထပ်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားနေတာ မနေ့က ညအထိပဲ ဖြစ်သည်။

ပြခန်းက သည်နေ့ မနက် ကိုးနာရီ ကားတွေ လာချိတ်၍ ရပြီဟု
ပြောထားသော်လည်း မခြောက်သေးသည့် ကားတွေရော မပြီးသေးသည့်
ကားတွေပါရှိနေသဖြင့် မေမေနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၊ သူ့မောင်ဝမ်းကွဲတစ်ဦး

ကိုသာ ပြခန်းသို့ လွှတ်လိုက်ပြီး သူက တည်းခိုရာ အသိအိမ်တွင် ပန်းချီ ဆက်ဆွဲပြီး ကျန်နေခဲ့လိုက်သည်။

ကော်ဖီကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မသောက်တတ်တော့ မျက်စိကို ဘယ်လို ပွင့်အောင်ထားရမည်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်ခဲ့။ သို့သော် တကယ် ဆွဲတော့လည်း မျက်စိပိတ်လိုက် မရတော့။

မနက် ၁၀ နာရီလောက်ကတော့ ကိုကာကိုလာ တစ်ဘူးသောက်ဖို့ မှန်ခြောက်တစ်ထုပ်စားဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ အခု နောက်ဆုံး ပန်းချီကားကို ဘာမှ ထပ်မလုပ်တော့ပါဘူးဟု ကျေနပ်စွာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ချိန်ကျတော့ နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးနေပြီ။ နေ့လယ်စာ မစားရသေး။

လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာသည်။ မေမေပါပဲ။

“ဟုတ်၊ မေမေ”

“သမီး မလာသေးဘူးလား”

“ပြီးတော့ ပြီးပြီ မေမေ၊ သမီး အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ ခဏ အိပ်ချင် တယ်၊ ရမလား”

မေမေက ခဏ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ဖြေသည်။

“ရတယ်လေ၊ ညနေ သုံးနာရီလောက်ကျမှ မောင်လေး တစ်ခေါက် လာခေါ်လိမ့်မယ်။ သမီး ခဏ အိပ်ချင်အိပ်ပေါ့။ မအိပ်ခင် တစ်ခုခုစားလိုက် ဦး။ မေမေ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဆင်းဒွစ်ချို လုပ်ထားခဲ့တယ်၊ အအေးလည်း ရှိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ”

မိန်းကလေးက နောက်တောက်တောက်လေသံနှင့် ပြော၍ ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲက ရေခဲသေတ္တာကို သွားဖွင့်ကြည့်တော့ မေမေပြောသည့် ဆင်းဒွစ်ချိုဆိုတာ ငါးသေတ္တာညှပ်ထားသည့် ပေါင်မုန့်ဖြူတွေ ဖြစ်နေသည်။

မိန်းကလေး နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့မိသည်။ သူ အဲဒါ မကြိုက်။

ဘာမှ မစား၍လည်း မဖြစ်သေး။ တစ်ခုခု ထွက်ဝယ်လျှင်လည်း အိပ်ဖို့ အချိန်ကျန်မှာ မဟုတ်တော့။

လောလောဆယ်တော့ အရမ်း အိပ်ငိုက်နေသည်။

တစ်နာရီလောက် အိပ်လိုက်ပြီး နိုးမှပဲ စားတော့မည်ဟု စိတ်ကူး
ငါ့ကိုယ်က သိသည်။

မေမေနှင့် သူ့အိပ်ဖို့ ပြင်ပေးထားသော အခန်းသို့ ပြန်ဝင်သည်။
ငါ့ကို ဘုန်းရှင် သေချာစွာ ပိတ်သည်။ အိမ်ရှင်တွေ ဘယ်သူမှ မနေသော်
ငါ့အား တစ်ခါအရပ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာကို စိတ်မချသော
မေမေက အဲသလို အမြဲ မှာသည်။

အိပ်ရာပေါ်ကျောချလိုက်တာနှင့် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။
ထုံးစံအတိုင်း ထူးဆန်းသောအိပ်မက် မက်ဖြစ်ဦးမည်ဟု ထင်သည်။

ကံ့ကော်(၁)

သောကြာနေ့

သတိပြန်ရရချင်း ကျော်စွာ သတိထားမိတာကတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်
ကို နေရောင် မိုးကျနေသည် ဆိုတာရယ်။ သူ ညာဘက်ခြေချင်းဝတ်မခံမရပ်
နိုင်အောင် နာနေတာရယ် ဖြစ်သည်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ ကားပေါ်က ခုန်ချကတည်းက ညာဘက်ခြေချင်း
ဝတ် နာသွားခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ ချောက်ကြီးထဲ ပြုတ်ကျသွားသေးတယ်။
ချောက်...။

ကျော်စွာ ညည်းတွားမိသည်။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ အမြန်လမ်းမကြီးနံ့ဘေးမှာ ဘယ်လိုလုပ်
ပြုတ်ကျစရာ ချောက်ရှိမှာတဲ့လဲ။ ဒါ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ချင်းပြည်နယ်မှ မဟုတ်တာ။
မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

နေရောင်က သူ့ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်သို့ စူးရှစွာ ကျရောက်နေသည်။
ဒါတောင် သူသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ရှိနေ၍ သစ်ရွက်တွေက နေရောင်
ကို ကာသင့်သလောက် ကာထားပေးကြ၍သာ ဖြစ်သည်။

သစ်ရွက်တွေကြားက ဖြာထွက်လာသော တောက်ပလွန်းသည့်
အရောင်ကို သူမကြည့်နိုင်၍ မျက်စိ ခဏ ပြန်မှိတ်မိသည်။

မျက်စိ ပြန်ဖွင့်ကြည့်တော့ သစ်ပင်ကြီးကို နည်းနည်း ပိုသံသ့ကွဲကွဲ
မြင်လာသည်။

တော်တော်အုပ်လုံးကောင်းသော သစ်ရွက်တွေပါကလား။ တချို့က
စိမ်း၍ တချို့က နီစွေးစွေးအရောင် ပြေးနေကြတာ သူ့ဓာတ်ပုံထဲတွင် မြင်ဖူး
သည့် ဥရောပဆောင်းဦးရာသီနှင့်ပင် တူနေသေးတော့။ သို့သော် စူးရှသော
နေရောင်က ဒါ ဥရောပလည်း မဟုတ်၊ ဆောင်းဦးလည်း မဟုတ်တာ သတိပေး
နေပြန်သည်။

ပါးပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျသည်။ ဘယ်ဘက်လက်နှင့်
ခမ်းယူမြှောက်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့် ဖြစ်နေသည်။

အလို...

ကုံကော်ပွင့်ပါလား၊ အဝါရောင် ဝတ်ဆံကလေးတွေကို ဖြူလွလွ
ပွင့်ချပ်ကလေးတွေရဲ့လို။

သစ်ပင်ကြီးကို သူ တစ်ခေါက် မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

ဒါ ကုံကော်ပင်ပေါ့။

ကုံကော်ပင် အဲသည်လောက် မြင့်မားအုပ်ဆိုင်တာ သူ အရင်က
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။ ဟိမဝန္တာဘက်မှာတော့ ပေလေးထောင်ကျော်မြင့်သော
ကုံကော်ပင်ကြီးတွေ ရှိသည် ကြားဖူးသည်။ အခုအပင်ကလည်း ပေတစ်ရာ
တော့ ကျော်မည်။ ဘေး ဘယ်ညာကို အကဲခတ်လိုက်တော့ ပိုလို့တောင်
အံ့ဩသွားသည်။ ကြီးမားသော ကုံကော်ပင်ကြီးတွေ စီတန်းပေါက် နေတာ
ပါလား။

သူ ညာဘက်ခြေထောက်ကို လက်နှင့် ထိန်းဆွဲကြည့်သည်။

ဘုရား၊ ဘုရား။ တော်တော်နာတာပါလား။ ကျိုးများသွားပြီလား
မသိ။ ကြီးစား၍ ထိုင်လျက်အနေအထားဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မတ်ကြည့်
တော့ ခြေထောက်ကို မြင်ရသည်။

အပေါ်ယံ ဒဏ်ရာမရှိသော်လည်း ညာဘက်ခြေချင်းဝတ်က ရောင်ကိုင်
နေသည်။ ခေါက်လဲထားတာတော့ သေချာပါပြီ။ လမ်းလျှောက်နိုင်ရော
အကြောင်း မမြင်တော့။

အပေါ်ကို ပြန်မော့ကြည့်မိသည်။

နေရောင်က စူးရှလွန်းသည်။ မိုးက ဘယ်တုန်းက တိတ်သွားတာပါ
လဲမိ။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်နှင့် မျက်စိကိုကာ၍ မော့ကြည့်သည်။

ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟိုဟာက ချောက်နံရံပဲ။ သူသည် ချောက်ကြီး
အတိုင်းကျခဲ့တာပေါ့။ ချောက်နံရံမှာ နွယ်ပင်၊ သစ်ပင်တွေထူထပ်စွာ ပေါက်
ရောက်နေတာရယ်၊ သည်ကုံကော်အကိုင်းတွေရယ်က အရှိန်ကို ထိန်းပေးခဲ့
ကြ၍သာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

ပြဿနာပဲ။ သည်လောက်မတ်စောက်သည့် ချောက်ကို သည်ခြေထောက်
နှင့် သူ ဘယ်လို ပြန်တက်ရပါ့မလဲ။ ကားမှောက်တာကို သိ၍ ကယ်ဆယ်သူတွေ
ရောက်လာလျှင်ကော သည်ချောက်ထဲမှာ ခရီးသည်တစ်ယောက် ကျပြီး
ပိတ်မိနေတာကို သိနိုင်ပါမည်တဲ့လား။

တစ်ခါတလေလည်း ကားမှောက်သည်ကြားလျှင် လုယက်ဖို့ အုပ်စုဖွဲ့
ဘက်လာသူတွေ အမြန်လမ်းမှာ ရှိတတ်သတဲ့။ ရဲကလည်း အမြန်လမ်းမကြီး
တစ်လျှောက် လုံခြုံရေးယူထားနိုင်တာ မဟုတ်။ လောဘဇော တိုက်လာလျှင်
လူသတ်ဖို့တောင် ဝန်မလေးသူတွေကလည်း သည်နေ့ခေတ်မှာ မရှားလှတာမို့
အမြန်လမ်းတစ်လျှောက် ခရီးသည်တွေ ရှေ့ကားက နောက်ကားကို
အားကိုးရင်း ခရီးသွားနေကြရတာတောင် ကြာလှမှပေါ့။ ဒါတောင် ဆိုင်ကယ်နှင့်
အုပ်စုဖွဲ့ လုယက်တတ်သူတွေ ညဘက်ရှိသတဲ့။

အဲသလိုသာ စဉ်းစားလျှင် ချောက်ထဲကျနေတာမှ ခပ်ကောင်းကောင်း။

တွေးရင်း စိတ်ညစ်သည့်ကြားထဲက ပြုံးမိပြန်သည်။

လုယက်သူတွေနှင့် တွေ့တော့ရော သူ့မှာ လုယက်စရာ ဘာများ
အဖိုးတန်ပစ္စည်းပါလို့လဲ။

ဖန်းချိုပြပွဲ ကြည့်မလို့ လာသူက ပိုက်ဆံတောင် ဖန်းချိုကား
ဘစ်ချပ်ဖိုး ပြည့်အောင်ပါတာ မဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည် ကုံကော်ရိပ်ထဲကတော့ ထွက်မှ ဖြစ်မည်။ အများ
မှာ ရွာရှိ၍ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရွာသားတွေရှိနေလျှင် အကူအညီရကောင်း

ရနိုင်သည်။ သူ့ကို သူတို့မြင်မှ ဖြစ်မည်။

မြေသားကပျော့၍ မြက်ရိုင်းတို့ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသည်။ ကျောက်ခဲ၊ ခလုတ်တံသင်းလည်း နည်းပုံပေါ်သည်။

အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ သူ ညာဘက်တံတောင်ကို အားပြုပြီး ချောက်ကမ်းပါး နံရံနှင့် ဝေးရာဘက်သို့ တွားသွား၍ ထွက်လာသည်။

“ဖိုးနီရေ၊ ညိုမောင်ရေ၊ ပုန်းမနေကြနဲ့တော့၊ ထွက်လာတော့”

ကြည်လင်အေးမြသော မိန်းကလေးအသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျော်စွာ အားတက်သွားသည်။ ရွာရှိနေတာပဲ။

တွားသွား၍ ဆက်ထွက်လာတော့ ၎င်းပျော့ပင်များ ထူထပ်စွာ ဝန်းရံထားသည့် အလယ် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ရေတွင်းကလေးတစ်တွင်း ရှိနေတာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ရသည်။

ရေတွင်းက တော်တော် ထူးဆန်းသည်။ ကျော်စွာ ရွာတွေကို လေ့လာရေး ဆင်းစဉ်က ရေတွင်းတွေ မြင်ဖူးသော်လည်း သူမြင်ဖူးတာက အုတ်ရေတွင်းတွေချည်းသာဖြစ်သည်။

သည်ရေတွင်းကလေးက မြေသားတမံ ဒူးလောက်ကလေးမြင့်အောင် တက်ထားသော်လည်း ပတ်ပတ်လည်ကာထားတာတွေက သစ်သားပြားကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အဝိုင်း မဟုတ်။ လေးထောင့်စပ်စပ်။ ရေတွင်းအပေါ်သို့ လူတက်ရန် လုပ်ထားဟန်ရှိသော သစ်သားကုန်းပေါင် ပုံစံမျိုး သစ်သားပြားတစ်ပြားကို တစောင်းတင်ထားပြီး ရေတွင်းဝကိုလည်း သစ်သားပြားများနှင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။

“ဖိုးနီရေ၊ ညိုမောင်ရေ”

ကြည်အေးသော အသံကလေးကို ပို၍ နီးနီးကြားလိုက်ရ၍ မော့ကြည့်တော့ ရေတွင်းဘေးမှာ သူ့ကို ကျောခိုင်းရပ်နေသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ပို၍ပင် အံ့ဩစရာ။

မိန်းမပျိုဝတ်ထားသည့် လှံချည်က တော်တော်ရှည်နေသည်။ မြေကြီးပေါ်မှာ ပုံ၍ ကျနေသည်။ အင်္ကျီကလည်း တော်တော်ပွသည်။ မိန်းမပျို၏ ကိုယ်ဟန် အနေအထားကို မှန်းဆရခက်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒါမျိုးကို သူ့အတွားတွေ ငယ်ငယ်က ရိုက်ထားသည့် ရှေးဟောင်း
ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ မြင်ဖူးသော်လည်း သည်မိန်းမပျိုက အသံအရ သူ့ထက်ပင်
ငယ်ဦးမည်ဟု ထင်ရသည်။

အထူးဆန်းဆုံးက ဆံပင်။

ဆံပင်က အရှည်။ အဲသည် အရှည်ကို ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်တွင်
ညီညာစွာ ပတ်ခွေထားသည်။ အုပ်လုံးမမီသော ဆံယဉ်စတုရန်းက နားနှစ်ဖက်
နောက်မှာ ဘယ်ညာ အသားကျနေသည်။

ဘယ်ခေတ်က ဒီစိုင်းမျိုးပါလိမ့်။

မြန်မာပြည်မှာများ ခေတ်ဟောင်းစတိုင်ကို မစွန့်လွှတ်သည့် အားမစ်ရုံ
ရွာတွေများ ရှိနေရောသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကယ်တင်မည့် သူတွေနှင့်တော့ တွေ့နိုင်ပြီ
ဖြစ်သဖြင့် သူ အားတက်သွားသည်။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ”

သူအသံက ကွဲအက်အက်။ တိုးတိုးကလေး။ ထွက်ပင်ထွက်မလာ
သလောက်။ ဟိုမိန်းမပျိုက ကြားဟန်မတူ။

“ဖိုးနီရေ၊ ညိုမောင်ရေ”

“ဒီမှာ ခင်ဗျ၊ ဒီမှာ”

သည်တစ်ခါတော့ သူ့အသံတော်တော်ကျယ်ကျယ်ထွက်သွားသည်။
မိန်းမပျိုပင် ပခုံးကလေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

အဝေးက ကြည့်ရတာတော့ အသားကလေးညိုစစ။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး
တော်တော် ကောင်းကောင်းနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် မိန်းမလှကလေးတစ်ဦး
ပါပဲ။

သူ ယခုမှ စိတ်တုံးတုံးချနိုင်ပြီး မြက်ခင်းပေါ်မှောက်လျက် အနေ
အထားကနေ ခေါင်းပါလှဲချလိုက်သည်။

ချဉ်းကပ်လာသည့်ခြေသံ အနားရောက်တော့ သူ့မော့ကြည့်သည်။
မြန်မာ ပိန်းတန်းဖိနပ် အထူး လုံချည်က အကွက်စိပ်စိပ် အစိမ်းရောင် ။
ယောကျာ်းပုဆိုးနှင့်ပင်တူနေသေးတော့။ အလို အလယ်မှာ အကွဲနေနှင့်၊
သည်ခေတ်စကပ်ထဘီတော့ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ရှေးက အလယ်မှာ
မဆက်ဘဲ ဝတ်ရသည့် အမျိုးသမီးဝတ်ထဘီသာ ဖြစ်ရမည်။

ဆက်မော့ကြည့်တော့ အစက်အပြောက် မှိန်မှိန်ကလေးတွေပါသည့်
အသားရောင်ပျော့ပျော့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီပွပ္ပကို မြင်ရသည်။

ဆက်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ပွင့်သွားသည်။

“ကုံကော်၊ ကုံကော် မဟုတ်လားဟင်”

ကုံကော်မှ ကုံကော်အစစ်ပါ။

အသားနည်းနည်း ပိုညိုနေသော်လည်း သည်မေတ္တာရည်ဝနေသည့်
မျက်လုံးကလေးများက ဘယ်လိုမှ မှားနိုင်စရာ မရှိပါ။

ခက်တာက သူ သိကျွမ်းခဲ့သည့် ပန်းချီဆရာမကလေး ကုံကော်နှင့်
မတူဘဲ ကုံကော်ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားထဲက ရှေးဟောင်းဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျို
နှင့် ပိုတူနေတာပါ။

မိန်းကလေးက သူ့ကို ထူးဆန်းစွာ ပြန်ကြည့်၍ မေးသည်။

“ကုံကော် ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”
ဘုရားရေ။

သိကျွမ်းခဲ့တာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေး သူ့ကို ကုံကော်က ဘယ်လိုလုပ်
မေ့သွားရတာတဲ့လဲ။

“ကျွန်တော် ကျော်စွာလေ၊ ကုံကော်ဆီလာရင်းက ကားမှောက်လို့
ခြေထောက် ထောက်လို့ မရတော့ဘူး”

မိန်းကလေးက သူ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။

ထမီအကွဲဟအတွင်းက ညာဘက် ခူးအတွင်းသားကလေးများ
မသိမသာ ပြုထွက်လာသည်ကို ရှက်စနိုးဟန်နှင့် ဆွဲအုပ်လိုက်သေးသည်။

“ကား ဟု တီးတိုး ရေရွတ်သည်။

“ရှင်က မြို့က လာတာထင်တယ်” ဟု တိုးတိုးဆက်ပြောသည်။

ပြီးတော့ ကျော်စွာခြေထောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရှင်ခြေထောက်က ရောင်ကိုင်းနေတာပဲ။ ဆရာတော်

တော့ လုပ်ပေးတတ်မယ် ထင်ရဲ့။ ပန်းဆု တပည့်ကလေးနှစ်ယောက်
လိုက်ရှာ ခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ သူတို့ပဲ ရှင့်ကို တွဲနိုင်မှာ”

ကျော်စွာ ကြောင်သွားသည်။

“ပန်းဆု တပည့်ဆိုတာ”

မိန်းကလေးက ရယ်သည်။

“ပန်းဆုက ရွာသားကလေးတွေကို စာသင်ပေးတယ်ရှင့်”

ကျော်စွာ ပို၍ပင် ကြောင်သွားသည်။

“ပန်းဆု ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“အလိုတော်၊ ကျွန်မပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ နာမည် မပန်းဆုတဲ့”

ကျော်စွာ ခေါင်းခါသည်။

“ခင်ဗျားပဲ စောစောက ကံ့ကော် ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

မိန်းကလေး မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။

“ရှင် ခေါင်းပါ ထိသွားလား မသိဘူး၊ အထူးအဆန်းတွေပဲ
လျှောက်ပြောနေတော့တာပဲ။ ရှင်ပဲ ကံ့ကော် မဟုတ်လားလို့ မေးလို့ ဟုတ်ပါ
တယ်လို့ ဖြေတာလေ။ ဒါကံ့ကော်ရွာပဲဟာ။ ကျွန်မက ကံ့ကော်ရွာသူ။ နာမည်
က မပန်းဆုတဲ့”

ကျော်စွာ သတိတစ်ခေါက် ပြန်လစ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားပါတော့၏။

မပန်းဆု ခပ်ကျယ်ကျယ် ထပ်ခေါ်တော့ ဖိုးနီနှင့် ညှိမောင်ဆိုတာ
ရောက်လာသည်။ အသက် ၁၅ နှစ်ဝန်းကျင်လောက်သာရှိဦးမည့် လူငယ်
ကလေးတွေပါပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး သျှောင်ပေစူးနှင့်၊ အင်္ကျီမပါ ပုဆိုး
ခါးတောင်းကျိုက်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်က တော်တော်
ကြီးမားသည်။ ပုဆိုးက တော်တော် ရှည်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ထိုးကွင်းမရှိတာပဲ တော်သေး။ ထိုးကွင်းတွေပါ ပါလျှင် သူ ၁၉၀၀
ပြည့်နှစ်လောက်ကို ပြန်ရောက်သွားသလို ဖြစ်နေတော့မည်။

ပြောသာ ပြောရသည်။ သူ့ကိုယ် သူလည်း တကယ်ပဲ ၁၉၀၀
ပြည့်နှစ်လောက်ကို ပြန်ရောက်သွားတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် ဝေခွဲ၍ မရ။

တိုင်းမိထရားဗဲလင်း ခေါ် အချိန်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ခရီးသွားတာကို သူ ယုံကြည်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း ပယ်ရယ်လယ်ယူနီဇာစ် ခေါ် အချိန်ကာလ၊ နေရာတို့သည် မိမိ မျက်စိရှေ့မှာ မြင်တွေ့ရတာမျှသာ မဟုတ်ဘဲ မိမိ မမြင်နိုင်သည့် ကိစ္စများ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်တည်နေနိုင်ကြသည် ဆိုသည့် သီအိုရီမျိုးတွေကိုတော့ သူ ဖတ်ဖူး၊ လေ့လာဖူးခဲ့သည်။

ဒါမှ မဟုတ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက အားမစ်ရှ်လို မျိုးစွယ်စု တွေများ မြန်မာပြည်မှာ တကယ် ရှိနေရောသလား။

အဲဒါလည်း အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးမှာတင် ရှိနေပါလျက်နှင့် ဘယ်သူမှ သတိမထားမိ ဆိုတာမျိုးတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဖြစ်ဖို့ အများဆုံးကတော့ သူ ခေါင်းခိုက်မိသွားတာ ဖြစ်မည်။ ခေါင်း ခိုက်မိပြီး သတိလစ်နေတုန်း မက်ချင်ရာ အိပ်မက်တွေ လျှောက်မက်နေတာ ဖြစ်မည်။ သည်ခေတ် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု ဆိတ်သုဉ်းပုံတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေမိသည့်အတွင်းစိတ်က သူ့ကို ရှေးခေတ်မြန်မာလူမျိုးတို့ အကြောင်း အိပ်မက် မက်ခိုင်းနေတာ ဖြစ်မည်။

သူ စွဲလမ်းနေသည့် မိန်းကလေးကိုပါ သူမြင်ဖူးထားသည့် ပန်းချီ ကားထဲက အသွင်အပြင်နှင့် ထည့်မက်လိုက်သေး။

စိတ်ရှုပ်နေသည့် ကြားထဲက သူ့ကိုယ်သူ လှောင်ရယ် ရယ်မိပြန် သည်။ အိပ်မက် မက်နေတာကို မက်နေတာဟု တွေးမိသူက ဘယ်လိုလုပ် လန့်မနိုးဘဲ နေမှာတဲ့လဲ။

ခေါင်းခိုက်မိတာ၊ မခိုက်မိတာက မယေချာ။ ယေချာတာက ခြေယောက် ခိုက်မိတာလဲ ဖြစ်သည်။ ခုထိ နာကောင်းတုန်း။

“ဖိုးနီနဲ့ ညှိမောင်၊ ဒီနားမှာ ဝါးသွားခုတ်ကြပါလား၊ ဝါးကပ် ကလေးနဲ့ သယ်မှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

မပန်းဆုက ပြောတော့ ဖိုးနီဆိုသည့် လူငယ်က ခေါင်းခါသည်။

“ဝါးကပ်ရတော့ရော လုံကွင်းမှ မရှိတာ မမကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ မလည်း တစ်ကွင်းစီ ခါးဝတ်ထားတာပါတာ။ ဒီ နောင်ကြီးကလည်း အင်္ဂလိပ် ဘောင်းဘီနဲ့”

“ကုန်းပိုးရင် ရမှာပါ ဖိုးနီရာ၊ ငါက ပိုးမယ်။ မင်းက နောက် နည်းနည်းပင့်ပေး”

ညိုမောင်က ဝင်ပြောသည်။

“ဟ-ဒီအောင်ကြီးက မင်းထက်တော့ လေးမပေါ့ကွ”

“ဒါကြောင့် မင်းကို ပင့်ခိုင်းတာပေါ့ကွ၊ တင်ပေးရုံနဲ့ မရဘူး။
အောက်က တောက်လျှောက် မေးမထားပေး။ ဆရာတော်ကျောင်းလည်း ဝေးလှ
တာမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုင်း-လုပ်ကွာ”

၁၅ နှစ်သား ကုန်းပိုးသည်ကို အားနာပါးနာ ငြင်းမည် စိတ်ကူးရုံ
နဲ့သေးသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက် ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်ကြတာ သူ
ညိုမောင် ကျောကုန်းပေါ် ရောက်သွားသည်။

သူ့ကျောကုန်းပေါ်ရောက်မှ သည် ၁၅ နှစ်သား၏ ကြွက်သားဗလ
အားသည် မိမိထက်တော့ တောင့်တင်း ခိုင်မာသည်ကို ကျော်စွာ ရိပ်မိတော့
သည်။ ဖိုးနီကလည် နောက်ကနေ မ တွန်းကလေး တွန်းထားသည်။

“ကိုင်း-မမကြီး၊ ရှေ့ကသာ လျှောက်ပေတော့”

မပန်းဆု ရှေ့က လျှောက်သွားသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မြင်ရတော့ ကျော်စွာပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်ရပြန်သည်။

ရှေးလက်ရာ သစ်သားဘုန်းကြီးကျောင်း သည်မျှ ကြီးမားခမ်းနားတာ
သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။

စုလစ်မွမ်းမျှန်တို့နှင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ကျောင်းဆောင်ကြီး
လေးဆောင်တောင် ရှိနေသည်။ ကြမ်းခင်းက မြေပြင်မှ လူတစ်ရပ်စာမက
မြင့်ပြီး အပေါ်ကို တက်ရသည့် အုတ်လှေကားကြီးကလည်း ထုထည်ကြီးမား
ခမ်းနားလှသည်။ လက်ရန်းတွေကိုလည်း ကနုတ်ပန်းသဖွယ် ကော့ပျံ့ထားပေး
သည်။

အုတ်လှေကားနှင့် တည့်တည့်က ကျောင်းဆောင်ကြီးကတော့ မြင့်မား
ခမ်းနားလှသည်။ သစ်သား ကနုတ်တို့ စီခြယ်ထားသော ဆောင်ပတ်ပတ်လည်
တပ်ဆင်ထားသည့် ခေါင်မိုးတွေက အဆင့်ဆင့်နှင့် အထက်ကို သေးသွားပြီး

အပေါ်ဆုံးအဆင့်က စေတီစိန်ဖူးတော်လို ချွန်ထွက်သွားသည်။ ဘုံခုနစ်ဆင့် ဆိုတာ ဒါမျိုးနှင့် တူရဲ့။

သည်မျှ ခမ်းနားလှသည့် ရှေးလက်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး သည်နားမှာရှိတာ ဘာကြောင့်များ သူ မကြားဖူးရပါသနည်း။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီးများက ပိန်းပိတ်နေအောင် စိမ်းနေသည်။ သို့သော် အမြင့်ဆုံး အပင်ပင်လျှင် ထိုကျောင်းဆောင်ကို မကော် နိုင်ပါ။

ကျောင်းဆောင်တွေ အားလုံးကတော့ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်း ရှိနေသည်။

“မပန်းဆုတို့ ဘာဖြစ်လာသလဲဟေ့”

အောင်မြင်ခဲ့ညားသော ယောကျ်ားသံကြီးကို ကြားရသဖြင့် အားလုံး မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အုတ်လှေကားကြီးအတိုင်း ဆင်းလာသော ဆရာတော်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာတော် သင်္ကန်းကို ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်ပတ်ထားသဖြင့် ထသွား ထလာ အနေအထားမှန်းသိသာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ခပ်သွယ်သွယ်၊ အသက် က မှန်းရ ခက်လှသည်။

အနားရောက်လာတော့ မျက်ခုံးမွှေးတချို့ ဖြူစပြုနေပြီကို တွေ့ရ သဖြင့် ခြောက်ဆယ်ထက်တော့ မနည်းလှဘူးဟု ယူဆရသည်။

မပန်းဆုက လက်အုပ်ကလေးချီ၍ ဖြေသည်။

“ဒီဧည့်သည် ချောက်ထဲကို ပြုတ်ကျလာတာတဲ့ ဘုရား။ ခြေထောက် က ရောင်နေပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ အရှင်ဘုရားဆီ ခေါ်လာခဲ့တာပါ။”

ဆရာတော်က သက်ပြင်းချ၍ အနားက ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြသည်။

ကွပ်ပျစ်က ရွာတွေမှာ သူတွေဖူးသည့် ကွပ်ပျစ်မျိုးပါပဲ။ ထူးခြား တာကတော့ ခြေထောက် လေးချောင်းစလုံး သစ်သား ကနုတ်ပန်းများဖော် ထားတာ ဖြစ်သည်။

ဖိုးနီနှင့် ညိုမောင်က သူ့ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ် ညင်သာစွာ ချပေးသည်။ ဆရာတော်က တင်ပါးလွှဲထိုင်၍ သူ့ခြေထောက်ကို ညင်သာစွာ ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်သည်။

အနည်းငယ်မှာသွားသော်လည်း သူ ကြိတ်မှိတ်၍ အသံထွက်ဘဲ
လေ့က်သည်။ "ကန်တော့ပါဘုရား ဟုလည်း လက်အုပ်ချီ၍ ပြောမိသည်။
ဆရာတော် စမ်းနေရင်းက သူ့မျက်နှာကို မော့မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

"ဘယ်ကလာလဲ ဒကာလေး"

"ရန်ကုန်ကပါ ဘုရား"

ဆရာတော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

"ချောက်ထဲ ဘယ်လိုလုပ် ပြုတ်ကျတာလဲ"

"ကားမှောက်တာပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် ကားပေါ်က ခုန်ချရင်း
သွင့်စဉ်လာတာပါ။ ကားပေါ်က တခြားခရီးသွားသူ ဘာ ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့
ဘယ် မသိဘူး ဘုရား"

ဆရာတော်က သက်ပြင်းချသည်။

ဘိုးတော့ မကျိုးပါဘူး၊ ခြေချင်းဝတ်လည်ပြီး ဒဏ်ဖြစ် ဘေးတာပဲ
ရှိမှာပါ။ ဘုန်းကြီးမှာတော့ ရှမ်းဆေးတချို့ ရှိတယ်။ စည်းပေးထားပြီး နှစ်
သုံးရက်များလောက်ဖြင့် ပြန်ကောင်းသွားမယ် ထင်တာပဲ။ ဒကာလေး ဒီလောက်
နက်တဲ့ ချောက်ထဲ ပြုတ်ကျတာ တခြားဒဏ်ရာ သိပ်မရှိတာတောင် အံ့ဩဖို့
ကောင်းတယ်။ ဒီအမြင့်က သေလောက်တယ်"

ကျော်စွာ စိတ်များ ခဲဆွဲသလို လေးလံသွားသည်။

နှစ်ရက်၊ သုံးရက် မရဘူးလေ။ ကံကော်ရဲ့ ပန်းချီပြပွဲကို မိမိ
မဟုတ်တော့။ ဆေးရုံ ဂျူတီကလည်း ပြန်ဝင်ရဦးမည်။

"တပည့်တော်က အလုပ်တွေနဲ့ ဘုရား၊ အပေါ်ကိုပဲ ရအောင်
ပြန်တက်ချင်တာ။ သွားလို့ရတဲ့လမ်း မရှိဘူးလား။ အပေါ်မှာ ကားမှောက်
တာကို လာကယ်တဲ့ အဖွဲ့တွေလည်း တပည့်တော်ကို ရှာနေကြမှာ"

ဆရာတော်က မော့ကြည့်၍ ညင်သာစွာ ပြုံးပြီး ခေါင်းခါသည်။

"ဒီခြေထောက်နဲ့ မပြောနဲ့၊ လူကောင်းတောင် ဒီချောက်ကို ဘယ်လို
မှ မတက်နိုင်ဘူး။ ရွာတောင်ဘက်မှာ ချောင်းကိုကူးပြီး ကွေပတ်တက်တဲ့
လမ်းတော့ရှိတယ်။ ဒါလည်း တော်တော်မတ်သေးတာပဲ။ ဒါတောင် စောစော
က မိုးနဲ့ ချောင်းရေကြီးနေရင် တံတားက ဖြတ်ရတာ အန္တရာယ်များလွန်းတယ်"

ဖိုးနီက လက်အုပ်ချီ၍ ဝင်ပြောသည်။

"တံတားလား ဘုရား၊ တံတားက ကျိုးသွားပြီ၊ ရေလုံးက မနည်း
ပါလာတာကလား၊ တပည့်တော်တို့ အခုပဲ အဲဒီကိုသွားကြည့်ပြီး ပြန်လာတာ"

“ကိုယ့်ခြေထောက်လည်းကိုယ် ကြည့်ဦးပေါ့။ ဒီက မောင်ကြီးရယ် ဒီနေ့တော့ ဆရာတော် ဆေးစည်းပေးတာခံပြီး ဆရာတော်ကျောင်းမှာ အနားယူနေ၊ လမ်းပြန်ပွင့်တော့ ကျွန်မတို့ ရွာသားတွေနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သာယာအေးမြသော အသံကလေးရှိရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်တော့ မေတ္တာ မျက်ဝန်းတစ်စုံမှာ ကရုဏာရိပ်ကို မြင်ရသည်။

သူ သက်ပြင်းသာ ချမိသည်။

“ကျွန်တော့်မှာမည် ကျော်စွာပါ”

“ကိုင်း-ကိုရင်ကျော်စွာ၊ ငြင်းမနေနဲ့တော့၊ ဆရာတော်ဆေးက တာခံ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ အင်္ဂလိပ် ဆေးဆရာလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ” ညိုမောင်က ဝင်ပြောတော့ ကျော်စွာ ပြုံးမိသည်။

“တကယ်တော့ အစ်ကိုက ဆရာဝန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဆေးမှလည်း ပါမလာပါဘူး။ ဆရာတော် ကုတာပဲ ခံရမှာပါ။”

ဆရာတော်က အံ့သြဟန်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“အင်္ဂလိပ် ဆေးဆရာတွေ ဘယ်တုန်းက အဲသလောက် ငယ်ကုန် ကြတာလဲဟေ”

“တပည့်တော်က အလုပ်သင်ဆရာဝန်ပါ ဘုရား”

ဆရာတော် မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ကျော်စွာ ခေါင်းကုတ်သည်။

“သင်တန်းပြီးခါစ ဆေးဆရာပေါက်စပါ ဘုရား”

“ဪ-အေးအေး ဟုတ်ပြီ”

ဆရာတော်က နေရာမှ ထသည်။

“ကိုင်း-ညိုမောင်က ဒီမှာ နေခဲ့။ ငါ့ကို ကူဦး။ ဖိုးနီက မင်းတို့ မမကြီးကို ပြန်ပို့။ သူကြီးကိုလည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြ။ ညစာကို တိုက်မောင်းတို့အိမ် ပို့ခိုင်းလိုက်။ ရှိတာနဲ့ လုပ်ပေးလိုက်လို့။ ဟုတ်ပြီလား။

“တင်ပါ ဘုရား”

မပန်းဆုက ကျော်စွာကို လှမ်းကြည့်၍ ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“မောင်ကြီးကိုကျော်စွာ၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်၊ ဒီရွာသားတွေက ဧည့်သည်ကို သိပ်ဧည့်ဝတ်ကျေပြန်တတ်ကြတာ။ နေကောင်းအောင်သာနေ။

အပေါ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကျော်စွာ လေးကန်စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။

“ကျေးဇူးပါဗျာ”

မပန်းဆုနှင့် ဖိုးနီ ဝါးပင်စုများကို ကျော်ဖြတ်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ညီမောင်က ကွပ်ပျစ်မှာ ပင်ထိုင်သည်။

ဆရာတော်က ကျောင်းပေါ်ကို ပြန်တက်သွားသည်။

ကျော်စွာ ယခုမှ အလွန်တကြား သတိရသွားပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ

လက်နှိုက်ကြည့်သည်။

လက်ကိုင်ဖုန်း။

တော်သေးတာပေါ့။ မကွဲမရှားဘဲ ရှိနေသည်။

ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အမောဆိုသွားသည်။

နိုးဆားမစ်တဲ့။

ဆက်သွယ်မှုစရိယာပြင်ပမှာပေါ့။

ညီမောင်က သူ့လက်ထဲက လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးကို အထူးအဆန်း

နဲ့ ငေးကြည့်နေသည်။ ဘာမှတော့ မမေး။

သူ ဖုန်းကို ပါဝါပါဝါပိတ်ပြီးမှ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ဆရာဝန်ကို အင်္ဂလိပ်ဆေးဆရာတစ်လှည့်၊ မောင်ကြီး တစ်လှည့်
ကိုရင်တစ်လှည့် ခေါ်နေသော ရွာမှာ လျှပ်စစ်မီးရှိဖို့ သူမမျှော်လင့်ရဲတော့ပါ။

ဆရာတော် လိမ်းပေးထားသော ဆေးက ဘာလဲ မသိ။ အနံ့တော့
တော်တော်ပြင်းသည်။ ပတ်စည်းပေးသော အဝတ်စကတော့ ပတ်တီးစစ်စစ်
မဟုတ်။ အဝတ်ဟောင်းကို လျှော်ဖွပ်ဆုတ်ဖြုတ်ထားသော အစမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော် ကိုင်တွယ်တာ ညင်သာသဖြင့် နာကျင်မှုကို
သိပ်မခံစားလိုက်ရ။

“ကိုင်း-ဒကာလေး၊ ဒီကျောင်းဆောင်ထဲမှာပဲ နားဦးပေါ့။ ညီမောင်
က ဖိုးနီပြန်လာမှ ပြန်၊ စဉ်သည် လိုတာ လုပ်ပေးလိုက်၊ လိုရင် ငါပိဋကတ်
တိုက်ထဲမှာ ရှိမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ လက်အုပ်ချီကြတော့ ဆရာတော်က ထွက်ခွာ သွားသည်။

ညိုမောင်က သူ့ကို လက်တစ်ဖက်ကာပြပြီး ထွက်သွားသည်။

၁၅ ပေ ပတ်လည်လောက်ရှိမည့် ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာ ကျောင်းဆောင် ထဲတွင် ခင်းထားသော ဖျာတစ်ချပ်ပေါ် လဲလျောင်းလျက်သား သူကုန်ခဲ့သည်။

ညိုမောင်က ရေအိုးတစ်လုံးကို ပခုံးမှာ ထမ်း၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရေအိုးကို သူ့ဘေးမှာ ချ၍ ပြောသည်။

“ဆရာတော်က ညဆို ဒီမှာ တစ်ပါးတည်းနေတာ။ ကပ္ပိယလည်း မထားဘူး။ ဒီရေအိုးက စကြိုမှာထားတာ။ ကိုရင် ရေသောက်ချင်ရင် မြေ မထောက်နိုင်မှာစိုးလို့ အနားယူထားပေးတာ၊ ခွက်ကတော့ အုန်းမှုတ်ခွက်ပဲ ဗျို့။ ကိုရင်တို့ မြို့လို ဖန်ခွက်တွေ ဘာတွေတော့ မရှိဘူး။”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ရေရတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ဆရာတော် တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လာသည်။

“ငါ အခုမှ သတိရလို့။ ရှေး-ဒကာလေး၊ ဒါနဲ့ဆိုရင် နည်းနည်း မှေးလျှောက်လို့တော့ ရမယ်ထင်တယ်”

လက်ထဲက တောင်ဝှေးကို လှမ်းပေးတော့ ကျော်စွာ ရိုသေစွာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် လှမ်းယူသည်။

တယ်လေးပါလား။

ဘာသားနှင့်ထုထားမှန်းမသိသော်လည်း တောင်ဝှေးက တော်တော် လေးသည်။ ပြီးတော့ အဖြောင့် မဟုတ်။ တုတ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဖုတွေ အစီအရီနှင့် ဖြစ်ပြီး လက်ကိုင်ကတော့ နဂါးပါးပျဉ်ထောင်နေပုံကို လှပစွာ ထုထားသည်။

“ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းကြီးလား ဘုရား၊ တန်ဖိုးကြီးလှပါတယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှဖြင့်။ တပည့်တော် ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းလောက်ရရင် ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်က ရယ်သည်။

“ဟိုတုန်းက ဘုန်းကြီး လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်လို့

ညီမောင်အဖေ ဖိုးမောင် လုပ်ပေးထားတာပါ။ ဘုန်းကြီးလည်း မလိုတော့
ပါဘူး။ သုံးသာသုံး”

ဆရာတော် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကျော်စွာကတော့ ဒီထက် ငယ်စဉ်က လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်
နိုင်၍ တောင်ဝေးသုံးရာကနေ မျက်ခုံးတွေဖြူသည့်အထိ အသက်ကြီးပါမှ
ဒုတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားနေသော ဆရာတော်ကျောပြင်ကို အံ့ဩစွာ ငေးမော၍
ကုန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ညနေစောင်းလောက်တွင်ပင် ခြေထောက်နာတာက သိသိသာသာ
သက်သာလာသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းစင်္ကြံတွင်ပင် နဂါးရုပ်တောင်ဝေးကို အေးပြုကာ
ထော့ကျိုးထော့ကျိုး လမ်းလျှောက်၍ ရလာသည်။ ညီမောင်ကတော့ သူ့ကို
စိတ်မချစွာ နောက်က ထပ်ကြပ်လိုက်နေသည်။

နေဝင်ရီတရောတွင်တော့ မယန်းဆု ပြန်ရောက်လာသည်။

ရေမိုးချိုးခဲ့ဟန်တူသည်။

ပါးမှာ မခြောက်တခြောက် သနပ်ခါး ပါးကွက်ကို တွေ့ရသည်။
ဆံထုံးက အနည်းငယ်သေးသွားပြီး ညာဘက်ပခုံးမှာ ဆံစရှည်လျားစွာ ချထား
တာ ရင်ညွန့်အထိပင်ရောက်သည်။ ကံကော်ပွင့်သုံးလေးပွင့်လောက်လည်း
ဖန်ထားသေးသည်။

အင်္ကျီကတော့ ရင်ဖုံးလား၊ ရင်စေ့လားတောင် ခွဲရခက်မည့် ခပ်ပွပွ
အဖြူရောင် မြန်မာအင်္ကျီ ဖြစ်သည်။ သေသေချာချာ ကြည့်လျှင်တော့ ကြွေ
ကြွယ်သီးတို့ကို လှပစွာ တပ်ထားသဖြင့် ရင်ဖုံးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

လုံချည်က အထက်ဆင့် အနက်ရောင် တော်တော် ကျယ်ကျယ်
ပါသော ရှည်လျားပြီး ပတ်ထားရသည့် လုံချည်မျိုးဖြစ်ကာ ခြေမျက်စိမှာ
ပုံကျနေသည့် အညိုနုရောင် ဖြစ်သည်။

အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော မျက်နှာကလေးမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း အပြုံး
ကလေးတစ်ပွင့်နှင့် မေတ္တာမျက်ဝန်းတို့ စီခြယ်ထားသည်။

အသား သိသိသာ ဖြူလိုက်ပြီး သည်ထက် နည်းနည်း ခေတ်ဆန်ဆန် မြန်မာအဝတ်အစားဝတ်လိုက်လျှင် ကံ့ကော်မှ ကံ့ကော်ပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည် ရှေးဆန်ဆန် ကံ့ကော်ဆိုသည့်ရွာသူ ကျောင်းဆရာမကလေးက မြို့မှာနေပြီး နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်ခဲ့သည့် ကံ့ကော်ဆိုသည့် ပန်းချီဆရာမ ကလေးနှင့် ခွဲမရအောင် သွားတူနေရသည် မသိ။

ကံ့ကော်နှင့် အတူ ထူးဆန်းသော အသွင်အပြင်ရှိသည့် လူကြီး တစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။

အင်းလေ။

ထူးဆန်းတာတော့လည်း မထူးဆန်းပါဘူး။ သည်ရွာတစ်ရွာလုံးက အထူးအဆန်းတွေချည်းပဲ ဥစ္စာ။

လူကြီးက အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိမည်။ ခေါင်းမှာ ဖတ်စာအုပ် တွေထဲက လယ်သမားတွေလို တဘက်ကို ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားသည်။ ဆံပင်တိုနှင့်လား၊ သျှောင်ထုံးနှင့်လား မသိနိုင်။ အင်္ကျီက ဖျင်ကြမ်း ရင်နေ အင်္ကျီ ဖြစ်သည်။ ကြယ်သီးတွေက အဝတ်ကြယ်သီးတွေဆိုတော့ တိုက်ပုံနှင့် ပင် တူနေသေးတော့သည်။ သို့သော် ဟက္ခလုပ်ထားပြီး အောက်မှာ ဘာမှ ခံထားတာ မတွေ့တော့ တိုက်ပုံတော့လည်း မဟုတ်။ အင်္ကျီအသားကလည်း အသားရောင် ခပ်ပါးပါးပဲ ဖြစ်သည်။

အောက်မှာ မိုးနီတို့၊ ညိုမောင်တို့လို လုံကွင်းခပ်ပွပွ။ ထူးဆန်းတာက အဲသည် လုံကွင်းက ပန်းပွင့်ကြီးတွေပါသောဒီနိုင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အလိုသာ ဆိုလျှင်တော့ မိန်းမထဘီမှားဝတ်လာတာလားဟုပင် မေးချင်စရာ။ သို့သော် မပန်းဆုနှင့် စတွေ့တုန်းက မပန်းဆု ဝတ်ထားသော ထဘီမှာလည်း ယောက်ျား လုံချည် ဒီနိုင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဖို့ သည်ရွာမှာ သည်လိုပဲဟု သတ်မှတ်ရမည် ထင်သည်။

မပန်းဆုက ဝါးနှင့် ကွပ်ထားသော တောင်းအငယ်တစ်လုံးကို ခါးထစ်ခွင် သယ်လာပြီး ထိုလူကြီးက အဝတ်နှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို သယ်လာသည်။

“မောင်ကြီး၊ သက်သာတယ် မဟုတ်လား၊ လမ်းတောင်လျှောက် နေပြီ”

လှေကားက တက်လာရင်း မပန်းဆုက မေးတော့ အပြုံးကလေးနှင့်
ရင်းနှီးဖော်ရွေမှုကို မကြည့်နူးနိုင်။ တစ်ခါမှ အခေါ်မခံရဖူးသည့် 'မောင်ကြီး'
ဆိုတာကြီးက သူ့နားကို ကန့်လန့်ဝင်သည်။

“အစ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုကျော်စွာဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပါလား။ မပန်းဆုရယ်၊
မောင်ကြီး ဆိုတာကြီးက တစ်ခါမှ အခေါ်မခံရဖူးတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ”
မပန်းဆုက ဖွဖွရယ်သည်။

“မောင်ကြီးဆိုတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်မောင်လို သဘောထားပြီး
ခေါ်တာပဲဟာ”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချသည်။

“မပန်းဆု ကျွန်တော့ထက် ငယ်မှာပါဗျာ”

မပန်းဆုက ရယ်ပြန်သည်။

“မောင်ကြီးတို့ မြို့မှာလည်း မြို့သူတွေက အသက် ဘယ်တော့မှ
ပြောမပြဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်မက မောင်ကြီးထင်တာထက် အသက်ကြီးတယ်
ရင့်။ ကဲပါ၊ ဒီမှာ ဒါ ဦးတိုက်မောင်းတဲ့။ သူတို့အိမ်က မောင်ကြီးစားဖို့
ချက်ပြုတ်ပေးလိုက်တာ၊ ကြက်သားနဲ့ ဘူးသီးရယ်၊ ထမင်းရယ်”

မပန်းဆုက ဘုန်းကြီးကျောင်း ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ချ၍ အထဲက
ငှက်ပျောဖက်နှင့် ထုပ်ထားသော ထမင်းထုပ်နှင့် ဟင်းထုပ်ကို ထုတ်ချတော့
ကျော်စွာရော၊ ညိုမောင်ရော ဦးတိုက်မောင်းပါ ဝိုင်းထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်သုပ်ကတော့ မင်းနှမ မပန်းဆု လက်ရာပါကွာ။
ကိုင်း-စားဟေ့၊ ကိုရင် ညိုမောင်ကြီးပါဝင်စား၊ နှစ်ယောက်စာထည့်လာတယ်”
ဦးတိုက်မောင်းက ဝင်ပြောသည်။

“အားနာလိုက်တာ အတရယ်၊ အတာတို့ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

ကျော်စွာက အားနာစကားဆိုတော့ ဦးတိုက်မောင်းက လက်ကားရား
ခြေကားရား ခါပြသည်။

“အားနာစရာလားကွာ၊ တို့တောသူတောင်သားက ဆင်းရဲတယ်၊
ဘာအလှူမှ ထူးထူးခြားခြား လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဧည့်သည်လာရင်
ဧည့်ခံတာကိုက အလှူပဲဟေ့”

ပြီးတော့ လက်ထဲက အဝတ်ထုပ်ကို ဘေးချ၍ ဖြေသည်။ သူဝတ်

ထားသည့် အင်္ကျီပုံစံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ပင်နီအင်္ကျီ နှစ်ထည်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီ ပုံစံမျိုး ဘောင်းဘီနှစ်ထည် ထွက်လာသည်။

“လုံမလေး ပြောကတည်းက မြို့က သူငယ် လုံကွင်း မဝတ်တတ် လောက်ဘူးထင်လို့ မင်း လဲစရာ ဖယ်စရာရှိအောင် ရှမ်းဝတ်စုံတွေ ထည့်ခဲ့တာ ဟေ့-ယူထားလိုက်”

ကျော်စွာ ရှမ်းဘောင်းဘီကို အံ့ဩစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်းက ပြန် မေးသည်။

“ဒီရွာမှာ ရှမ်းရှိလို့လား အဘ”

“မရှိပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက သိုင်းသင်တာကိုးကွ၊ သင်တာက ရှမ်းသိုင်းဆိုတော့ ရှမ်းဝတ်စုံ ရှိနေတာပေါ့”

ကျော်စွာ ထပ်အံ့ဩသွားပြန်သည်။

“အဘက သိုင်းဆရာကြီးလား၊ ဘာလို့ ရှမ်းသိုင်းသင်တာလဲ၊ မြန်မာသိုင်းရော မသင်ဘူးလား”

ဦးတိုက်မောင်းက ရယ်၍ ခေါင်းခါပြသည်။

“ရှမ်းသိုင်းမှာ အရပ်ခေါ် ရှမ်းကြီးသိုင်းဆိုတာရှိသကွ၊ တို့ မြန်မာ သိုင်းနဲ့ နှယ်သပေါ့။ ငါက ရှမ်းနန်းတွင်း သိုင်းကို သင်တာ။ ပြောင်းပြန်သိုင်း လို့ ခေါ်တယ်။”

“ပြောင်းပြန်သိုင်း၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှမ်း မင်းညီမင်းသားတွေ တတ်တဲ့ သိုင်းမျိုးပေါ့” ကွာ။ သူက ကာတာ၊ ရှောင်တာ သိပ်မရှိဘူး။ သူတိုက်၊ ကိုယ်တိုက် တစ်စွတ်ထိုး တိုက်ရတာ။ ဒါကြောင့် ပြောင်းပြန်သိုင်းလို့ ခေါ်ကြတာ။ တို့ အဘိုးက အဲဒီသိုင်းကို တတ်ချင်လွန်းလို့ ရှမ်းပြည်အထိ သွားသင်ခဲ့တာ”

“အဘ အဘိုးကလည်း သိုင်းဆရာကြီးပဲလား”

ခေါင်းခါသည်။

“အစကတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အင်္ဂလိပ်ခံချမလို့ဆို သွားသင် တာပဲ။ အင်္ဂလိပ်က တကယ်တက်လာတော့ ဘာသိုင်းတတ်တတ် ခံချလို့ မရလောက်မှန်း ရိပ်မိသွားတော့ စိတ်လျှော့ပြီး သိုင်းသင်တန်းဖွင့်စားတာ ငါ့လက်ထက်အထိပါပဲ။ ဟားဟား ဟားဟား။ ကဲပါ ထမင်းတွေ အေးကုန် မယ်၊ စားလိုက် စားလိုက်”

မယန်းဆုက သူ့ရှေ့မှာ ထမင်းထုပ်နှင့် ဟင်းထုပ်တွေကို ဖြေပေးသည်။ ညိုမောင်က လက်ဆေးဖို့ ရေခပ်ပေးသည်။ စွန်း၊ ခက်ရင်းနှင့်ပဲ စားနေကျဖြစ်သော်လည်း လက်နှင့် ကြိုးစား စားလိုက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားသည်။ ကြက်သား ဘူးသီးချက်နှင့် ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်သုပ်ကလည်း အရသာရှိလှသည်။

မယန်းဆုက သူ့စား၍ ပြန်ကွဲနေသော ထမင်းများကို သူ့လက်ကလေးဆေး၍ ကြင်နာစွာ စုပေးသည်။

လက်ချင်း ဖက်ထဲမှာ ဆုံပြီး ထိမိတော့လည်း ရှက်စနိုးဟန်နှင့် မျက်လွှာချပြီး လက်ရုပ်သွားသည်။

ဘုရားရေ။

တကယ့်ကို ရာဇဝင်ထဲက မြန်မာမိန်းကလေးနှင့် တူနေပါပေါ့လား။

ခဏနေတော့ ဆရာတော် ထွက်လာ၍ မယန်းဆုနှင့် ဦးတိုက်မောင်းကို နှုတ်ဆက်သည်။ မယန်းဆုနှင့် ဦးတိုက်မောင်းက ဆရာတော်ကို ဦးချ၍ ထမင်းပွဲများ သိမ်းဆည်းပြီး အဝတ်ထုပ်ကို ထားခဲ့၍ ပြန်သွားကြသည်။

ညိုမောင်ကတော့ ကျော်စွာကို အဖော်လုပ်၍ အိပ်ပေးမည်ဆိုပြီး ကျောင်းမှာတင် ကျန်ခဲ့သည်။

မိုးကြိုးပစ်သံကြောင့် ကျော်စွာ လန့်နိုးလာသည်။

ကျယ်ကျယ်က တစ်ချက်တည်းဆိုသော်လည်း မိုးကြိုးက အဆက်မပြတ် ပစ်နေတာ ဖြစ်သည်။ မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေသည်။

မှောင်မည်းနေသော ကျောင်းဆောင်ထဲမှာ လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်လိုက်တိုင်း ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ တောက်ပနေသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်တို့ ကြွေသည့် အသံတွေကလည်း ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။

သွားပါပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူတို့ပြောသည့်ချောင်းက ရေကြီးတော့မည်။ နက်ဖြန် အပေါ်လမ်းကို ပြန်တက်နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့။ ဖုန်းကလည်း မဝင်။ အပေါ်နှင့်က ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရ။ ဖေဖေနှင့်မေမေတော့

ဘယ်လောက် စိတ်ပူလိုက်ရှာကြလိမ့်မလဲ။

ကံ့ကော်၏ ပန်းချီပြပွဲကိုလည်း မသွားနိုင်တော့။

သတင်းကြားလျှင် ကံ့ကော်ပါ စိတ်ပူရှာပေးတော့မည်။

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချ၍ တစ်ချက် တစ်ချက် လင်းလက်နေသော မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်မိသည်။

မျက်နှာကြက်မှာက ၂၄ ပစ္စည်း ပဋ္ဌာန်းစက်ဝိုင်းကို သစ်သားနှင့် ထွင်းထုထားပြီး မျက်နှာကြက်နှင့် နံရံတွေ ထိပ်ဘက်ဆက်သည့် နေရာမှာက ၅၅၀ နီပါတ်တော်လာ ဇာတ်ဝင်ခန်းများကို သစ်သား ပန်းပုများဖြင့် ထွင်းထုပုံဖော်ထားသည်။ သူ တစ်ခါရောက်ဖူးသည့် စလေရုပ်စုံကျောင်းကြီးနှင့်ပင် တူလှသေးတော့။

လျှပ်စီးလက်တိုင်း သစ်သားပန်းပုရုပ်တွေက လင်းချည် မှောင်ချည် ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ချောက်ချားစရာ။

သူအိပ်နေသော ဖျာတစ်ခြမ်းကို လှည့်ကြည့်တော့ ညိုမောင့်ကို မတွေ့ရ။ ဆရာတော် အခန်းဘက်များ သွားအိပ်လေသလား မသိ။ ရေအိုးကို တော့ တွေ့ရသည်။

ကျော်စွာ နေရာမှ ထထိုင်ပြီး ရေအိုးက ရေကို အုန်းမှုတ်ခွက်နှင့် ခပ်သောက်သည်။

သောက်ရင်းက တစ်ချက် တစ်ချက် ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ လင်းလက်နေသည့် ကျောင်းအနောက်ဘက်ခြမ်း မြေကွက်လပ်ကို ကျောင်းပေါ်က လှမ်းငေးကြည့်မိသည်။

ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်စေပြန်သည်။

ဧရာမ ဆင်ဖြူတော်ရုပ်ကြီးပါလား။

ပုံစံကြည့်ရတာ ဝါးနှင့် စက္ကူတွေနှင့် ယာယီလုပ်ထားသော အရုပ်မျိုးပါပဲ။ ထူးခြားတာက တော်တော်မြင့်သည်။ အလွန်ကြီးမား ခမ်းနားလှသော ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး၏ အမြင့်ကိုပင် မီလုမတတ် ရှိသည်။

ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့်များ ဆောက်ထားကြပါလိမ့်၊ ကထိန်လား။

အခုမှ တပေါင်းလပဲ ရှိသေးသည်ဆိုတော့ ကထိန်ကလည်း အဝေးကြီး လိုပါသေး၏။

အရပ်ကြီးက လက်ရာတော့ တော်တော်မြောက်တာ အမှန်။
 နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းနေတာပဲ ရှိသည်။
 ထူးဆန်းတာကလည်း မထူးတော့ဘူးလေ။
 သည်ရွာမှာ မထူးဆန်းတာ ဘာများရှိလို့လဲ။
 ကျော်စွာ သက်ပြင်းချ၍ ပြန်အိပ်သည်။

ကံ့ကော်(၂)

စနေနေ့

“ယန်းကံ့ကော် ရွှေစံကား
ငွေသားနု စံပယ်မှန်
မြတ်လေး ခတ္တာနှင့်
ရွှေယင်းမာ ကြာခဲဝဲ
ပွဲစနင်းလှုံ
သဇင်ကျန်
ခွာတံပေါက်လဲ
ပွင့်ဝတ်ကယ် ရွှေဖီမင်း
သင်းထုံနံ့ကဲ”

ကလေးငယ်များ ရှေးကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ညီညီညာညာ ရွတ်ဆိုသံ
ခကြာင့် ကျော်စွာ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြတင်းပေါက်မှ ဖြာကျနေသော နေရောင်အေးအေးကို မြင်တွေ့ရသည်။

မိုးတော့ တိတ်သွားပြီ ထင်သည်။

ကလေးတို့က ကဗျာရွတ်ဆိုပြီးသွား၍ အသံတိတ်သွားတော့ ချီအေးသော မိန်းမငယ် အသံတစ်ခု ထပ်ထွက်လာသည်။

“သားတို့၊ သမီးတို့က သိပ်တော်တာပဲ။ ကဲ...မမကြီး မေးတာခဏ ကြပါဦး။ ဒီကဗျာကို ဘယ်သူရေးတာလဲ”

“ကင်းဝန်မင်းကြီးပါ မမကြီး”

ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ဖြေသံ။

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ဆယ့်နှစ်လရာသီအလိုက် ပွင့်တဲ့ပန်းတွေအကြောင်းပါ မမကြီး”

“ဒီလက ဘာလဲ”

“တန်ခူးလပါ မမကြီး”

“ပန်းက”

“ကုံကော်ပါ မမကြီး”

“တို့ရွာမှာမည်က”

“ကုံကော်”

ကလေးတွေ သံပြိုင် ဖြေကြသည်။

မမကြီးတဲ့။

သေချာပါသည်။ မပန်းဆုပဲပေါ့။ သူ ကလေးတွေ စာသင်ပေးသည် ဟု ပြောထားသားပဲ။

ကုံကော်နှင့် ချွတ်စွပ်တူနေသည့် ကုံကော်ရွာသူကလေးက ကုံကော် အကြောင်း သင်နေတာပါလား။

နားထောင်ရင်း ကျော်စွာ ကုံကော်ကို သတိရလာသည်။

သည်နေ့ ကုံကော်တို့ ပန်းချီပြပွဲ စပြီ။

အလုပ်ပဲ ရှုပ်နေမလား။

သူ့သတင်းပဲ ကြားပြီး စိတ်ပူနေရှာမလား။

တွေးရင်းက ပြုံးမိသည်။

သူ ကားမှောက်သည်ကို ကျိန်းသေသိမည့် မိဘ စိတ်ပူမှာတော့
=တွေးဘဲ သူ နေပြည်တော်ကို လာနေတာကို သိချင်မှပင် သိမည့် တစ်ဖက်
သတ်ချစ်မိသူ မိန်းကလေးက စိတ်ပူနေမလားဟု တွေးနေမိတာ တော်တော်
သိမှာသည့်သားတစ်ယောက်ပါပေ။

မပန်းဆု အကြောင်းလည်း တွေးမိသည်။

လူတူ မရှား၊ နာမည်တူ မရှားတဲ့။

အသားနည်းနည်း ပိုညိုတာကလွဲလျှင် ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်တူနေတာက
သည်လောက်အံ့ဩဖို့မကောင်းသေး။ ကံကော်မှာရှိသည့် အချစ်ခံရသော၊ မေတ္တာ
ညှော်နေသော မျက်ဝန်းကလေးတွေပါ တစ်ပုံစံတည်းရှိနေတာကတော့
ဆူးခြား လှသည်။ ကံကော်ကို သူ့မိဘတွေက သူတို့ပိုင်ဆိုင်ရာ အဖိုးတန်ရတနာ
တစ်ခုလို အလွန်တန်ဖိုးထားကြတာတော့ သူ သိခဲ့ပြီးပြီ။ သည်ရွာမှာရော
မပန်းဆု မိဘတွေက အဲသလိုပဲလား။ ရှေးဆန်လွန်းသောရွာဖြစ်၍ သားသမီး
ကို ရတနာတစ်ပါးလို တန်ဖိုးထားတတ်သည့် အလေ့အထကတော့ မြို့ထက်
သာနိုင်သည်။

“ဟာ-ကိုရင် နိုးနေပြီလား”

ညှိုမောင် ဝင်လာတာ တွေ့ရသည်။ သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်သည်။

“ကိုင်း-ကိုရင် မျက်နှာသစ်ဖို့ လုပ်ပေးမယ်။ ဒီကစောင့်၊ ပြီးရင်
မမကြီး မပန်းဆု မှန်စိမ်းပေါင်း ယူလာတယ်၊ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ စားရအောင်”

“နေ နေ ညှိုမောင်၊ အစ်ကို တုတ်နဲ့ နည်းနည်းလျှောက်လို့ ရပါပြီ၊
ရေရှိတဲ့နေရာကိုသာပြ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ကိုရင်တို့ မြို့လို သွားတိုက်ဆေးတွေ ဘာတွေ
တော့ မရှိဘူးနော်၊ ဆားနဲ့ မီးသွေးပဲ”

“ရပါတယ်ကွာ”

ညှိုမောင်က သူ့ကိုတွဲ၍ ချောင်းအောက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ စဉ့်အိုး
တစ်လုံးနှင့် ရေခံထားတာ တွေ့ရသည်။

မိုးကတော့ တိတ်သွားပြီ။

မျက်နှာသစ်၍ ညှိုမောင် ကမ်းပေးသော မီးသွေးတုံးနှင့် ဆားကို
လက်ညှိုးထိပ်နှင့် ပွတ်ယူ၍ သွားများကို သုတ်ကြည့်သည်။ အစမှာတော့

တော်တော်ထူးဆန်းသောအရာသာ ဖြစ်နေသော်လည်း ပလုတ်ကျင်းလိုက်တော့ သွားတိုက်ပြီးခါစ ခံတွင်းသန့်စင်သွားသည့် အရသာကို ပြန်ရလေသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ မီးသွေးစများ ပေကျံနေသည်ကို ကြည့်၍ ညိုမောင် တစ်ယောက်ကတော့ သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး သူ့ကို မျက်နှာ ထပ်သစ် နိုင်းသည်။

မျက်နှာသုတ်ဖို့ကတော့ ဆရာတော်၏ သင်္ကန်းဟောင်း ဖြတ်စတစ်စ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းရှေ့က ကွပ်ပျစ်ကိုပဲ ခေါ်လာသည်။

အဲသည်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် သင်းပျံ့နေသော မုန့်စိမ်း ပေါင်းတောင်း ရှိနေသည်။

ကျော်စွာ သူ့ကိုယ်သူ မုန့်စိမ်းပေါင်းစားဖူးရဲ့လားဟု ပြန်စဉ်းစား ကြည့်တာ စဉ်းစား၍ မရချေ။

တောင်ပိုပုံစံ ရှိနေသော မွှေးပျံ့လှသည့်မုန့်။

အလွှာတစ်ခုက အညိုရောင်ဖြစ်ပြီး အလွှာတစ်ခုက အဖြူရောင် ဖြစ်နေတာပင်လျှင် အရသာကွာတာလား၊ အတူတူပဲလား သူမသိ။ အပေါ်မှာ တော့ အုန်းသီးဖတ်ကလေးတွေ ဖြူးထားသည်။

မုန့်စိမ်းပေါင်းကို မြင်တော့ ဗိုက်က ပိုဆာလာသည်။

“ကိုင်း-ကိုရင် ဦးချဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ဆာပြီ”

ကျော်စွာ ကြောင်တောင်တောင် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆရာတော် ကြွလာလို့လား”

“ဟာ-ဆရာတော်က ကျောင်းပေါ်မှာ ဘုဉ်းပြီးပြီဗျ”

“နို့ ဦးချဆို”

“ဦးချဆိုတာ စားခိုင်းတာလေဗျာ၊ ကိုရင်တို့ မြို့မှာ ထမင်းစားရင် အသက်အကြီးဆုံးလူကို အရင်ဦးမချဘူးလား”

ကျော်စွာ ရယ်သည်။

“ချပါတယ်၊ အစ်ကိုက ကြောင်သွားလို့ပါ။ နို့ ဘာနဲ့ ဖဲ့ရမှာလဲ၊

ဇွန်းတို့၊ ဓားတို့ မရှိဘူးလား”

“လက်နဲ့ပေါ့ ကိုရင်ရယ်၊ ကိုရင်လက် စောစောကတင် ရေကိုင်

ထားတာပဲ”

“ကဲ-ပြီးရော”

ကျော်စွာ မုန့်စိမ်းပေါင်းကို လက်နှင့်ပင်ဖွဲယူ၍ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ကောင်းလိုက်တာ၊ မချိုလွန်း၊ မအိလွန်း၊ သင့်တင့်မျှတသော အရသာပါကလား။ ဒါကြောင့်လည်း ရှေးက မြန်မာပုံတွေကြည့်လျှင် အဝလွန်သူတွေ သိပ်မတွေ့ဖူးဟာ ဖြစ်ရမည်။ မြန်မာ့ရိုးရာ မုန့်ပဲ သရေစာတွေက ခေတ်စကားနှင့် ပြောရလျှင် သြဂဲနစ်တွေဟု ပြောရမည်။ အနောက်တိုင်းက ဟန်တာဂါ၊ ဟော့ဒေါ့တို့ထက်တော့ ကျန်းမာရေးနှင့် ပိုညီညွတ်တာ အမှန်။

“မောင်ကြီး အဆင်ပြေရဲ့လား”

ချိုအေးသော အသံကလေးက အနားက ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျော်စွာ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ မှင်တက်သွားသည်။

မပန်းဆုပါပဲ။

မပန်းဆုသည် လှပတင့်တယ်သော မြန်မာအမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သူ တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေသည့် ကံ့ကော်နှင့် ရှစ်ချင်းဆင်တူ လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

မပန်းဆုလှတာ သူ့အတွက် ဘာမှ မှင်တက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သို့သော် ယနေ့ မနက် မပန်းဆုလှတာက ထူးခြားမှု နှစ်ခု ရှိနေသည်။

တစ်ခုက အဝတ်အစား။

မနေ့က အဝတ်အစားနှင့် သိပ်မတူတော့။

အနီးစပ်ဆုံးနှိုင်းရရင်တော့ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ သတို့သမီးဝတ်သည့် ရင်စည်းပါသော ထဘီရှည်ရှည်နှင့် ခါးရှည် ရင်ကွဲ အင်္ကျီနှင့် တူသည်။ မတူတာက ရင်စေ့ထားတာ ဖြစ်သည်။ ခါးနေရာမှာတော့ သတို့သမီးဝတ်စုံအတိုင်း တင်ပါးတစ်ဝက်လောက် ဖုံးအောင် ဖြာဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ဘာလိုးလိုးလက်လက်မှ မပါ။ အင်္ကျီက နို့သာရောင်၊ လုံချည်က အညိုဖြောင်မှာ အပွင့်အစက်ကလေး ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ဆီးကွင့်ထိုးသလို ထိုးထားသည်။ မနေ့က ဝတ်စုံတွေထက်တော့ ဖျိုမျစ်သော ကိုယ်လုံးအလှကို ပေါ်လွင်စေတာ အမှန်။ ဆံပင်ကတော့ မနေ့က ညနေက အတိုင်း၊ ဆံထုံးသေးသေးကို တစ်ပတ်လျှို၍ ရှည်လျားသော ဆံစကို ရင်ညွန့်ထက်မှာ ချထားသည်။

မျက်နှာမှာက ထုံးစံအတိုင်း ပါးကွက်ကလေး နှစ်ကွက်။

ဒုတိယအချက် ထူးခြားတာကတော့ နေရောင်။

ထွက်လုထွက်စ တန်ခူးနေမင်းက မပန်းဆု၏ ဘယ်ဘက်မှ ဆလိုက်
မီးထိုးပေးထားသည်။

တစ်ယောက်မကျန် ဖြူသော အနောက်တိုင်းသူ၊ အနောက်တိုင်းသား
တို့ အသားညှိသော တခြားလူမျိုးများ၏ အလှအပကို ဘာကြောင့် မြတ်နိုး
နှစ်သက်တတ်ကြသလဲ ဆိုတာ တစ်ခါတည်း ရိပ်မိသွားသည်။

အသားဖြူသူများ မီးမောင်း၊ နေရောင်တို့ တည့်တည့်ထိုးပါက
အရောင်တွေဖြူပွေးပြီး ပြားသွားသည်။ မျက်နှာပေါက် အားလုံး ဆင်တူဖြစ်
သွားသည်။ လှလည်း သည်မျက်နှာ၊ အရုပ်ဆိုးလည်း သည်မျက်နှာ။ အသား
ညှိ၍ မျက်နှာကျလှသူတို့မှာတော့ ထိုးလိုက်သော အရောင်အောက်မှာ ကြ
၍ လာသည်။ နှာတံ၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်း ဘယ်နေရာမှာမှ အပြစ်ဆို
စရာမရှိခြင်းက ထွက်သစ်စနေရောင်အောက်မှာ ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် ရှိလှသည်။

လှသော မျက်နှာကလေးက ရှက်သွေးဖြန်းသောအခါ ပို၍ပင်
ချစ်စဖွယ် ကောင်းလှသော်လည်း ခေါင်းကလေးက ငုံ့သွားသည်။

“မောင်ကြီးတို့မြို့မှာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်
နေလို့ မရဘူး မောင်ကြီးရဲ့”

သည်တော့မှ သူ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိမှန်း ကျော်စွာ သတိရ
သွားပြီး ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရသည်။

“ဟာ-တောင်းပန်ပါတယ်၊ မပန်းဆုရယ်။ မပန်းဆု ဝတ်လာတာ
ထူးခြားလွန်းလို့ ငေးမိသွားတာပါ”

မပန်းဆုက ပြုံးစူစူကလေးနှင့် ပြန်မေးသည်။

“ရှေးအဘွားကြီးနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

ကျော်စွာ ခေါင်းကုတ်သည်။

“ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ မြင်ဖူးတဲ့ ရှေးက ဒီခိုင်းတွေနဲ့တော့ တူနေတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ မပန်းဆုက လှပါတယ်”

မပန်းဆုက ရယ်၍ ကွပ်ပျစ်တွင် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်သည်။ ညှိမောင်
က ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ကျောင်းဆီလျှောက်သွားသည်။ ကျောတက်ကတော့
စာအံသံတို့ ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

“မပန်းဆု စားလေ”

ကျော်စွာက မုန့်ပန်းကန်ကို ပြတော့ မပန်းဆုက ရယ်သည်။

“အိမ်မှာ လုပ်ရင်းနဲ့ စားခဲ့ပြီးပါပြီ မောင်ကြီးရယ်။ ဆရာတော် တောင် ကပ်ပြီးပြီ။ ညက အိပ်လို့ရရဲ့လား။”

ကျော်စွာက ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ သတိရသွားပြီး မော့ကြည့်၍ မေးသည်။

“ညက မိုးတွေရွာ လျှပ်စီးတွေလက်တော့ လန့်နိုးသေးတယ်။ အဲဒါ နဲ့ လျှပ်စီးရောင်အောက်မှာ ဆင်ဖြူတော်ရုပ်ကြီး အကြီးကြီးတွေတာ ထူးခြား နေသလားလို့”

မပန်းဆုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျောင်းအနောက်ဘက်က မြေကွက်လပ်မှာ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

မပန်းဆုက သက်ပြင်းချသည်။

“ဘုန်းကြီးပျံအတွက် လောင်တိုက်လုပ်ထားတာ။”

ကျော်စွာအံ့သြသွားသည်။

“လောင်တိုက်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဘုန်းကြီး ရုပ်ကလာပ်ကို တင်ရတာပေါ့။ အဲသလိုမျိုး ဆင်ဖြူတော် ရုပ်ကြီးတွေ၊ ပြသာဒ်တွေ ဝါးတွေ၊ စက္ကူတွေနဲ့ ဆောက်ပြီး အမြင့်ကြီးကို တင်တာ။ ပြီးတော့မှ မီးရှူးနဲ့ တိုက်ပြီး မီးရှို့တာ”

ကျော်စွာ နားမလည်သေး။

“ဘယ်ဘုန်းကြီးအတွက်လဲ၊ ဒီမှာ ဆရာတော်တစ်ပါးပဲ ရှိတာဆို”

မပန်းဆု ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူ့အတွက်ပေါ့”

ပိုဆိုးသွားသည်။

“သဒ္ဓါလွန်ကြတာပေါ့ မောင်ကြီးရယ်၊ ဆရာတော်ကလည်း တော် တော် နေမကောင်းဖြစ်လိုက်သေးတာကိုး။ ဆရာတော်ကတော့ တားရှာပါသေး တယ်”

“နိမိတ်မကောင်းလို့လား”

မပန်းဆု ခေါင်းခါပြသည်။

“ဆရာတော်က အယူမသီးတတ်ပါဘူး။ ဆရာတော် နေမကောင်း

တုန်းက အခုလို မိုးတွေ၊ လေတွေနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေတာ၊
ဘေးမှာကလည်း ဝါးရုံတောနဲ့ ဆိုတော့ ဆရာတော်က စိတ်ပူတယ်။ ဘုန်းကြီး
ပုံလုပ်ရင်းက ဝါးရုံတောကို မီးကူးသွားရင် တစ်ရွာလုံးပါပြာကျမှာတဲ့။ ဘုန်းကြီး
တောင် ပျံလွန်ရမှာ စိတ်မဖြောင့်အောင် မလုပ်ကြနဲ့တဲ့”

ကျော်စွာ ပြုံးမိသည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဆရာတော်က နေပြန်ကောင်းလာလို့”

မပန်းဆု ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျော်စွာ ရုတ်တရက် သတိရပြီး မေးသည်။

“ဒါထက် ဒီနေ့ တံတားဘက်ကို သွားကြည့်လို့ရမလား မပန်းဆု၊
ကျွန်တော် နည်းနည်းလျှောက်နိုင်နေပါပြီ။ မပန်းဆု တပည့်ကလေးတွေ လိုက်ဖို့
ပေးရင် ရေထဲက ဆင်းလျှောက်လို့တော့ ရမယ် ထင်တယ်”

မပန်းဆုက ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

“ဒီနေ့တော့ ပြန်ဖို့ စိတ်လျှော့ထား မောင်ကြီးရေ။ ညက မိုးနဲ့
တောင်ကျချောင်းက အရှိန်နဲ့ ဆင်းနေတုန်းပဲတဲ့။ ချောင်းဟိုဘက်က ကလေး
တွေတောင် ဒီနေ့ စာလာမသင်ဘူး”

ကျော်စွာ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

“အပေါ်က လူတွေတော့ စိတ်ပူနေတော့မှာပဲဗျာ”

မပန်းဆုက စိတ်မကောင်းဟန်နှင့် မေးသည်။

“အိမ်သူများ ကျန်ခဲ့သေးတာလားရှင်”

အိမ်သူ၊ ဒါက ဇနီးကို ပြောကာ ဖြစ်ရမည်။

“ကျွန်တော်က လူပျိုပါ၊ မိဘတွေ စိတ်ပူမှာ စိုးတာပါ”

မပန်းဆုက ပြုံးသီသည်။

“မဖြစ်နိုင်သေးတာ တွေးပူပင်မနေပါနဲ့ရှင်။ ပြန်ရောက်တော့
အကျိုးအကြောင်း အားလုံး ရှင်းပြလို့ ရတာပဲ”

“အေးဗျာ၊ နွေခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ မိုးက ကောင်းရတယ်လို့”

မပန်းဆုက ပြုံး၍ ကြည်အေးသော အသံကလေးနှင့် ကဗျာရွတ်ဆို
ပြသည်။

“တန်ခူးမည်မှတ် ဖက်ဆွတ်ရေတိုး သကြိန်မိုး။

ကဆုန်လတွင်း မြေသင်းပျံ့ပျံ့ မိုးနံ့နံ့။

နယုန်မိုးသေး မြက်သားမွေး။

ဝါဆိုလပြောင်း မိကျောင်းပွေးပွေး မိုးအေးအေး။

ဝါခေါင်တကြောင်း ထနောင်းကြောင်ခြစ် ဆူးရစ်ပွင့်ကာ မိုးမရွာ၊
ရွာပါသော်လည်း မိုးမသည်း။

တော်သလင်း တိမ်ညို စားဖိုသည်ဆင်းရဲ မိုးမစဲ။

သီတင်းကျွတ်လတွင် ပလ္လင်ဆေးမိုး ရွာသွန်းပြီး။

တန်ဆောင်မုန်းတွင်း ဆီးနှင်းတဖြိုက် မိုးတလိုက်။

နတ်တော်ရောက်ငြား မိုးသားမငြိမ် ဆင်ရာတိမ်။

ပြာသိုချမ်းပြင်း ဆီးနှင်းရောယှက် နှမ်းပုံပျက်။

တပို့တွဲ နှံ့ရွှံ့ရွာခြင်း သန်မိုးကြွင်း။

တပေါင်းလည်းကူး၊ မိုးသားကျူး...တဲ့။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ မိုးမရွာ

ဘဲလမှ မရှိတာရှင်”

ကျော်စွာ ခေါင်းသာ တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြနေမိသည်။

“ဟော...ဆရာတော် ဆင်းလာပြီ၊ တစ်အိမ်အိမ်ကများ ပင့်ထား
သလား မသိဘူး”

မပန်းဆုပြော၍ လှည့်ကြည့်တော့ ကျောင်းကြီးပေါ်မှ ဆရာတော်
ဆင်းလာ၍ ဝါးရုံတောဘက်သို့ လျှောက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

သင်္ကန်းက လက်ကောက်ဝတ်အထိ လုံခြုံအောင် အပြည့်ရုံထားပြီး
ယပ်တောင်ကို မျက်နှာမှာ ကာသွားသည်။ ယပ်တောင်က ထန်းလက်ယပ်
တောင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျော်စွာ မြင်နေကျ ယပ်တောင်တွေထက်တော့
ခပ်ဆလောက်ကြီးမားနေပြီး လက်ကိုင်ကလည်း ‘လ’ အက္ခရာနှင့်တူသည့်
အက္ခေ ဖြစ်သည်။ ထိုအက္ခေကိုပင် ပခုံးထက်မှာ တင်သွားသည်။

ကျော်စွာ မေးသင့်၊ မမေးသင့် ချင့်ချိန်နေပြီးမှ မေးမိသည်။

“မနေနိုင်လို့ မေးရဦးမယ်။ မပန်းဆုစိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မဆိုးပါဘူး။ မောင်ကြီးရယ်။ မေးသာမေးပါ”

“မပန်းဆုတို့ရွာထဲတော့ ကျွန်တော် မရောက်ဖူးသေးဘူးပေါ့နော်။

အခု ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းရယ်။ မပန်းဆုရယ်၊ ညိုမောင်ရယ်၊ ဖိုနီရယ်၊ ဦးတိုက်မောင်း
ယယ်၊ အားလုံးမြင်ဖူးသမျှလူတွေအားလုံးက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာကလို ဝတ်ကြ
စားကြ နေကြ ပြောကြတာတွေလို့ အံ့သြနေတာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မပန်းဆုက ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးကလေးနှင့် ကွယ်၍ ချစ်စဖွယ် ရယ်မောသည်။

“ဒါတော့ မောင်ကြီးရယ် ကျွန်မတို့က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာက လူတွေကိုး”

“ဟာဗျာ၊ မနောက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်က တကယ်သိချင်လို့မေးတာ”
မပန်းဆုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ထွေထွေထူးထူး အကြောင်းမရှိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွား ဧည့်ဆက် ဒီလိုပဲ နေလာကြပြီး ဒီလိုပဲ နေရတာ နှစ်သက်တာကိုး။ အခု နှစ်ဆယ့်တစ် ရာစု ရောက်နေပြီ ဆိုတာတော့ ကျွန်မတို့လည်း သိကြပါတယ်”

ကျော်စွာစိတ်ထဲကနေ ‘တော်သေးတာပေါ့’ ဟု ရေရွတ်မိသည်။ ဒါဆို သူ ခေတ်ဟောင်းကို ပြန်ရောက်သွားသည်ဟု အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်တာတော့ သေချာပြီ။

“အားမစ်ရှ်တွေလို့ပေါ့”

ပါးစပ်က တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အားမစ်ရှ်တွေလို့ပေါ့”

ရှေးဟောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေး၏ နှုတ်မှ ပီသသော ‘အားမစ်ရှ်’ ဆိုသည့် စကားသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျော်စွာ လန့်ဖျပ် ပြီး လှည့်ကြည့်မိသည်။

“မပန်းဆုက အားမစ်ရှ်တွေ သိသလား”

မပန်းဆုက ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီရွာမှာ စာအဖတ်ဆုံးက ကျွန်မပဲ။ ခရီးလည်း ခဏ ခဏ ထွက်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လုပ်အားပေးဆရာမ ဖြစ်နေတာပေါ့”

ကျော်စွာ ခေါင်းနည်းနည်းမူးလာသည်။

“မြန်မာပြည်မှာ အားမစ်ရှ်တွေလို ရှေးရိုးပုံစံကို မစွန့်တဲ့ရွာမျိုး ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

မပန်းဆုက သိမ်မွေ့စွာ ရယ်သည်။

“ကိုယ်မကြားဖူး၊ မမြင်ဖူးလို့ မရှိဘူးလို့ ပြောလို့ မရတဲ့ အရာတွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးရှင်၊ ဥပမာ လေပေါ့”

ကျော်စွာ ခေါင်းခါသည်။

“လေရှိတာ ကျွန်တော်တို့ သိနေသားပဲ၊ ခံစားလို့ရနေတာပဲ”
မပန်းဆုက ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်မေးသည်။

“ဒါဆို လေရဲ့ အရောင်ကို ပြောပြပါလားရှင်”

“လေမှာ အရောင်မှ မရှိတာ”

“အဲဒါကို ဆိုလိုတာပေါ့ မောင်ကြီးရယ်၊ လူ့မျက်စိက မြင်နိုင်တဲ့ အရောင်ဆိုတာလည်း ကန့်သတ်ချက်ရှိတယ်။ ခရမ်းရောင်ရဲ့ အထက်၊ အနီရောင်ရဲ့ အောက်ကို မမြင်ရဘူးလေ။ ကျွန်မတို့ မမြင်တာကို မြင်နိုင်တဲ့ သတ္တဝါလည်း ရှိမှာပေါ့။ မမြင်ရလို့ အရောင်မရှိဘူးလို့ ပြောရင် ယေဘုယျ အားဖြင့် မှန်သလို ရှိပေမယ့် ကျွန်မတို့ မမြင်နိုင်တဲ့အရာတွေကတော့ အမှန် ရှိနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျော်စွာ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်တစ်ရာလောက်က ပုံစံမျိုး ဝတ်စားထားသည့် ရွာသူ မကလေး၏ ယုတ္တိဗေဒ သင်ခန်းစာက ဆရာဝန်ပေါက်စတောင် အာပြန်ပြော ရမှန်းမသိတော့။

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့ မပန်းဆုတို့ ဒီအဝတ်အစားတွေ ဘယ်မှာ သွားဝယ်ကြသလဲ”

ချစ်စဖွယ် ရယ်ပြန်သည်။

“မောင်ကြီးတစ်ယောက်ကတော့ ထူးဆန်းတာတွေ အလွန်ပြောတတ် တာပဲ။ ဘယ်မှာ သွားဝယ်ရမှာလဲ။ တစ်ရွာလုံး မိန်းကလေးတိုင်း ဝိုင်းငင် ဘတ်၊ ရက်ကန်းရက်တတ်တယ်ရှင်။ အိမ်တွေမှာ ရက်ကန်းစင်တွေနဲ့၊ ကိုယ့် အဝတ် ကိုယ်ရက်ကြတာပေါ့”

“ဟင်-တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ရယ်စရာပြောရရင် ဒီရွာက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရက်ကန်းမှ မရက်တတ်ရင် ရာပုဆိုး၊ ထောင်ပုဆိုး ဘယ်လို ပေးမလဲ”

ကျော်စွာ မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။

“ရာပုဆိုး၊ ထောင်ပုဆိုး၊ အဲဒါ ဘာကို ပြောတာလဲ”

ရယ်ပြန်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ မြို့မှာက အဲဒါတွေ မရှိတာ ကြာလှပြီဆိုတော့။ ရာပုဆိုးဆိုတာ မိခင်က သားကို ရက်ပေးတဲ့ပုဆိုး၊ ထောင်ပုဆိုးဆိုတာက

ချစ်သူမိန်းကလေးက ချစ်သူယောက်ျားကလေးကို ရက်ပေးတဲ့ပုဆိုး၊
ယောက်ျားကလေးတွေ အတွက် ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ်တွေမှာ
ဝတ်ကြတာ၊ ထိုးကွင်းထိုးတဲ့နေ့လိုမျိုးပေါ့။ နောက်ပိုင်း ထိုးကွင်းထိုးတဲ့ အလေ့
အထက မှေးမှိန်လာတော့ ရှင်ပြုတဲ့အချိန် မောင်ရင်လောင်းဘဝမှာ ဝတ်ကြ
တာပေါ့”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။

တော်သေးတာပေါ့။ သည်ရွာသာ ထိုးကွင်းထိုးသည့်အလေ့အထ
ဆက်ရှိနေလျှင် သူပေါင်ကိုတောင် လှမမြင်အောင် ကွယ်ထားရမည့်ပုံပါပေ။

“ထိုးကွင်းတော့ မထိုးကြတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးတိုက်မောင်းလောက် အရွယ်တွေ အထိတော့
ထိုးကြသေးတယ်။ အဲဒီထက် ငယ်တဲ့လူငယ်တွေတော့ မထိုးကြတော့ဘူး။
ယောက်ျားကလေးတွေလည်း နားပေါက် မဖောက်တော့ဘူး”

“အဲဒါ ဘာလို့လဲ၊ ဒီရွာက ရှေးဟောင်းခလေ့ ထုံးစံတွေကို သိပ်
တန်ဖိုးထားတာဆို”

မပန်းဆုက ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိုယ့်ရိုးရာ အမွေအနှစ်ကို တန်ဖိုးထားတာနဲ့၊ ဖက်တွယ်တာနဲ့
မတူဘူး။ တန်ဖိုးက ထားရမှာပဲ။ ဆက်လုပ်မယ်၊ မလုပ်ဘူးဆိုတာတော့
ကိုယ့်လူတွေ အတွက် အကျိုး တကယ် ရှိ၊ မရှိနဲ့ ချိန်ရမှာပဲ။ ကိုယ့်လူမျိုးက
ထိုးကွင်းထိုးခဲ့တယ်။ ထိုးကွင်းထိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို စသည်ဖြင့်တော့
သိရမှာပဲ။ သူများ လူမျိုး လာမေးရင်တောင် ရှင်းပြနိုင်ရမယ်။
ပုံကလေးတွေ ဘာတွေလည်း ပြနိုင်ရင် ကောင်းတယ်။ လူတိုင်း ထိုးကွင်း
ဆက်ထိုးဖို့ကျတော့ အကျိုးထက် အပြစ်က များနေတဲ့ အလေ့အထဆိုရင်
ပယ်ရမှာပေါ့။ ဥပမာ-

တံတားဦးက ကွမ်းနုဝါ

ငမြာကဆေး။

ကွမ်းသီးတောင်ငူနဲ့

ကိုင်းထုံးဖြူပြည်သျား

သာဝါးလို့ထွေး...ဆိုတဲ့ကဗျာ မောင်ကြီး ကြားဖူးမှာပေါ့”

“ကြားဖူးတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မ ကလေးတွေကို သင်မပေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကွမ်းစားတာ ကောင်းတယ် ထင်သွားမှာ စိုးလို့”

ကျော်စွာ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

ကံ့ကော်ကိုလည်း သတိရလိုက်သေးသည်။

ပန်းချီပြပွဲမှာ ကံ့ကော် မြန်မာလို မဝတ်၍ သူမေးတုန်းက ကံ့ကော် အဲသလိုပဲ ဖြေဖူးသည်။

ယခုလည်း ကံ့ကော်နှင့် ရုပ်ချင်းတူနေသော မိန်းကလေးက စိတ်ချင်း သဘောချင်းပါ တူနေပြန်သည်။

ကံ့ကော်ရွာက ရွာသူ၊ ရွာသားတွေကလည်း အားမစ်ရှ်တွေထက်တော့ သာသည်ဟု ဆိုရမည်။ အားမစ်ရှ်တွေက ခေတ်ပညာသင်တာတောင် လက်မခံဘူးတဲ့လေ။

“အခု မပန်းဆု သင်ပေးနေတာ ဘယ်နှတန်း အထိလဲ”

မပန်းဆု ပါးစပ်ကလေးကို လက်နှင့်ကွယ်၍ ရယ်ပြန်သည်။

“မောင်ကြီးကလည်း အထူးအဆန်းတွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ။ အတန်းကျောင်းရယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အခြေခံအရေး၊ အဖတ်၊ အတွက်နဲ့ ဘာသာရေးတွေက အငယ်တွေကို ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်သင်တယ်။ အဲဒါတွေတတ်ပြီး ရင်တော့ မြို့ကျောင်းတွေ ဘာတွေ သွားမတက်ဖြစ်ကြပါဘူး။ လယ်ထဲ ဆင်းရတာပဲ။ တချို့ ဆက်ပညာသင်ချင်တဲ့ ကလေးတွေ၊ လူပျိုပေါက်၊ အပျို ပေါက်ကလေးတွေ အထိကျတော့ သူတို့အတွက် အကျိုးရှိမယ့်ဟာကလေးတွေ ကျွန်မက သင်ပေးတာပေါ့။ အလွတ်ကျောင်း သဘောပါပဲ”

ကျောင်းပေါ်က စာအံသံ တိတ်နေတာ အတန်ငယ် ကြာသွားပြီကို မပန်းဆု သတိထားမိသွားသည်။

“ကဲ-ကလေးတွေဆို ခဏ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ မောင်ကြီး ရွာဘက်ကို ကြည့်ချင်ရင် ခြေထောက် နည်းနည်းသက်သာတော့ လာလေ။ ဖိုးနီကို လွှတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ကျော်စွာက သူ့ခြေထောက်ကို သူ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ခြေထောက်က အခုလည်း တော်တော်သက်သာပါတယ်”

“ပြီးရော၊ ဒါဆိုလည်း နေ့လယ်ထမင်းကို ရွာမှာ လာစားခဲ့
ကွန်မ ဒီက စာသင်ပြီး ပြန်ရင် ဖိုးနီကို လွှတ်လိုက်မယ်”

ပြီးတော့ ကွပ်ပျစ်ဘေးမှာ ထောင်ထားသည့် နဂါးခေါင်း တုတ်ကောင်
ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီတုတ်ကောက်ကလေးတော့ ယူခဲ့ဦး၊ ဒီတုတ်က သိပ်အားကိုး
ရတာ၊ ဆရာတော် လမ်းမလျှောက်နိုင်တုန်းကလည်း ဒီတုတ်နဲ့ဆိုဆွမ်းခံတောင်
ထွက်နိုင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မပန်းဆု ကျောင်းပေါ် ပြန်တက်သွားသည်။

ရွာထဲဝင်ဝင်ချင်း ပထမဦးဆုံး သတိထားမိသည့် ထူးခြားချက်က
လမ်းတွေကျယ်နေတာ ဖြစ်သည်။

လူကလွဲလျှင် ဘာမှ ဖြတ်သွားစရာမရှိဟု ယူဆရသော နေရာမှာ
လမ်းတွေက ကျယ်လွန်းပြီး အိမ်တွေက တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် တော်တော်
လှမ်းနေသည်။

“မြေ တယ်ပေါတဲ့အရပ်ပဲ”ဟု တွေးမိသည်။ ဂရုန်တွေ ဘာတွေနှင့်
လည်း ရှိမည့်ပုံ မပေါ်။

အိမ်တွေကတော့ ထရံကာ သက်ငယ်မိုးတွေပဲ များသည်။ ဝါးရံ
တောကြီး ရှေ့ သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည့်ကြားမှာ ဆောက်ထား
ကြပြီး လမ်းနှင့်ကလည်း ဝေးလွန်းသဖြင့် ဘယ်အိမ်ကိုမှ ထင်ရှားစွာ မမြင်ရ။
အိမ်တွေက အသံတွေကို လှမ်းကြားဖို့တော့ ဝေးရော။

“မမကြီးက ကိုရင့်ကို မအိမ်စည်တို့အိမ်ကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်၊
သူလည်း အဲဒီမှာ စောင့်နေမယ်တဲ့”

အင်္ကျီမပါ လုံကွင်းခါးတောင်းကျိုက်နှင့်၊ သျှောင်ပေစူးနှင့် ဖိုးနီက
လှည့်ပြောသည်။

ကျော်စွာက နဂါးခေါင်းတောင်ပေးကို ထောက်သာ ထောက်နေ
ရသည်။ ခြေထောက်က သိပ်မနာလှတော့။

“မအိမ်စည်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မကြီးတပည့်ပါပဲ၊ သူတို့အိမ်မှာက ဒီနေ့ ရက်ကန်း ရက်နေကြတော့ ကိုရင့်ကို ပြချင်လို့တဲ့”

“ဪ”

ရွာလမ်းပေါ်မှာ ရေအိုးစင်ကလေးတွေကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ညောင်ပင်အရိပ်အာဝါသ ကောင်းကောင်းတွေအောက်မှာ စင်ကလေးသပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်၍ အမိုးကလေးနှင့်ဆိုတော့ ရေတွေက အေးမြနေမှာ သေချာသည်။

သောက်ရေသန့်ကို ပလတ်စတစ်တူးနှင့် ဝယ်သောက်ရသည့် ယဉ်ကျေးမှုကို ကုံကော်ရွာသားတို့ ကာကွယ်နိုင်ဆဲ။

မအိမ်စည်တို့အိမ်က အိမ်ဝင်း တော်တော် ကျယ်သည်။ ခြေတံရှည် ဖြည့်ထောင်အိမ်မကြီး ရှိသလို အိမ်မကြီးရှေ့ မြေကွက်လပ်မှာ အကာမပါ၊ ဘိုင်နှင့်အမိုးသာရှိသည့် မြေစိုက်တဲလည်း ရှိသည်။ မြေစိုက်တဲထဲမှာ အခန်းတစ်ဝက်စာလောက်ကျယ်ပြီး ခူးလောက်အထိ မြင့်သည့် ဖြည့်ခင်းကွပ်ပျစ် ဂိုက်ထားကာ အဲသည်အပေါ်မှာ ၁၅ နှစ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ဝိုင်းငင်နေလျက် အဲသည်လောက်အရွယ် နောက်တစ်ဦးက အဝတ်တချို့ကို လက်နှင့် ချုပ်နေသည်။

ကွပ်ပျစ်လွတ်နေသည့် မြေသားပြင်ပေါ်မှာတော့ ထည်ဝါခမ်းနားလှသည့် ရက်ကန်းစင်ကြီးရှိသည်။ အဲသည်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ရက်ကန်းရက်နေသည်။

မိန်းကလေးသုံးဦးစလုံး ဆံထုံးကို ခေါင်းပေါ်မှာ ခွေထုံးထားကြပြီး အုပ်လုံးမမီသော ဆံယဉ်စတို့ လည်ပင်းနှစ်ဖက်မှာ ကျနေသည့်ပုံစံမျိုးတွေစို့ မပန်းဆု ဆံပင်မျိုးတွေဟုပင် ပြောရပေမည်။

မတူတာက သူတို့အားလုံး ထဘီရင်ရှားနှင့် တော်တော်တူသော ရင်စည်းအမည်းရောင်ကို ရင်ညွန့်မှ ခါးအထိ ပတ်ထားလျက် အောက်မှာ ရှည်လျားသော လုံချည်နှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သွားပြီး လည်ပင်းနှင့် ပခုံးတို့ကို ဖော်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တော်တော်ညိုသော အသားအရေများ ရှိကြသော်လည်း သူတို့ ညိုတာက စိုပြည်ဝင်းမွတ်နေသည်။ ပခုံးသားကလေးများ၊ ရင်ညွန့်သားကလေးများဆိုလျှင် ဝင်းလက်၍ပင်နေသဖြင့် ကျော်စွာစေ့စေ့မကြည့်ရုံချေ။ သည်ထက်

ပို၍ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော သည်ခေတ်ဝတ်စုံများနှင့် မိန်းကလေးများကို မကြာခဏ မြင်ဖူးသော်လည်း သည်မိန်းကလေးတွေ ရင်ညွန့်အထက်ပိုင်း လည်ပင်းနှင့် ပခုံးသားကလေးများ ပေါ်နေတာလောက် ဆွဲဆောင်မှု မရှိဟု ခံစားရသည်။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိ။

“မောင်ကြီးတို့ ရောက်လာပြီလား။”

ချိုအေးသော အသံကလေးက အိမ်ဘေးက ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မပန်းဆုကို တွေ့ရသည်။

အဝတ်အစားလဲထားသဖြင့် ကျောင်းကပြန်မှ ရေတစ်ခေါက်ချိုးပြီး လောက်ပြီဟု တွေးမိသည်။

ဝတ်စားထားပုံကတော့ ဟိုမိန်းကလေးသုံးယောက်ပုံစံအတိုင်း။ ကွာတာကတော့ အဖြူရောင် ရင်ကွဲ အင်္ကျီတစ်ထည်ထပ်ဝတ်ထားတာပဲဖြစ်သည်။ ပခုံးတို့ကွယ်၏။ ရင်ညွန့်နေရာတွင်လည်း ထူထဲသော ဒေါင်းပုံစံငွေဘယက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ရင်ညွန့်လည်း လုံခြုံသည်။ ခါးမှာ အင်္ကျီဖြာဆင်းသွားပုံကတော့ ဇာတ်သဘင်တွေထဲမှာ မင်းသမီးတွေ ဝတ်တာနှင့်ပင် တူနေသေးတော့။ သို့သော် မပန်းဆု၏ အင်္ကျီက ခါးတောင် မပါ။ ကိုယ်လုံး၏ ကောက်ကြောင်းအတိုင်း ပျော့နွဲ့စွာ တင်ပါးပေါ်သို့ ဖြာဆင်းသွားပုံက အငြိမ့်မင်းသမီးတွေထက် ပိုကြည့်ကောင်းလှ၏။

“ကြည့်ပြန်ပြီ မောင်ကြီးက”

“ဟို-ဆောရီး”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မိကြပြီး ရက်ကန်းစင်ဆီလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အဝတ်ကြီးကလေးများ ဖြာထွက်နေသည်ကို အဝတ်စထဲသို့ရောက်အောင် ကျွမ်းကျင်စွာ ရက်သီထည့်နေသော မိန်းကလေး၏ လျှင်မြန်သွက်လက်ပုံကို ကြည့်ရင်းက ကျော်စွာ ‘ရွှေချည်ငွေချည်တန်းပါလို့’ အစချီ ရှေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပြန်သတိရနေမိသည်။

“မောင်ကြီး အရင်က ရက်ကန်းယက်တာ မမြင်ဖူးဘူးလား”

“မြင်တော့မြင်ဖူးတယ်၊ အင်းလေးမှာ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ပြဖို့ ဆင်ထားတာ။ တစ်ခါတည်းလည်း ရောင်းတယ်လေ။ မြန်မာရွာတွေမှာတော့ မတွေ့ရတော့သလောက်ပဲ”

ရက်ကန်းစင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်းက ကျော်စွာ မှင်တက်နေမိသည်။
သလိုက်တာ၊ ခမ်းနားလိုက်တာ။

နာမည်ကြီး မော်တော်ကားတစ်စီးထက် များစွာ တန်ဖိုးကြီးသည်ဟု
ကြားဖူးသော အနောက်တိုင်း ဂရမ်းပီယာနီ စန္ဒရားခုံကြီး တစ်ခုထက်ပင်
မြန်မာ့ရက်ကန်းစင်က ပိုမိုခမ်းနားနေသည်ဟု ပြောလျှင်တော့ ဘက်လိုက်ရာ
များ ကျနေမလား မသိ။

ဂရမ်းပီယာနီတွင် ပါသော တူရိယာကြီး၊ သတ္တုပစ္စည်းတို့၏ အသေး
စိတ်ချိန်ညှိမှု လက်ရာ (PRECISION)ကိုသာ ရက်ကန်းခုံ၏ လွန်းကြီးတို့
ချိန်ညှိမှုက မသာလျှင် ရှိရမည်။ ရက်ကန်းခုံအပြည့် ထွင်းထု ရုပ်လုံးဖော်ထား
သော ပန်းပွတ်ဆရာနှင့် ပန်းပုဆရာတို့၏ လက်ဖြစ် (HAND MADE)
အနုပညာမျိုးတွေကိုတော့ ဂရမ်းပီယာနီမှာ မတွေ့ရမှာ သေချာလှ၏။ ဂရမ်း
ပီယာနီကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုအလား ဈေးကြီးပေးဝယ်၍
ဘန်ဖိုးထား ယူယနေကြချိန်မှာ ရက်ကန်းခုံတို့ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်
ပျောက်ကုန်ကြခြင်းအတွက်တော့ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမည် မသိတော့။

စက်ရက်ကန်းထွက် အဝတ်အစားနှင့် နိုင်ငံခြားမှ ဝင်လာသည့်
ဘန်ဖိုးသင့်အဝတ်အစားတို့ကို ပို၍ မှီခို အားထားလာခြင်းက သဘာဝကုသသည်။
လက်တွေ့ဆန်သည်။ သို့သော် ဒါနှင့်ပဲ ရက်ကန်းခုံတို့ကို မေ့လိုက်ရမှာတော့
မဟုတ်ဘူးလေ။

ဖေဖေ ပြောပြဖူးတာ သွားသတိရမိသည်။

ဖေဖေ ဂျပန်ပြည်ရောက်တုန်းက ရိုးရာ လက်ဖက်ရည်ပွဲနှင့် ဧည့်ခံ
သတဲ့။ ရိုးရာလက်ဖက်ရည်ပွဲဆိုတာ ကီမိုနိုကြီးတွေ အပြည့်အစုံဝတ်ပြီး
သောက်ရတာ။ သတ်မှတ်ပုံစံအတိုင်း နေရာယူရတာ။ ပြင်ဆင်သည့် ဂျပန်
မကလေးကလည်း နာရီပေါက်အောင် ပြင်ဆင်ရတာတဲ့။ ပြီးတော့ အကြီးအကဲ
ဖြစ်သူကစပြီး အရင်ငဲ့ပေးလို့ အထွတ်အမြတ်အနေနှင့် သောက်သုံးရတာတဲ့။
အရသာက ကောင်းသလားဆိုတော့ မကောင်းပါ။

မြန်မာ့ရေခွမ်းကြမ်းလောက်တောင် မကောင်းပါ။ ပူလည်း မပူပါတဲ့။
သို့သော် ပြုံးပြီး တဟိုက်ဟိုက်နှင့် သတ်မှတ်ပုံစံအတိုင်း သောက်ရတာပါတဲ့။

သည်ခေတ် ဂျပန်လူငယ်ကလေးတွေ အဲသည် လက်ဖက်ရည် ပုံမှန်
သောက်သလားဆိုတော့ မသောက်ကြတော့ဘူးလေ။ ပြေးလွှားရုန်းကန်နေ
ရသည့်ခေတ်နှင့်မှ အံ့မဝင်တော့ဘဲကိုး။ သို့သော် ယခု ရိုးရာလက်ဖက်ရည်ပွဲ

လုပ်ပြပါဟု ပြောလျှင်တော့ ဂျပန်မကလေးတွေကလည်း လုပ်ပြနိုင်နေတုန်း၊ ဂျပန်ကလေးတွေကလည်း ရှေးရိုးမပျက် သုံးဆောင်ပြတတ်နေတုန်း။

ချစ်တာလေ။

မိမိ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို ချစ်တာပေါ့။

သည်ခေတ်ဂျပန်တွေ ဘယ်သူမှ ဂျပန်လို မဝတ်တော့သော်လည်း ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုကို ချစ်သည့် စိတ်ကတော့ သွေးကြောတွေထဲမှာ စိမ့်ဝင် စီးဆင်းနေကြသည်။

ကိုယ့်မြန်မာတွေကတော့ ပွဲကြီးလမ်းကြီးတွေမှာသာမက တာဝန်ကြီး ယူရသည့် အချိန်တွေမှာပါ အလုပ်လုပ်ရခက်လှသော တိုက်ပုံကို လည်ပင်း မှ ဆီးစပ်အထိ ကြယ်သီးအပြည့်တပ်ထားသည့် ပုံစံကြီးတွေနှင့် အတောင့် လိုက်ကြီး လက်ခုပ်တွေ တီးနေကြပြီး 'မြန်မာ'ဆိုတာ အကြောင်း ပြောပြပါ ဟုဆိုလိုက်လျှင် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအားလုံးကို လွှမ်းခြုံသော စကားအစစ် က 'ဗမာ'လား၊ 'မြန်မာ'လားပင် ယနေ့အထိ မသဲကွဲဘဲ ငြင်းခုံနေကြတုန်း၊ ပျူနှင့် မြန်မာ တူ၊ မတူပင် မပြောပြနိုင်သည့် သူက အများစု။

“သက်ပြင်းတွေချလှချည့်လား မောင်ကြီးရဲ့၊ ရက်ကန်းရက်တတ် တဲ့နမကလေး တစ်ယောက်ကို သတိရနေပြီထင်ရဲ့”

ချိုအေးသော အသံကလေးထွက်လာတော့မှ လန့်ဖျပ်ပြီး ရယ်လိုက် ရသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျား၊ မြို့မှာလည်း ဘယ်သူမှ ရက်ကန်း မရက်တတ် ကြပါဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ၊ အခု ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားလုပ်ငန်းတွေ က တိုးတက်လာတော့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကလေးတွေ ပြန်ဖော်ထုတ်ကြတာ များလာတယ်လေ။

ဥပမာ ရန္တပိုရွာပေါ့၊ သူက အညာမှာ၊ အမြန်လမ်းကနေဆို မိုင် လေးဆယ်လာက် ဝင်ရတာ။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲတုန်းက စာချုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာလို့ပဲ လူသိများတယ်။ အမှန်က အိုးလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ်လုပ်တဲ့ရွာ။

အခုဆိုရင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားတွေက ဝင်ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ နိုင်ငံတကာ အဆင့် စားသောက်ဆိုင်တွေ ပေါ်လာရတယ်။ အိုးလုပ်ငန်းနဲ့အတူ တခြား မြန်မာ့ လက်မှု အနုပညာတွေ ပြရတယ်။ ဒေသခံတွေ အတွက်လည်း လုပ်ကွက် ကိုင်ကွက်တွေ တိုးလာ။ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုလည်း ထိန်းသိမ်းပြီးသား

ဖြစ်ပေါ့။ ဒီ ကံကော်ရွာဆိုရင် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးတင် ရှိနေတာ။ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ အဲသလိုလေး လုပ်ပေးရင် မကောင်းဘူးလားလို့ မပန်းဆုက ကြည်လင်သောအသံကလေးနှင့် ရယ်သည်။

“မောင်ကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဒီလို ရှေးရှေးက ခုံခံအတိုင်း နေထိုင်နေကြတာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားတွေလာစေချင် လို့မှ မဟုတ်တာ။ ဒီခေတ် လူအဖွဲ့အစည်းနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ကင်းကင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်လို့လေ”

ဟုတ်ပါရဲ့။ အားမစ်ရှ်တွေလည်း သူတို့ဆီ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တွေ လာကြည့်တာ သိပ်မကြိုက်ကြဘူးဟု ဖေဖေ ပြောဖူးသည်။

ကျော်စွာ ဝိုင်းငင်နေသော မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဝိုင်းငင်တာက ညဘက်ကို ငင်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

မပန်းဆုက ပါးစပ်ကလေးကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်၍ ရယ်ပြန်သည်။

“လသာတုန်း ဝိုင်းငင်ဆိုတာ အလင်းရောင်ရှိတုန်း အလုပ်လုပ်လို့ ပြောတာပါ မောင်ကြီးရယ်။ ညမှ လုပ်ရမယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညမှာ တစ်ချက် ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်တာတော့ ရှိတာပေါ့”

“ဘယ်ဟာလဲ”

မပန်းဆု မျက်နှာကလေး အနည်းငယ် ဒီမြန်းလျက် ရှက်စနိုးဟန်နှင့် ဖြေသည်။

“ကာလသားတွေ လူပျိုလာလှည့်ရင် လက်ခံစကားပြောတာလေ။ မိဘတွေကလည်း အတွင်းခန်းမှာ နေပေးရတယ်။ မိန်းကလေးကလည်း ဝဝါ ဘစ်ကမ်း၊ လက်တစ်လှမ်းပဲ နေရတယ်။ ယောကျ်ားကလေးပြောသမျှလည်း ပြန်ပြောနေ၊ သံယောင်လိုက်နေဖို့က ခက်တယ်။ ဝိုင်းငင်ရင်း နားထောင်သလိုလို၊ မကြားသလိုလို နေလိုက်တော့ ဣန္ဒြေမပျက်ဘူးပေါ့”

ကျော်စွာ လိုက်ရယ်မိသည်။

“မဆိုးဘူးနော်၊ ဝဲရီး ရှိမန်တစ်ပဲ၊ အနုပညာဆန်လိုက်တာ၊ ကောင်း ကင်မှာ လကလေးနဲ့၊ အိမ်ရှေ့မှာ လူပျိုကလေးရယ်၊ အပျိုကလေးရယ်၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကလေး စကားပြောလို့၊ တွေးကြည့်ရတာနဲ့တင် ကြည်နူး စရာပဲ”

မပန်းဆုက ရယ်နေပြန်သည်။

“ဟိုတုန်းကပါ၊ ခုနေခါ မောင်ကြီးက ကံ့ကော်ရွာကို ညဘက်လာ ရင်တော့ ဧည့်ခံမယ့် အပျိုဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်မက လွဲရင် ဒီရွာမှာ အားလုံး စောစောအိပ်ကြတယ်ရှင်”

“အဲဒီ ကျွန်မနဲ့ပဲ လာစကားပြောချင်တာ၊ မရဘူးလား”

ကြည့်စမ်း၊ ပါးစပ်က မဆင်မခြင် လွတ်ခနဲ ထွက်သွားလိုက်တာ၊ မပန်းဆုသည် သူ့ချစ်မိနေသော မိန်းကလေးကံ့ကော်နှင့် ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်နီးပါး တူနေတာက အမှန်လေ။ သူ့အပေါ်မှာ ဧည့်ဝတ်ကျေတာ၊ ကြင်ကြင်နာနာ နွေးနွေးထွေးထွေး စောင့်ရှောက်တာ၊ ရှင်းပြတာကလည်း အမှန်။

သို့သော် မနေ့ကမှ တွေ့ဖူးသော မိန်းကလေးလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ချင်း ခြားနားပုံကလည်း ဘယ်လို ပြောပြရမည်မှန်း မသိလောက်အောင် ခြားနားနေ တာလေ။ အဲသလို မိန်းကလေးမျိုးကို သည်လို အနှောင့်အသွား မလွတ်သည့် စကားမျိုး မပြောသင့်ဘူး ထင်သည်။

သို့သော် မပြန်ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး နေ့ရော ညပါ မပန်းဆု နှင့် စကားပြောနေချင်မိသည်ကလည်း အမှန်ပဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

မပန်းဆုကတော့ ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြသည်။

“ညကျရင် ညှိမောင်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းလေ၊ ကျွန်မ စောင့်နေပါ့မယ်၊ လက်ဖက်သုပ်တော့ စားရမှာပေါ့ရှင်”

ကျော်စွာရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသွားသည်

“ကဲ-မောင်ကြီးကို အိမ်ရှင်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ အိမ်ရှင်တွေက ဦးပန်းစည်နဲ့ ဒေါ်ဣန္ဒြာတဲ့။ သမီးကလေးက မအိမ်စည်၊ အပျိုပေါက်ကလေး။ အခု လသား ကလေးတစ်ယောက် ထပ်မွေးထားတယ်၊ မောင်အဂ္ဂတဲ့။ ဟိုအိမ်ကြီးပေါ်မှာ စောင့်နေတယ်။ နေ့လယ်စာက သူတို့ ကျွေးမှာ။ လာ သွားကြစို့”

မပန်းဆုက ရှေ့က ခေါင်းဆောင်ခေါ်သွားသဖြင့် ကျော်စွာ အိမ်ကြီး ဘက်သို့ လိုက်သွားရသည်။

မောင်အဂ္ဂကလေးက သုံးလသားလောက်ပဲ ရှိဦးမည်။

သူ ပုခက်ကြီးကို ကြည့်၍ ကျော်စွာ သဘောကျနေမိသည်။ သစ်သား ပွတ်လုံးများနှင့် လက်ရာမြောက်စွာ လုပ်ထားသည့် လေးထောင့် ပုခက်ကြီးကို အုန်းဆံကြိုးများနှင့် ဆိုင်း၍ မျက်နှာကြက်မှာ သံချိတ်နှစ်ချောင်း နှင့်ချိတ်ထားသဖြင့် ကြမ်းပြင်ကနေ နှစ်ပေလောက်မြောက်နေသည်။ ဘေးပတ် လည်ဘောင်တွေနှင့်မို့ ပြုတ်ကျမှာ မပူရ။ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးတွေကြားက အဝတ်မပါသော ကလေးငယ်မှာ သူဌေးကြီးဂိုက်ပေါက်နေသည်။

ဦးပန်းစည်တို့ လင်မယားကလည်း ရွာမျက်နှာဖုံးတွေနှင့်တူသည်။ ဦးပန်းစည်က အသက် ၄၀ ခန့်။ အစက်အပြောက်ကြီးကြီးတွေပါသော ဦးပဝါ ဦးခေါင်းမှာ ပေါင်းထားသည်။ အင်္ကျီကလည်း အစက်အပြောက်တွေ ဝါတာ ကလွဲလျှင် ဇာတ်ထဲက မင်းသားအင်္ကျီနှင့် တူနေသည်။ ရှေ့မှာ တစ်စ၊ ခါး နှစ်ဖက်မှာ တစ်စစီ အကွဲသုံးစပါသော အင်္ကျီမျိုးဖြစ်ပြီး အောက်က ဘာမှ ခံဝတ်ထားဟန် မတူ။ လှေချည်ကတော့ တောင်ရှည်ပုဆိုးလိုမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လှမြက အသက်သုံးဆယ်ခန့်၊ အပွင့်ကြီးကြီးတွေပါသော ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ သဘီရှည်နှင့် ဖြစ်ပြီး ဘီးဆံပတ်ဆံထုံးမှာ ရွှေဘီးကုပ်၊ ရွှေဘယက်၊ ရွှေနား တောင်း၊ ရွှေလက်ကောက် စသဖြင့် ရွှေတွေသီးနေအောင် ဝတ်ထားသော်လည်း ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်အမူအရာသာရှိသည်။ မအိမ်စည်ကလေးကတော့ ၁၄ နှစ် လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ မပန်းဆုတို့လို ဆံပင်ပုံစံ အဝတ်အစားမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း-ကိုရင် အားမနာနဲ့နော်၊ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေက ဧည့်သည် ထမင်းစားရင် တအားပျော်တာကလား။ ဒီအရပ်မှာ ရှားရှားပါးပါး မန်ကျည်း ရွက်နုသုပ်ကလေးနဲ့ ကြက်သားဘူးသီးချက်နဲ့ ငါးပိထောင်းဗျ”

ဦးပန်းစည်က လှိုက်လှဲစွာ ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဒေါင်းလန်းကြီးအလယ်မှာ ချထားသော်လည်း ဒေါင်းလန်းပေါ်မှာ မြေပန်းကန်ပြားကလေးတွေနှင့် ဟင်းတစ်မျိုးသတ်သတ်စီထည့်ထားပြီး၊ ထမင်း ပန်းကန်ပြားလည်းသတ်သတ်စီမို့ ‘လက်ရှည်တစ်ပြင်တည်း’ ဆိုတာမျိုးကြီး စားရမှာ ကြောက်နေသော ဆရာဝန်ပေါက်စ ပြေလည်သွားသည်။

မပန်းဆုနှင့် အိမ်စည်တို့က တစ်ဝိုင်းတည်း ဝင်စားကြသော်လည်း ဒေါ်လှမြ ဝင်မစားသဖြင့် ကျော်စွာ မနေနိုင်ဘဲ မေးမိသည်။

“သူက ကလေးနို့တိုက်နေရတော့ ငါးခြောက်ဖုတ်နဲ့ ထမင်းရေဆင်း
ကလေးပဲ စားရတော့ စားပြီးသွားပြီ ကိုရင်ရဲ့”

ကျော်စွာ အားနာပါးနာနှင့်ပင် ကျန်းမာရေး ပညာပေးရပြန်သည်။

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ နို့တိုက်မိခင်ဆိုတာ အသီးအရွက်
အသားငါး အစုံစားရတယ်။ အမေ အဲသလို အစားတွေရှောင်နေရင် ကလေး
နှလုံးအမောဖောက်တတ်တယ်။ ဘယ်ရီ ဘယ်ရီလို့ ခေါ်တယ်”

ဦးပန်းစည်က အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် မပန်းဆုကို လှည့်ကြည့်သည်။
မပန်းဆုက ပြုံး၍ “သူက ဆရာဝန် ဦးပန်းစည်ရဲ့” ဟု ဖြေသည်။

“အင်္ဂလိပ် ဆေးဆရာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငယ်ငယ်ကလေးရှိပါသေးလား။ တော်လိုက်တာကွယ်၊ အတော်
ပါပဲ။ အဲဒါဆို ကိုရင့်အစ်မ စားလို့ရမယ့် အာဟာရကလေးများ စာရင်း
ရေးပေးသွားပါလား။ ကလေးက လေထိုးတတ်လွန်းလို့”

“ကလေးက သုံးလဝန်းကျင်မှာ လေထိုးတာ သဘာဝဖြစ်စဉ်ပါပဲ
အစ်ကိုကြီးရယ်။ မိခင် အစားအသောက်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ လေထိုးလို့လည်း
ကလေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မိခင် အစားရှောင်ရင်၊ အထူးသဖြင့် စိမ်းလန်းတဲ့
အသီးအရွက်တွေကိုရှောင်ရင်သာ နှလုံးမောဖောက်တတ်တာပါ။ အသီးအရွက်
တွေမှာပါတဲ့ ဗီတာမင်ဘီဝမ်းဆိုတဲ့ဓာတ် ချို့တဲ့သွားလို့ပါ”

“ဒါဆို အသီးအရွက်စားလို့ ရတယ်ပေါ့”

“ရပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

ဦးပန်းစည်က ဒေါ်ဣန္ဒြာဘက်လှည့်၍ “စားတဲ့ ရှင်မရေ၊ နောက်
မရှောင်နဲ့တော့” ဟု ရယ်၍ ပြောသည်။ ဒေါ်ဣန္ဒြာကတော့ ရှက်ကြောက်
နေဟန်သာ ရှိလေသည်။

ဝါးရုံတောက ပိတ်နေအောင် ထူသော်လည်း လရောင်က မြာကျ
နေသဖြင့် လူသွားလမ်းကလေးက မျက်စိအေးစဖွယ် လင်းထိန်နေသည်။

လူသွားလမ်းအဆုံးတွင်တော့ ဝါးရုံပင်များကလည်း ပါးသွားသည်။

“ကဲ-ကိုရင်၊ ဟိုမှာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်က ဆီမီးအိမ်ကလေး
ဒွန်းထားတဲ့တဲက မမကြီးတို့အိမ်ပဲ။ အိမ်ရှေ့ကျ ချောင်းဟန်လိုက်၊ မမကြီး
သွက်လာလိမ့်မယ်”

ညိုမောင်က လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြောတော့ ကျော်စွာ အံ့သြစွာ
လှည့်ကြည့်သည်။

“ညိုမောင်က မလိုက်ခဲ့ဘူးလား”

ညိုမောင် ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ညဉ့်နက်နေပြီ၊ ဒီရွာမှာ ဒီအချိန် နိုးနေတတ်တာ မမကြီးတစ်ယောက်
ပဲရှိတာ။ အခု ကိုရင်နဲ့ဆို နှစ်ယောက်ပေါ့။ အေးအေးဆေးဆေး စုတ္တာပြော
ကြ။ အပြန်ကျရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပြန်မယ့်လမ်း မမကြီး ပြပေးလိမ့်မယ်”

ပြောပြီးတာနှင့် ညိုမောင်တစ်ယောက် မှောင်ရိပ်ထဲကို လှစ်ခနဲ
သင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျော်စွာတစ်ယောက်တည်းသာ ယောင်ချာချာနှင့် တဲကလေးနား
ရောက်လာသည်။

ချောင်းဟန်စရာ မလိုလိုက်ပါ။

သူရောက်သည်နှင့် မပန်းဆု တဲအတွင်းက ထွက်လာပါသည်။

မနက်က ဝတ်စုံမျိုးပါပဲ။ ပခုံးခြုံပဝါ အကြီးတစ်ထည်ကိုတော့
ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို လုံခြုံစွာ ပတ်လွှမ်းထားသည်။

“လာ...မောင်ကြီး ထိုင်”

သင်ဖြူးဖျာကလေး ခင်းပေးတော့ သူဝင်ထိုင်သည်။ ရှမ်းဘောင်းဘီ
နှင့်ဆိုတော့ ဘောင်းဘီရှည်ရှည်နှင့်လောက် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ရတာ မခက်။

မပန်းဆုကလည်း မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်၍ ယွန်းထည်ဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသော ကလပ်ပုံစံခွက်ကလေးကို ချပေးပြီး အဖုံးကို ဖယ်ရှားသည်။

“ဒီမှာ လက်ဖက်သုပ် မြည်းပါဦး။ ပဲကြော်တို့၊ ပုစွန်ခြောက်တို့
တော့ မပါဘူး။ ဒီဒေသကတော့ ကြက်သွန်ကြော်ရယ်၊ နှမ်းရယ်၊ ကြက်သွန်

ဖြူရယ် အဓိကပဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်သားက သိပ်နှူးညံ့တယ်။ နေ့လယ်
ကတည်းက ကျွန်မကိုယ်တိုင် နှပ်ထားတာ။ ကြက်သွန်ကြော်ကလည်း ကျွန်မ
ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာ ဆုံနဲ့ထောင်းတဲ့ နှမ်းဆီနဲ့ ကြော်ထားတာ”

“ဩဂဲနစ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူက ယောင်ယမ်း၍ ရယ်မေးကလေးမေးလိုက်မိတော့ မပန်းဆုက
ပါးစပ်ကလေး လက်နှင့်ကွယ်၍ ရယ်သည်။

“ဒီဒေသမှာတော့ ဓာတ်မြေဩဇာဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှ မသုံး
တော့ စားစရာမှန်သမျှဟာ ဩဂဲနစ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဓာတ်မြေဩဇာကြော်ငြာတို့ ရုပ်မြင်သံကြားအချိန်
ပြည့် ခုန်ပေါက်ကပြနေကြပြီး မြန်မာ့အစားအစာမှာရော၊ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ
ထွက် အစားအစာတွေမှာရော ဓာတ်မြေဩဇာနှင့် ပြုပြင်ဖန်တီးထားမှု မရှိ
သည့် ဘိုင်အိုလော့ဂျီကယ် ခေါ် သဘာဝအစားအစာများ မရှိသလောက် ရှားပါး
နေ၍၊ တိုးတက်သောနိုင်ငံကြီးများတွင်လည်း ဩဂဲနစ် အစားအစာကို
ရိုးရိုးအစားအစာတန်ဖိုးထက် နှစ်ဆ သုံးဆ တန်ဖိုးပေးနေရခိုက်မှာ ကုံ့ကော်
ရွာမှာ ဩဂဲနစ် အစားအစာများသာရှိသည် ဆိုတာကို အံ့ဩရမှာလား။
ရှေးဆန်ဆန်ဝတ်စားထားသည့် မိန်းကလေးက ဩဂဲနစ်ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို
ပီသစွာ ပြောသွားပြီး သေသေချာချာ နားလည်နေတာကိုပဲ အံ့ဩရမှာလား
ကျော်စွာ ဝေခွဲ၍ မရတော့။

“မပန်းဆု ပညာ ဘယ်မှာ သင်ခဲ့တာလဲ”

မနေနိုင်ဘဲ မေးမိတော့ မပန်းဆု ပြုံးရုံကလေး ပြုံးသည်။

“ကျွန်မ ပညာသင်ခဲ့ဖူးတဲ့နေရာတွေ ပြောပြရင် မောင်ကြီး ယုံမှာ
မဟုတ်ဘူး။ နို့-မောင်ကြီး ဒီညလာတာ ကျွန်မ ပညာသင်ခဲ့တဲ့နေရာတွေကို
မေးဖို့လာတာလား၊ လူပျိုကလေးလုပ်ပြီး အပျိုကလေးအိမ်လာလည်တာလား”

မပန်းဆုက တဲ့တိုးမေးလိုက်တော့ ကျော်စွာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်
မျက်နှာပါ နီမြန်းသွားသည်။

“ဟာ-မပန်းဆု၊ တော်တော်နောက်တာပဲ။ ကျွန်တော်က မပန်းဆုနဲ့
စကားပြောရတာ ပျော်လို့ပါ။ ဗဟုသုတလည်း တအားရတာပဲ”

မပန်းဆု သူကိုယ်တိုင် မျက်နှာကလည်း အနည်းငယ် နီမြန်းလျက်က
ရယ်ပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်မလည်း မောင်ကြီးကို ခင်လို့ ကျီစယ်တာပါ မောင်ကြီးရဲ့ ဝတ်မဆိုးနဲ့နော်”

ကျော်စွာ လက်ဖက်သုပ်ကို တစ်စွန်း ယူမြည်းကြည့်သည်။

အလို၊ ကောင်းလိုက်တာ။ ဆီအရသာမဟုတ်။ အကြွပ်ကြော်၏ အရသာ မဟုတ်။ ပုစွန်ခြောက်၏ အရသာမဟုတ်။ အချိုမှုန့်၏ အရသာ မဟုတ်။ လက်ဖက် ကိုယ်တိုင်၏ အရသာက လျှာဖျားမှသည် ရင်ထဲအထိ ဖိနပ်ဝင်သွားသည်။ သူ နောက်ထပ်တစ်လှတ် ချက်ချင်းထပ်စားလိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်တာ မပန်းဆုရယ်၊ ဘာတွေများထည့်ထားလို့ပါလိမ့်”

“လက်ဖက်နဲ့အဆာအပြင်တော့ မေတ္တာပဲပါတာပဲ မောင်ကြီးရေ”
ကြည့်စမ်း၊ ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကလည်း ပြောတတ်လှချေသေး၏။
ကျော်စွာ အိမ်တွင်းဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်မိသည်။

“မပန်းဆု မိဘတွေရော”

မပန်းဆုက ပြုံးသည်။

“ကျွန်မက ဒီရွာ ဇာတိ မဟုတ်ဘူး မောင်ကြီးရဲ့၊ တခြားကလာ ဘာ။ ဒီမှာ တပည့်မကလေးတွေက အလှည့်ကျအဖော်လုပ်ပြီး လာအိပ်ပေး ကြတာ။ နေ့ခင်းဘက်ဆို တစ်ယောက်တည်း။ ဒါကြောင့် နေ့လယ်စာကို တခြား အိမ်မှာ ခေါ်စဉ်ခံတာပေါ့။ အခုတော့ ဒီနေ့ လာအိပ်ပေးတဲ့ တပည့်မကလေး လည်း ဝင်အိပ်သွားပြီ”

ကျော်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညိုမောင်လည်း အပြောသား၊ တစ်ရွာလုံးမှာ ည စောစောမအိပ်တာ မပန်းဆု တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဘာဖြစ် လို့လဲဟင်”

“စာဖတ်နေလို့ပေါ့ရှင်၊ ကဲပါ မပန်းဆု အကြောင်းတွေ ခဏထား ပါဦး၊ မောင်ကြီး အကြောင်းလည်း ပြောပါဦး”

ကျော်စွာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ကျွန်တော်အကြောင်းက သိပ်ပြောပြစရာ မရှိပါဘူး”

“ရှိပါသော်ကောရှင်၊ ဆေးရုံနဲ့ ကင်းပြီး နေလို့ မရတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာတယ်ဆိုကတည်းက အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်း တော့ ရှိပြီပေါ့။ ကျွန်မကို ပြောမပြချင်ဘူးလား”

ကျော်စွာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်၍ ကောင်းကင်က လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်မိသည်။

“ဘာမှ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းချီပြပွဲ တစ်ခုကို နယ်မှာ သွားကြည့်မလို့ လာတာပါ”

မပန်းဆုက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ‘ပန်းချီပြပွဲ’ဟု အသံမထွက်ဘဲ တိုးတိုး ကလေးဆို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်သည်။

“ပန်းချီဆရာမကလေးတစ်ယောက် ဆွဲတာ မဟုတ်လား”

“ဟာဗျာ”

“မဟာဗျာနဲ့ ကျွန်မအဲဒီ ပန်းချီဆရာမကလေးနာမည်ပါ ခန့်မှန်း ပြမယ်၊ မှန်အောင် ခန့်မှန်းနိုင်ရင် မောင်ကြီး အသေးစိတ် အားလုံး ပြောပြ ရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ကဲ-မှန်းဗျာ”

“မကဲ့ကော်တဲ့”

ကျော်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါသည်။

အတော်ကြာအောင် မှင်တက်နေပြီးမှ ကျော်စွာ အထစ်ထစ် အငေါ့ ငေါ့နှင့် ပြန်မေးမိသည်။

“မပန်းဆု ဘယ်လိုလုပ်...”

မပန်းဆုက သိမ်မွေ့စွာ ရယ်သည်။

“ဘာမှ အံ့ဩမနေပါနဲ့၊ မောင်ကြီး ကျွန်မနဲ့ စတွေ့တုန်းက အဲဒီ နာမည်နဲ့ ခေါ်လိုက်တာကို သတိရလို့ မှန်းကြည့်တာပါ”

‘ဟုတ်သားပဲ’ဟု တွေး၍ သက်ပြင်းချရသည်။

“ဒါကြောင့် ရေကျတာနဲ့ မြို့ကို မြန်မြန်ပြန်ရောက်ဖို့ ဆန္ဒတွေ စောနေရတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်ပူနေကြမှာ စိုးတာလည်း ပါပါတယ်ဗျာ”

“သူက မောင်ကြီး လာနေတာ သိလို့လား”

ကျော်စွာ အိုးတိုးအန်းတန်းနှင့် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မသိမှတော့ စိတ်ပူပါ့မလားရှင်”

“ကားမှောက်တဲ့သတင်းက ရောက်မှာကိုးဗျ၊ သူ့စိတ်မပူတောင် မိဘတွေက စိတ်ပူမှာလေ”

မပန်းဆုက သက်ပြင်းချသည်။

“သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ ရှင်။ နက်ဖြန်ကျတော့ ဖိုးနီကို ချောင်းဘက် တစ်ခေါက် ဘပ်သွားကြည့်ခိုင်းပေးပါ့မယ်”

မနက်ဖြန်တော့ ပြန်ရကောင်းရဲ့ဟု တွေးမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် မနက်ဖြန် ပြန်ရတော့ သည်ထူးဆန်းလှသည့် ကံကော်ရွာကလေးမှာ သည်နှမရင်းကလေးတစ်ယောက်လို ခင်မင်စရာကောင်းလှသည့် မပန်းဆု ဆိုသည့် မိန်းကလေး ကျန်နေခဲ့မှာကိုလည်း လွမ်းချင်ချင် ဖြစ်သွားမိပြန်သည်။

ကျော်စွာ၊ မင်းဟာ ဟုတ်သေးလို့လားကွာ။ တွေ့ရတာ တစ်ပတ် မပြည့်သေးတဲ့ ကံကော်ကို အရူးအမူးဖြစ်ပြီး ဒီခရီးကို ထွက်လေ့။ ဒီမှာ ကံကော်နဲ့ သိပ်တူပြီး ရှေးဆန်တဲ့ မြန်မာမိန်းကလေး မပန်းဆုကို တွေ့ရတော့ လည်း ထားခဲ့ရမှာ လွမ်းသလိုလိုတဲ့။ မင်းကြုံရာ မိန်းကလေး အကုန်လျှောက် စိတ်ဝင်စားနေတာလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးမိသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။

အဲသည်မေးခွန်း၏ အဖြေကို သူ သေသေချာချာ မသိ။ သည်အရွယ် အထိလည်း တစ်ခါမှ ချစ်သူ မတွေ့ခဲ့ဖူးခဲ့။

နွေးနွေးထွေးထွေး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလိုစိတ်။

ဒါကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။

ကံကော်ကို မြင်မြင်ချင်းကတည်းက သူ အဲသလို ခံစားရသည်။

ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ချစ်သူဖြစ်ရမှ၊ ဇနီးတော်စပ်ရမှ

အဲသလို လောဘလည်း ထွက်မလာမိ။ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ နှမအရင်းကလေး တစ်ယောက်လို မိုးလင်းက မိုးချုပ် အတူတူနေခွင့်ရပြီး သူလိုသမျှကို အစ်ကို ငြီး တစ်ယောက်လို လိုက်ဖြည့်ဆည်း စောင့်ရှောက်ပေး။ သူကျရောက်လာ နိုင်သည့် အန္တရာယ်မှန်သမျှတို့ကို ရှေ့က မားမားမတ်မတ် တာကွယ်ပေး၊ သည်လိုဘဝမျိုးကလေးရလျှင်လည်း ကြည်ကြည်နူးနူးနှင့် ပျော်နေမှာပဲဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သည်။

အဲဒါကို အချစ်လို့ ခေါ်လို့ရလား၊ မရလား သူ မသိ။ သေချာက
ကတော့ အဲဒါကို အချစ်လို့ ခေါ်လို့ရမည်ဆိုလျှင် အချစ်ဆိုတာ တော်တော်
ချစ်စရာကောင်းသည့် ဖြူလှရှင်းသန့်သော ခံစားချက်တစ်ခု ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

မပန်းဆုကို တွေ့တော့လည်း အဲသည်လောက် မဟုတ်တာတောင်
အဲသည်လိုခံစားချက်မျိုး သူ့ရင်မှာ ဖြစ်သည်။ ဒါ မပန်းဆုနှင့် ကုံထော်
ရုပ်ချင်းဆင်လွန်းတာ တစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်။

မြန်မာယောကျ်ားကလေးတို့နှင့် မြန်မာမိန်းကလေးတို့၏ ချစ်ရေး
ဆက်ဆံပုံ၊ ပတ်သက်ပုံ၊ ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်တွေ ပြန်လည်နိုးကြား
အသက်ဝင်လာ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လူပျို၊ အပျိုအရွယ် ယောကျ်ားကလေးတွေ၊ မိန်းကလေးတွေ
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းကြည့်
ဆိုကတည်းက တပ်မက်စရာတွေကို အရင် မြင်အောင် မကြည့်ဘဲ မောင်ရင်း
နှမတွေလို နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံတတ် စောင့်ရှောက်တတ်ကြတာ မြန်မာ
နှလုံးသားစစ်စစ်ဟု ကျော်စွာ ယုံကြည်သည်။ ယခုခေတ်မှာပင်လျှင် သူငယ်မျိုး
အစုအဖွဲ့ကလေးတွေထဲမှာ အဲဒါတွေ မြင်နေရတုန်း။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်တစ်ရာကျော်လောက်က အချိန်တွေကိုသာ ရောက်
အောင် ပြန်သွားနိုင်ခဲ့လျှင် အဲသည်တုန်းက မြန်မာတွေ၏ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံ
တွေက ကုံကော်ရွာကလေးနှင့် တူနေမှာ အမှန်။

လူကြီးတွေကလည်း ဦးတိုက်မောင်းတို့၊ ဦးပန်းစည်တို့လိုပင် ရင်းနှီး
ဖော်ရွေ နေပေလိမ့်မည်။ လူငယ်တွေကလည်း ညိုမောင်တို့၊ ဖိုးနီတို့လိုပင်
လူစိမ်းတွေကအစ ကူညီဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပေလိမ့်မည်။

လူပျို၊ အပျိုတွေ၏ ဆက်ဆံရေးကလည်း ယခု သူနှင့် မပန်းဆုတို့လို
သွေးမတော် သားမစပ်သည့် ကြားထဲက မောင်ရင်းနှမ ဆက်ဆံရေးမျိုးနှင့်
နွေးထွေး ကြည်နူးစရာကောင်းနေပေလိမ့်မည်။

သည်ကြားထဲက သူများထက် နည်းနည်းပို၍ ရင်ခုန်သံမြန်မိသည်ဟု
ထင်မိလျှင်လည်း သုံးနှစ်၊ သုံးမိုး လေ့လာပေရော။ စိတ်ထဲက တော်တော်
သေချာနေလျှင် ထောင်ပုဆိုးကလေးနှင့် ကြိုဖူးလည်မှု ယူထား၍ ရသေး
သည်။ ဝုဏ်အဆင့်အတန်းကွာခြားသည်ဆိုတာလည်း သိပ်မရှိလောက်ဘူးလေ။

ကိုကတည်းက လောဘနည်းလို့ ပိုင်ဆိုင်မှု နည်းကြတာ အသိသာကြီး။

ကားချင်းပိတ်လို့ ဆဲသံလည်း မကြားရ။ ကားရပ်စရာ နေရာမရှိလို့ နေပြစ်တာလည်း မရှိ။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း နေမကောင်း၍ ခံစားရသည့် ဆါသကို သူများအပေါ် ပုံချတာလည်း မရှိ။ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်နှင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ပျက်စီးသည်အထိ စီးပွားရေးသောင်းကျန်းတာလည်း မရှိ။

၂၁ ရာစုမှာတော့ လူမပြောနှင့် ဘုန်းကြီးတောင် လူနှင့် မဆုံးနိုင် အောင် ရန်ဖြစ်နေတတ်သူတွေရှိတာ မှတ်ဘုတ်မှာ ကြားနေရတာပဲလေ။

နှစ်ရက်ပဲ နေပြစ်လိုက်သည့်ရွာကလေးကို မခွဲခွာခင်ကပင် ကျော်စွာ သွမ်းချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။

လွမ်းချင်ရသည့် အကြောင်းထဲမှာ မပန်းဆုလည်း ပါနေတာကိုတော့ ဝန်ခံရမည်။ ဒါလည်း မရိုးသားဘူးဟုတော့ ပြော၍မရဘူးလေ။ တပ်မက်တာ ချီး၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာမျိုးမှ အလျှင်းမရှိတာ။ လိမ္မာယဉ်ကျေးလွန်းလှသည့် မကလေးတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို ချစ်ချင်တာ၊ အလိုလိုက် ချင်တာ၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးချင်တာမျိုးပေါ့။ ဒါမျိုးကို ကုံကော်အပေါ် ရော၊ မပန်းဆုအပေါ်ရော ထားလို့ မရဘူးလား။

အင်း...ကုံကော်ကိုတော့ နည်းနည်းပိုမည် ထင်သည်။

လမင်းကြီးကိုငေးကြည့်၍ တိတ်ဆိတ်နေသော ကျော်စွာကို ကြည့်၍ မပန်းဆုက အေးချမ်းစွာ ရယ်သည်။

“စဉ့်သည်က ဘာမှ မပြောတော့ စိတ် ဘာများ အခန့်မသင့်လဲလို့ ပူရတယ် မောင်ကြီးရေ”

ကျော်စွာ အားတုံအားနာ လှည့်ကြည့်သည်။

“မဟုတ်တာ မပန်းဆုရယ်၊ နေရတဲ့ တဒဂံကလေးက သာယာ ချမ်းမြေ့လွန်းတာကိုတွေးပြီး ခံစားနေမိလို့ပါ”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား၊ ဒါဆိုလည်း မပြန်နဲ့လေ၊ ဒီရွာမှာပဲ ဆေးခန်း လာဖွင့်ပေါ့”

ကျော်စွာ ဘာဖြေရမှန်း မသိဘဲ အိုးတိုးအန်းတန်း ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်၍ မပန်းဆုက ရယ်ပြန်သည်။

“ကျီစယ်တာပါ မောင်ကြီးရယ်၊ မကံ့ကော် စောင့်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကဲ-ဒီလိုလုပ်၊ မနက်ကျရင် ညှိမောင်ကို မှာထားလိုက်၊ ချောင်းရေကို ပြေးကြည့်လို့။ တံတားကတော့ ကျွီးသွားပြီ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချောင်းရေက ကျနေရင် ဒူးလောက်ပဲရှိတယ်။ အဲ-ခွံတော့ နည်းနည်း ရှိတယ်။ သစ်ပင်တွေကတော့ အပြည့်ပေါက်နေတော့ သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ ပင်စည်တွေကို ကိုင်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက် ဖြတ်လျှောက်ရင် ချောင်း ဟိုဘက်ကို ရောက်မှာ။ ခက်တာက တောင်ကျချောင်းရေက ပြိုပြိုကျလာတတ် တော့ မြန်မြန်တော့ လျှောက်မှရမယ်။ မောင်ကြီး ခြေထောက်အပေါ်တည်တာပဲ။ ချောင်းရေကျနေတာမြင်ရင် ညှိမောင်ကို ဟို နဂါးရုပ်တွေနဲ့ တိုင်လုံးကြီးဘေးက တစ်ပင်တိုင် ခေါင်းလောင်းကြီးကို ထိုးခိုင်းလိုက်”

ကျော်စွာ အံ့သြသွားပြန်သည်။

“တစ်ပင်တိုင်ခေါင်းလောင်း၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ပင်တိုင်ခေါင်းလောင်းက တခြားခေါင်းလောင်း တွေလို ချိတ်ဆွဲထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အောက်ကနေ တိုင်နဲ့ စိုက်ထားတာ၊ ထိုးလိုက်ရင် အသံအကျယ်ကြီးမြည်တယ်။ သာလည်း သာယာတယ်။ မောင်ကြီး သတိမထားမိဘူးလား၊ ပိဋကတ်တိုက်ရဲ့ ရှေ့မှာ ရှိတယ်လေ။ မင်းသားကလေး တွေ ကနေတဲ့ပုံ နှစ်ပတ် ပတ်ထားတာ”

ကျော်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တွေ့တယ်၊ အဲဒါ မချိတ်ရသေးလို့ ခဏချထားတာ မှတ်နေတာ”

မမန်းဆုက ပါးစပ်ကလေးကို လက်ဖဝါးနှင့် ကွယ်၍ ရယ်ပြန်သည်။

“ကြဲကြီးစည်ရာ ဇီမောင်ကြီးရယ်။ ကဲပါ၊ ညှိမောင် အဲဒီခေါင်းလောင်း တီးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မလည်း အပြေးလာခဲ့မယ်။ မောင်ကြီးလည်း အဆင်သင့် လုပ်ထား။ မောင်ကြီးကို နန်းအပြင်အစပ်အထိ လိုက်ဖို့ပေးမယ်။ ဟိုဘက်အထိ တော့ လိုက်လို့ မရဘူး။ ဟိုဘက်ရောက်ပြီးမှ ပြန်လာရင် တောင်ကျချောင်းရေ မလွှတ်တော့ဘူး”

“လိုက်ခဲ့လည်း ရတာပဲ မမန်းဆုရယ်”ဟု ရင်ထဲမှသာ ညည်းတွေး မိတော့သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မချင့်မရဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်သာပြောမိသည်။

“မပန်းဆုလည်း မြို့ကိုလာတဲ့အခါ ရှိမှာပဲ။ အဲဒီ အခါကျရင် ဆုံရအောင်လေ”

မပန်းဆုက ရယ်၍ ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်မ တကယ်လာရင်လည်း မောင်ကြီး မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်၊ ကဲပါ ညဉ့်လည်း နက်နေပြီ၊ မောင်ကြီး ပြန်နားတော့။ ကျွန်မ လမ်းပြမယ်”

မပန်းဆုက ကျော်စွာနှင့်အတူ မြေကွက်လပ်ကလေး အဆုံးအထိ လမ်းလျှောက်လိုက်လာသည်။

ဆိပ်ဖလူးပန်းနဲ့ဟု ထင်သည်။ သင်းသင်းကလေး မွေးနေသည်။ မပန်းဆု၏ ကိုယ်သင်းနဲ့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သနပ်ခါးနဲ့နှင့်တော့ မတူ။

“ဟိုးတောင်ပေါ်မှာ စေတီတစ်ဆူ လှမ်းတွေ့လား မောင်ကြီး”

သူပြောမှပင် သည်ပတ်ဝန်းကျင်တောင်ပေါ်မှာ စေတီရှိနေတာ သတိ သားမိတော့သည်။ စေတီက တော်တော်ရှေးဆန်သည်။ အုတ်တို့ ပြိုပဲနေပြီ။ ဆုံးရောင်လည်း မတွေ့ရ။ လရောင်မျှလောက်နှင့် ကြည့်ရ၍လည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ မပြုမပြင် မမွမ်းမံဘဲထားတာကြာပြီမို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“အဲဒီ စေတီက ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ ဟိုဘက်တောင်ပေါ်မှာ ရှိတာ။ မောင်ကြီး ဒီကနေ စေတီကို မျက်နှာမူပြီး တည့်တည့်သာသွား။ လမ်းမှာ လူတတ်တံသင်းလည်း မရှိဘူး။ ရေဖြတ်စရာလည်း မရှိဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကို တည့်တည့်ရောက်သွားမှာပဲ။ ရတယ်နော် မောင်ကြီး”

“ရတယ် မပန်းဆု၊ မပန်းဆုလည်း ညဉ့်နက်နေပြီ၊ အထဲဝင်တော့ လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ချမ်းမြေ့သာယာ ရှိပါစေ မောင်ကြီးရေ”

“ကောင်းသောညပါ မပန်းဆု”

မပန်းဆု ညွှန်သည့်အတိုင်းပင် လမ်းက တော်တော်ပြန်ဖြူးသည်။ ဘာလုတ်တံသင်းမှ မရှိ။ ညဉ့်လေပြည်ကလေးကလည်း အေးမြမြ ဘက်ခတ်နေသေးသည်။

သူ လမ်းလျှောက်ရလို့ လျှောက်ရမှန်း မသိခင်တွင်ပင် ဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း အုတ်လှေကားကြီးကို မတက်မီခင်မှာတင် တစ်စုံ
တစ်ခုကို သူ အလန့်တကြား သတိထားမိသွားသည်။

သူဖြတ်ခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဝါးရုံပင်တစ်ပင်မှ သူ သတိ
မထားမိခဲ့ပါချေ။

ကံ့ကော်(၃)

တနင်္ဂနွေနေ့

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း မျက်နှာသစ်ရန် စဉ်းအိုးဆီ ဆင်းလာတော့
ကျော်စွာခြေထောက်ကာ သိသိသာသာ ပြန်ကောင်းနေပြီ။ နဂါးခေါင်းတောင်ဆွေး
ကို ကိုင်လာသော်လည်း သိပ်မထောက်ဖြစ်တော့။

သည်နေ့ ပြန်ချင် ပြန်ဖြစ်မည် ဆိုသော အသိနှင့် လာတုန်းက
ဝတ်ခဲ့သည့် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီရှည်ကိုပင် ပြန်ဝတ်ထားသည်။ မနေ့က
လျှော်ထားသဖြင့် မီးပူ မတိုက်ထားသော်လည်း ဝတ်ရတာ သန့်ပြန့်၍
စိတ်ကြည်လင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။

မျက်နှာသစ်သည့်နေရာမှာ ညိုမောင်နှင့် ဆုံသဖြင့် ညက မဝန်းဆု
ပြောတာကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ညိုမောင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရပြီလေ ကိုရင်၊ ကျုပ်ဆရာတော် ဆွမ်းခံပြန်လာတာ စောင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် ချောင်းဘက်သွားမယ်။ ကိုရင် ဒီကပ် စောင့်ပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ဗိုက်ဆာရင် စားဖို့ ဆရာတော် ကျက်သရေခန်း ထဲက ငှက်ပျောသီးနဲ့ ထန်းလျက် ထုတ်ထားပေးတယ်။ ဒီနေ့က မမကြီးတို့ စာသင်တာ နားတဲ့နေ့ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ လာမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ကျော်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစ်ကို ဟိုတောင်ပေါ် ဘုရား ခဏသွားဖူးလိုက်ဦးမယ်။ ပြန်လာ ခဲ့မယ်၊ မကြာပါဘူး။”

ညိုမောင် မျက်နှာ မသိမသာ ပျက်သွားသည်။

“ဟာ-ကိုရင်ရာ သွားမနေပါနဲ့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာတော်က အခု ပြန်လာတော့မှာ။ ကိုရင်လည်း ဆရာတော် နှုတ်ဆက်ဦးပေါ့။ တောင်ပေါ်ဘုရားက နီးနီးကလေးဆိုပေမယ့် အတက်၊ အဆင်း နဲ့ ကြာသွားမှာစိုးလို့။”

ကျော်စွာ ဘယ်ဘက်လက်က လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ပြသည်။ နာရီကတော့ အလုပ်လုပ်ဆဲ။ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက် ခုနစ် နာရီကို ပြနေသည်။

“အစ်ကို နာရီဝက်တိတ်ပဲ ကြာမယ်။ မမီရင် ပြန်လှည့်ဆင်းခဲ့မယ်။ စိတ်ပူမနေနဲ့။”

“ဒီကိုရင်နယ်၊ ခက်တော့တာပဲ၊ စွတ်ပဲ။”

ညိုမောင် ညည်းတွား၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

တောင်ပေါ်ဘုရားကို တက်သည့်လမ်းကို တွေ့မှ ညိုမောင် ဘာကြောင့် တားသည်ဆိုတာ နည်းနည်းရိပ်မိသွားသည်။

လမ်းက မြေသားကို လှေကားထစ်ဖော်ထားသော်လည်း အသုံး မပြုတာကြာဟန်ဖြင့် ချုံ့နှယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်

ရှိသည်။ တချို့ နေရာများတွင်လည်း လှေကားထစ်တွေက ကောနေသည်။
သက်ကိုင်စရာလည်း ဘာမှ မရှိ။

ကျော်စွာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စေတီကလေးကို မော့ကြည့်မိသည်။
မိုင်တော့ သိပ်မြင့်ဟန် မတူ။ ထွက်ပြုစနေလုံးနောက်ခံမှာ စေတီရိပ်မည်းမည်း
ကိုပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

ကိုင်း-တက်လို့ ရသလောက်တော့ တက်ကြည့်တာပေါ့။

ကျော်စွာ လှေကားထစ်များအတိုင်း ထိန်း၍ တက်သွားသည်။ တချို့
နေရာတွေမှာ ချုံနွယ်တွေ ထူလွန်းသဖြင့် ခွကျော်ရတာတွေရှိသလို တချို့
နေရာတွေမှာ လှေကားပြုန်းနေသဖြင့် လေးဖက်ထောက်တက်ရတာလည်း
ရှိသည်။

ဆယ်မီနစ်လောက်ကြာအောင်တက်သွားတော့ ရေညှိတက်နေသည့်
အုတ်ပစ္စယာခင်းထားသော ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ကြည့်စရာက သိပ်မရှိပါ။

အုတ်ခင်းထားသော ရင်ပြင်တော် အုတ်တိုင်တစ်တိုင် ရှိနေသည်။
အဲဒါကတော့ မပြိုမလဲ။ နေရောင်ကြောင့် သူမျက်လုံးကို လက်နှင့် ကာပြီး
မော့ကြည့်မိသည်။ အုတ်တိုင်ထိပ်မှာ အရပ်တစ်ရပ် ရှိသည်။ တောင်ပံနှင့်၊
အုတ်ဝတ်တန်ဆာလိုမျိုးတွေနှင့် ဆိုတော့ ကိစ္စရာရုပ်ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ဒါဆို ဒါ တံခွန်တိုင်ပေါ့။

လေတိုက်ရာကို မျောပါနေသည့် အဝတ်နှင့် ပြုလုပ်ထားသော တံခွန်
တစ်ခု တိုင်ထိပ်ကနေ တွဲလောင်းကျနေဖို့တော့ လိုအပ်လိမ့်မည်။ သို့သော်
မတွေ့ရ။ ပျက်စီးသွားတာ ကြာလှပြီ ဖြစ်မည်။

တောင်အောက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးကို သည်လောက်တခမ်း
ဘုန်း ထိမ်းသိမ်းထားနိုင်ပါလျက်နှင့် တောင်ပေါ်က စေတီကို သည်မျှ
လျစ်လျူထားသော ကံ့ကော်ရွာသူရွာသားတို့ကိုလည်း သူ့ဘုန်းမလည်နိုင်အောင်
ရှိမိသည်။

ဟော...ဟိုမှာ-

ဆင်းတုတော် တစ်ဆူကိုတော့ စေတီခေါင်းလောင်းတော်ထဲတွင်
အခန်းငယ်ဖြင့် ထည့်သွင်းပူဇော်ထားတာတွေ့ရသည်။

မြေအုတ်ဆင်းတုတော်ပါပဲ။ လက်ရာကတော့ ရှေးကျသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ပုဂံခေတ်လက်ရာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကုန်းဘောင်ခေတ် သည်ဘက်ပိုင်းက ဒီခိုင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ အဲသည် အခန်းငယ်ရှေ့မှာလည်း ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ ခြင်္သေ့ရုပ်တွေက တော်တော်ပျက်စီး ယိုယွင်းနေပြီ။ တစ်ကောင်ပဲ ခေါင်းပါတော့သည်။ ခေါင်းပါသည့် အကောင်၏ ထူးခြားချက်ကတော့ သည်ခေတ်လက်ရာတွေနှင့် ယှဉ်လျှင် ခေါင်းက သေးလွန်းပြီး ကိုယ်က ကြီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ လည်ဆံမွေးကိုလည်း သိပ်ခမ်းခမ်းနားနား ကနုတ်တွေ နှင့် တန်ဆာဆင်ထားတာမျိုး မတွေ့ရ။ ပျက်စီးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆင်းတုတော်မှာတော့ ညောင်ပင်တစ်ပင်တွယ်ကပ်၍ ပေါက်နေ သည်။ ဆင်းတုတော်၏ ညာဘက်တစ်ခြမ်းလုံးကို ညောင်မြစ်တွေက ဝါးနှံ ထားပြီး မျက်နှာတော်အထိပင် ဖြာထွက်နေသည်။ မျက်နှာတော်က အပြွေ ကတော့ ကြည်လင် သန့်စင်နေဆဲ။

ကျော်စွာ ကိုင်ထားသော ဖိနပ်ကို ဘေးချ၍ ဆင်းတုတော်နား အထိ တိုး၍ ကပ်ကြည့်သည်။ ချုံနွယ်တွေက အဲသည်ရှေ့မှာလည်း ရှိနေ ကြ၍ မနည်းလက်နှင့်ရှင်းပြီး အနားကပ်ရသည်။

အလို...။

ဆင်းတုတော်အောက်ခြေမှာ ကမ္ဘည်းစာသား ရှိနေပါလား။ ညောင် မြစ်တွေနှင့်တော့ ပုံးနေသည်။ အစ၊ အဆုံးဖတ်၍ မရသော်လည်း တစ်ပိုင်း တစ်စတော့ ဖတ်၍ ရနိုင်သည်။

ကျော်စွာ ခေါင်းနှင့်၍ စာကို ရသလောက် ဖတ်ကြည့်သည်။
မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပါသည်။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် တင်ပါးချထိုင်၍ အမောဖြေနေမိသည်။ ကိုယ့် ရင်ခုန်သံကိုလည်း ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည်။

ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်သော ပဟေဠိပုစ္ဆာပါလား။

အဲသည့် ပုစ္ဆာ၏ အဖြေကို သူသိချင်လား၊ မသိချင်လား ဝေခွဲ၍
#ရနိုင်လောက်အောင်ပင် ထိတ်လန့်ချောက်ချား၍လည်း နေပါ၏။

ကမ္မည်းစာသားကို သူ တစ်ချက် ပြန်ကြည့်သည်။

သေချာနေပါပြီ။

သည်အဖြေကို သူ သိရမှ ဖြစ်တော့မည်။ သည်ရွာက မပြန်ခင်ကို
သိရမှ ဖြစ်တော့မည်။

သူ့ကို ဘယ်သူ ပြောပြနိုင်မှာလဲ။

ညိုမောင်တော့ မဖြစ်နိုင်။ ညိုမောင်က သည်စေတီအတွက်
ငယ်လွန်း နေသည်။ ဖိုးနီလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဆရာတော်ကိုလည်း ဒုက္ခ
ပေးသင့်။ ကာယကံရှင်ကိုလည်း သူ မမေးရ။

နောက်ဆုံးတော့ မပန်းဆုကိုသာ စဉ်းစားမိသည်။

သူ ဘယ်ဘက်လက်က လက်ပတ်နာရီကို ပြန်ကြည့်သည်။

ညိုမောင်ကို သူပြောထားသည့် နာရီဝက် ပြည့်တော့မည်။ ညိုမောင်
ခင်လျှင် ဆရာတော်ကို ဆွမ်းကပ်ပြီး၍ ချောင်းဘက်သွားတော့မည် ထင်သည်။

သူနေရာမှ ခုန်ထသည်။

ပြီးတော့ တောင်ပေါ်က လျှင်မြန်စွာ ပြန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

တောင်ပေါ်က အဆင်းမှာ နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ချော်လဲသဖြင့် တံတောင်
ဆစ်၊ ဒူးတို့တွင် ပွန်းရာ ပဲ့ရာများ ရလာသည်ကိုပင် အမှုမထားနိုင်။
ဗွာဘက်ကို ခြေလှမ်းသွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။

ဝါးရုံတောက ရိပ်ခနဲ သူ့နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ရွာလမ်းကျယ်ကြီး
က သူ့ကို ဆီးကြိုနေသည်။ ကျိုးတိုးကျဲတဲအိမ်ကလေးတွေမှာ ထုံးစံအတိုင်း
လူရိပ်လူခြေ ကင်းမဲ့နေသည်။

မပန်းဆုတို့အိမ်ရှိသည်ဟု သူမှတ်မိသောနေရာကို ဦးတည်၍ ခြေလှမ်း
အမြန်လျှောက်လာသည်။

သူ ရှေ့တည့်တည့်က ရေလောင်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ကုတ္တီ
ခင်ကြီးတစ်ပင်ကို ကျော်လိုက်တော့ ရေတွင်းတစ်တွင်းကို လှမ်းတွေ့သည်။
သည်ရေတွင်းကတော့ သည်ခေတ်ရေတွင်းတွေနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ။

ခါးလောက် မြင့်သည့် အုတ်ဘောင်တင်ထားသည့်အပိုင်းပုံစံဖြစ်သည်။ အပေါ်မှာ မုခ်ဦးသဖွယ် သစ်သားဘောင်လည်း တင်ထားသည်။ စက်သီးတော့မရှိ။ ရေပုံးကြီးဟုထင်ရသော ကြိုးတွေက သစ်သားဘောင်မှာ ချည်ထားသည်။ သည်အတိုင်း ရေဖြည့်၍ အပေါ်က ဆွဲတင်ကြဟန်တူသည်။

ရေလောင်းသံ ကြားထားရသော်လည်း လူကို မတွေ့ရသဖြင့် သူတွေဝေပြီး ကြည့်နေစဉ်ရေတွင်းဘောင်၏ တစ်ဖက်မှာ ထမိန်ရင်လျားနှင့် တဘက် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး ထိုင်နေရာထထရပ်လိုက်သည် ကိုတွေ့ရသည်။

ဘုရား။

မိန်းမပျိုကို ကျောဘက်ကသာ မြင်ရသော်လည်း ရေစက်ရေပေါက်ကလေးများ ခိုသီးနေသည့် ညှိစိမ့်သော အသားအရေက ပြေပြစ်လှပလွန်းနေသည်။ ကျောတစ်ဝက်စာမြင်ရတာနှင့်ပင် မုဒုလကွဏဇာတ်ထဲက ရသေ့ကြီးလို ဈာန်လျောမှာ ကြောက်ရလောက်သည်။

ရေစို၍ ကပ်နေသော လှံချည်ကလည်း လှပသည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို သိသာလွန်းစေနေသည်။

သူမျက်နှာလွှဲဖို့ ကြံလိုက်စဉ်မှာပင် မိန်းမပျိုက သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသဖြင့် သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်-မပန်းဆု”

“ဟာ-မောင်ကြီး”

မပန်းဆုက အရှက်သည်းစွာဖြင့် ရင်ညွန့်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့်ယှက်သိုင်း၍ ခေါင်းငုံ့သည်။

သူလည်း အထစ် အထစ်နှင့် ပြောမိပြောရာ ပြောသည်။

“ဟိုဟာလေ မပန်းဆုကို လာရှာတာ၊ စေတီကလေးအကြောင်း မေးချင်လို့”

မပန်းဆုက မျက်နှာကလေးနီ၍ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။

“မောင်ကြီး မျက်နှာ အရင်လွှဲဦးလေ”

“ဟာ-ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီးနော်”

ထဘီရင်ရှား ရေစိုနေသော အနေအထားမှာ သည်ဘက်ခေါ်မော်ဒယ်လ်မိန်းကလေးတချို့ ကြော်ငြာအရိုက်ခံမည့်အနေအထားဖြစ်ကောင်း

ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ကံ့ကော်ရွာသူတစ်ဦးအတွက်တော့ ယောက္ခိကလေး တစ်ဦးရှေ့မှာ ရှိနေလို့ မရသည့်အနေအထားဖြစ်ကြောင်း သူ့သတိလစ်ခဲ့လေ သည်။

အားတုံ့အားနာနှင့် မပန်းဆုကို ကျောခိုင်းလိုက်ရုံသာမက ခြေလှမ်း အနည်းငယ်ပါ ရေတွင်းနှင့် ဝေးရာသို့ လှမ်းခဲ့မိသည်။

ခဏနေမှ နောက်က မပန်းဆု၏ ကြည့်လင်သော ပုံမှန်အသံကလေး သွက်လာသည်။

“ရပြီ မောင်ကြီး လှည့်တော့”

ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံနှင့် မပန်းဆုကို တွေ့ရ သည်။ ငယ်ထိပ်မှာပါ ဆံပင်ကို ပတ်ခွေထုံးထားပြီး လည်ပင်းနှစ်ဖက်မှာ ဆံယဉ်စကလေးတွေ ကျနေသည်။ ပင်နီလို အသားမျိုး လက်ရှည် ရင်စေ့ အင်္ကျီက ခါတိုင်းလောက်မပွတ် ကိုယ်ပေါ်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေပြီး ယောက္ခိ ကလေးလုံချည်လို အကွက်စိပ်ကလေးတွေပါသည့် လုံချည်ကို တင်းတင်းနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသည်။

မျက်နှာမှာတော့ ရှက်ပြုံးက မပြယ်တတ်သေး။

“ဆောရိုးနော်၊ မပန်းဆု၊ ကျွန်တော်က သိချင်စိတ်နဲ့ မွန်ထူသွားမိလို့”

“ရပါပြီ မောင်ကြီးရဲ့၊ ဒီအကြောင်း မပြောနဲ့တော့လေ”

စိတ်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေရသည့် ကြားထဲက မပန်းဆု ရှက်စနိုး အမူအရာဖြစ်နေတာကလေးက ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းကြောင်း သတိထား မိဖြစ်အောင် ထားလိုက်မိသေးလေသည်။

“စေတီက ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ကြီးရဲ့”

သူ အထစ်ထစ်နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“စေတီက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီမှာ ညောင်ပင်ကြီးမျိုးထားတဲ့ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ရှိတယ်လေ”

“သိတယ်လေ၊ ဦးပန်းစည်နဲ့ ဒေါ်ဣန္ဒြာ လှူထားတာပဲ”

ကျော်စွာ နှုတ်ဆွဲသွားသည်။

“မပန်းဆု သိတယ်ပေါ့”

“သိတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူတို့ လှူထားတဲ့ ဘုရားက ဘာလို့ အဲဒီ လောက် ဟောင်းနွမ်းပြီး ညောင်ပင်ကြီးပါ တွယ်နေရတာလဲ”

မပန်းဆု ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ရောက်မှ မရောက်ဖြစ်ကြဘဲ။ မိုးရွာရင် လမ်းတွေက စိတ်မချ ရတော့ ရွာသားတွေ မတက်ဖြစ်ကြတာ များတယ်။ မောင်ကြီးတောင် မတက်သင့်ဘူး။ ညိုမောင် မတားဘူးလား”

“တားတော့ တားပါတယ်”

ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် ကျော်စွာ တွေဝေနေသည်။ သူ မြင်ခဲ့သော အလှူရှင် ကမ္ဘည်းဆိုင်းဘုတ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။

သူတွေ့ခဲ့တာ သေချာသည် ထင်သည်။

“ဘုရားဒကာ ဦးပန်းစည်၊ ဘုရားဒါယိကာမ ဒေါ်ဣန္ဒြာ၊ သမီး မအိမ်စည် နှင့် သားမောင်အဂ္ဂတို့ကောင်းမှု၊ နတ်လူသာဓုခေါ်စေသောဝံ့” တဲ့။ ဘုရားက ပစ်ထားလျှင် ဘယ်လောက်မြန်မြန် ပျက်စီး ပျက်စီး၊ မောင်အဂ္ဂ ကလေးက အခုမှ သုံးလသားပဲ ရှိသေးတာလေ။ သုံးလနှင့် ညောင်ပင်ပါ မျိုသွားရောလား။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ ထင်သည်။

သူဆက်မေးမည်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ခပ်ဝေးဝေးမှ ‘ဒေါင်...ဒေါင် ...ဒေါင်’ ဆိုသည့် သာယာသော ခေါင်းလောင်းထိုးသံကို ကြားရသည်။

“ဟော-အဲဒါ တစ်ပင်တိုင် ခေါင်းလောင်းသံပဲ။ ရေကျသွားပြီ ထင်တယ်။ လာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြန်ပြေးစို့ မောင်ကြီးရေ။ နောက်ကျရင် တောင်ကျရေက ပြန်ဆင်းလာမှာ”

မပန်းဆုက သူ ချွတ်ထားသော ရေစိုအဝတ်တွေကို သစ်ကိုင်း ကြားတွင်ပင် ချိတ်ခဲ့ပြီး ရှေ့က ပြေးနှင့်သည်။

ကျော်စွာ ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း အတွန့်မတက် နိုင်အားဘဲ မပန်းဆုနောက်မှ ပြေးလိုက်ရသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်မှာ ညိုမောင်တစ်ယောက် ကျွဲလှည်းတစ်စီးနှင့် စောင့်နေသည်။

ကျွဲက တော်တော်ကြီးသည်။ ချိနှစ်ဖက် အကွာအဝေးကပင် လှည်းထက် ကျယ်နေသည်။ လှည်းက သေးသေးကလေး။ ဘေးကာအကောက်ကလေးက ကော့ပုံနေသော်လည်း နောက်ပိတ် မရှိ။ ပေါင်းမိုး မရှိ။ သူတို့ သုံးဦးပင် မနည်းလိုက်ရမည့်ပုံ ရှိသည်။

ဘီးကတော့ တော်တော်ထူးဆန်းသည်။ ဝင်ရိုးတပ်ထားသော သစ်သားပြား အဝိုင်းသက်သက် ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တွေ၊ ငွေတွေ မပါ။ သစ်သားပြားကတော့ သုံးပြားလောက် ဆက်ထားဟန်တူသည်။ သည်ခေတ် မြင်းလှည်း၊ နွားလှည်း ဘီးတွေလောက်တော့ ညက်ညော့စွာ လည်ပတ်မှာ မဟုတ်တာ သေချာလှသည်။

ဘေးမှာ ဆရာတော်လည်း ရပ်နေသည်။ ကျော်စွာ ဆရာတော်ရှေ့က မန်းကတန်း ခူးတုပ်ထိုင်ချ၍ ပုဆိန်ပေါက် ဦးချသည်။

“အေး-သာဓု သာဓု သာဓု။ ဒကာကလေးက ငယ်သေးတယ်။ ဘုန်းကြီး တစ်ခုပဲ မှာလိုက်မယ်။ အသက်ကြီးလာရင် စွဲလမ်းစရာတွေ များလာမယ်။ စွဲလမ်းတာတွေများရင် ဥပါဒါန်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီဥပါဒါန်က သေပြီး နောက်ပိုင်းအထိ လိုက်ဒုက္ခပေးတတ်တာ ဆင်ခြင်တတ်တဲ့ ပညာကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ရအောင်ရှာ၊ ကြားလား”

“တင်ပါ့ ဘုရား”

ကျော်စွာ လက်ထဲက နဂါးခေါင်းတောင်မှေးကို ဆရာတော်ဆီ လက်နှစ်ဖက် မြှောက်၍ ပြန်ကပ်သော်လည်း ဆရာတော်က ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

“ယူသွား ဒကာလေး။ ဘုန်းကြီး စွန့်လိုက်မယ်။ တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီး အခုပြောတဲ့ ဆုံးမစကားကို အမှတ်ရနေအောင်လို့ပေါ့”

“ကဲ-ကိုရင် တက်တက်၊ ချောင်းစပ်ကို အပြေးနှင့်ရုမှာ၊ မမကြီးကရော လိုက်မှာလား”

ညိုမောင်က လောသည်။

မယန်းဆုက ခေါင်းညိတ်ပြု၍ လှည်းနောက်မြီးမှ တင်ပါးလွှဲတက်ထိုင် ခိုက်ပြီး ကျော်စွာကို လက်ကမ်းပေးသည်။

နူးညံ့သော လက်ဖဝါးကလေး၏ အတွေ့မှာ မှင်တက်သွားလိုက်သေးသည်။ မှင်တက်သွားသည်ဆိုတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လက်ကို ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်က ကိုင်မိခြင်းအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗ အာရုံထက် ဝါဂွမ်းစိုင်တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်မိသလို ပေါ့ပါးလစ်ဟာ လွန်းသည့် ခံစားချက်မျိုးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ မိန်းမလှကလေး တစ်ယောက်ရဲ့လက် ဖြစ်နေတာကတော့ အမှန်။

တောက်-အခုပဲ ဘုန်းကြီး ဆုံးမထားသည်။ စိတ်ကတော့ခက်နေပါပြီ။ ကျော်စွာ လှည်းပေါ်ရောက်လာသည်။

ညိုမောင် လှည်းဦးကနေ ခုန်တက်ပြီး ကျွဲကို ကြိမ်တို့သည်။ လှည်းက စထွက်လာသည်။

၁၅ မိနစ်လောက်ပဲ စီးရသည့် ခရီးတိုအတွင်းမှာ မပန်းဆုမျက်နှာ ကလေးကို ကျော်စွာ ဘယ်နှကြိမ်မှန်း မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ခဏ ခဏ ခိုးကြည့်မိသည်။

အုပ်လုံးမမီသော ဆံယဉ်စတို့ တွဲလောင်း ခိုကွာနေသည့် နားထင်နှစ်ဖက်၏ အောက်တွင် ညိုဝင်း၍ ဖောင်းမို့သော ပါးကလေးတွေ ရှိသည်။ ရေခွံ့ ပြီးပြီးချင်း လိုက်လာရတာဖြစ်၍ သနပ်ခါး မရှိ။ ချွေးဥလေး တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက်ပင် ရှိသည်။

အဲသည် ရှေ့ဖျားမှာတော့ ပေါ်လွင်သည်ဟု ပြောရခက်သော်လည်း သပ်ရပ်စွာ လှပသည့် နှုတ် ရှိသည်။ အဲသည်အထက်က မျက်ဝန်းကလေးတွေ မာမာမာရည်ပြည့်နေသည်။ အဝေးတစ်နေရာသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးငေး ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းကလေးတွေမှာ မျက်ရည်လုံနေသည်ဟု ကျော်စွာ ထင်သည်။ ရှည်လျားသော မျက်တောင်တို့မှာပင်လျှင် မျက်ရည်စတို့ တွဲနီ နေသယောင်။

တကယ်ပဲ မသွားစေချင်တာများလား မပန်းဆုရယ်။

နှစ်ရက်သာ တွေ့ဆုံ ခင်မင်ရသူတစ်ဦးအနေနှင့် အဲသည်လောက် တော့လည်း မမျှော်လင့်ရဲပါ။ သို့သော် သူ့ရင်မှာလည်း ကြိုးတစ်ချောင်း တင်းနေတာ အမှန်။

အဲသည်ကြီးစကလည်း မပန်းဆုတစ်ယောက်တည်းကို တင်းနေတာ ထက် ကံကော်တစ်ရွာလုံးကို တင်းနေတာဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ လူတွေ နှင့် သိပ်ရင်းနှီးလှသေးတာ မဟုတ်သော်လည်း သူတို့၏ နေထိုင်ပုံ ရိုးရာကို တော့ ရိပ်မိနေပြီ။

အေးချမ်းလိုက်တာ။

အဲသည် အေးချမ်းတာကလေးကို လွမ်းနေတာ ဖြစ်သည်။

မပန်းဆုကိုလည်း လွမ်းတော့ လွမ်းတာပေါ့။

အခါအခွင့်သင့်လျှင်တော့ ရောက်အောင် ပြန်လာ၍ မပန်းဆုနှင့် စကားတွေ တဝကြီး ထပ်ပြောဦးမည်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ တေးမိသည်။

“ရောက်ပြီဗျို့၊ ရေမရှိဘူး၊ အတော်ပဲ။ ကိုရင် ဆင်းဆင်း”

ညှိမောင်က ကျွဲလှည်းဦးပိုင်းကနေ ခုန်ဆင်းသည်။

ကျော်စွာက နောက်မြီးမှ ခုန်ဆင်း၍ မပန်းဆုကို လက်ကမ်းပေးသည်။

မပန်းဆုက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပြု၍ ဆင်းသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဝါဂွမ်းစကို ကိုင်ရသလိုပါပဲ။ လက်ထဲမှာ ဘာမှ မခံစား ရလောက်အောင် ပေါ့ပါးလွန်းသည်။

သူတို့သုံးယောက်ရှေ့မှာတော့ မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်သည့် နန်းပြင် ငြီး ရှိနေသည်။

နန်းပြင်ဆိုသော်လည်း သစ်ပင်ကြီးများ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေကြပြီး ဘာမျှ နေရာတွင်လည်း ရေစပ်စပ်အကွက်တွေကို တွေ့ရသည်။

လှေတစ်စီးလည်း ဆိုက်ထားသည်။

လှေက သစ်ထွင်းလှေလို ပုံစံမျိုးဖြစ်ပြီး ကနုတ်တွေ၊ ပန်းပုံတွေ ချင်းထုထားတာမျိုးမရှိ။ လူ ငါးယောက်လောက်သာ စီးနိုင်သည့် လှေငယ်မျိုး ဖြစ်ပြီး လှော်တက်တစ်ချောင်း တင်ထားတာလည်း တွေ့ရသည်။ လှေကို နန်းပြင်အစတွင် ရပ်ထား၍ အနီးဆုံး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ ကြိုးနှင့် ချည်ထားသည်။

သည် နန်းပြင်နှင့်တော့ သည်လှေက ဘာမှ အသုံးတည့်စရာ မရှိ။ ချည်လျှင် သုံးတာပဲဖြစ်ရမည်။ ခပ်ပေးပေးတွင် ကျိုးကျနေသော ဝါးတံတား အောက်ကလေးတစ်ခုကိုလည်း လှမ်းတွေ့နေရသည်။

“ကဲ-ကိုရင် သည်နန်းကို ဖြတ်လျှောက်ရမှာ လောလောဆယ်တော့
 ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ နန်းဆိုပေမယ့် ရေဝနေတော့ ပျော့ပျော့
 ပါပဲ။ ချောက်တွေ နစ်မယ့် နေရာတွေလည်း မရှိသလောက်ပဲ။ သစ်ပင်ကြီးတွေ
 ကို ကပ်ပြီး ကိုင်သာသွား၊ မမှားနိုင်ဘူး။ ဒီကနေ အရှေ့တည့်တည့်ကို
 ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက် လျှောက်ရင် မြေအမာတွေလိမ့်မယ်။ အဲဒီကနေ
 မော့ကြည့်ရင် ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်မှာ ထန်းပင်တွေ အများကြီးပေါက်နေတဲ့
 နေရာ လှမ်းမြင်လိမ့်မယ်။ တက်တဲ့ လူသွားလမ်းကလေး ရှိတယ်။ လိုက်ရှာ
 ကြည့်။ တွေ့ရင် ပတ်တက်သွားရင် ကိုရင်လာခဲ့တဲ့လမ်းမကို ပြန်ရောက်
 လိမ့်မယ်။ နန်းပြင် ဖြတ်တုန်းမှာပဲ သတိထား။ တကယ်လို့ အော်သံ၊ ညည်းသံလို
 အသံကြီးကြားရင် လှည့်မကြည့်နဲ့။ နောက်ကြောင်းမပြန်နဲ့။ ရှေ့တည့်တည့်ကို
 ခြေကုန်သာနင်”

ကျော်စွာ ကျောထဲက စိမ့်တက်သွားသည်။

“အဲဒါ ဘာသံလဲ”

မပန်းဆုက မျက်နှာကလေးညှိုးငယ်စွာနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“တောင်ကျရေစီးတဲ့အသံပါ။ သူက ရုတ်တရက် ဝုန်းဆို ရောက်
 လာတတ်တယ်။ ပြေးလို့ မလွတ်ရင်လည်း မကြောက်နဲ့။ အနီးဆုံးသစ်ပင်ကို
 ဖက်ထား၊ တက်လို့ရရင် တက်ထား။ ပြန်ကျတာလည်း မြန်ပါတယ်”

ဪ...ဒီလိုကိုးဟု တွေးမိသည်။

ကျော်စွာ ညှိမောင်၏ အင်္ကျီမပါသော ပခုံးကို ဖက်လိုက်သည်။

“ကဲ-ညှိမောင် ညီလေး၊ ကျေးဇူးအထူးပဲကွာ၊ ဖိုနီတို့၊ ဦးတိုက်မောင်
 တို့၊ ဦးပန်းစည်တို့ကိုလည်း အစ်ကို နှုတ်ဆက်သွားတယ် ပြောပေးနော်”

“ဟုတ်”

ကျော်စွာ မပန်းဆုမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

သေချာပါပြီ။

မေတ္တာရည်ဝနေသော မျက်ဝန်းကလေးတွေက မျက်ရည်စတုန်း
 လင်းလက်တောက်ပနေပါသည်။

သူကြည့်လိုက်မှ ခေါင်းကလေးကို မသိမသာ ငုံ့လိုက်ပါသေး၏။

“မပန်းဆု”

“ရှင် မောင်ကြီး”

အသံကလေးက မသိမသာ တုန်ရီနေသည်။

“ကျွန်တော် သွားမယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ မပန်းဆုနဲ့ ထပ်တွေ့ဦးမယ်၊ ကျွန်တော် ရင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ သိလား”

မပန်းဆုက မော့ကြည့်၍ မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံးပြသည်။

“ထပ်တွေ့တဲ့ အခါကျရင်သာ မှတ်မိပါစေ မောင်ကြီးရယ်”

ကျော်စွာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

“ကဲ-ကိရင် ဆင်းတော့။ အချိန်အများကြီး မရဘူး”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချ၍ နန်းထဲကို နဂါးခေါင်းတောင်ဝှေးနှင့် ထောက် ကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ သိပ်မနက်။ ခြေချင်းဝတ်လောက်ပဲရှိမည်။

သူစီးထားတာက ကင်းဗတ်ဖိနပ်မို့ တော်တော့သည်။ ကွင်းထိုးဖိနပ် သူပဲဖိနပ်တွေဆိုလျှင် ရုန်းနိုင်မည် မဟုတ်။

သူ နန်းထဲသို့ စဆင်းသည်။

သုံးလေးလှမ်း လျှောက်ကြည့်တော့ အဆင်ပြေသည်။

နန်းက ရေနှင့် ရောနေ၍ သိပ်မရုန်းရ။

နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ နန်းစပ်မှာ မပန်းဆုနှင့် ညိုမောင် ပုပ်နေတာကို တွေ့ရသည်။ မပန်းဆုက လက်ဝှေ့ယမ်းပြု၍ နှုတ်ဆက်သည်။

သူ သစ်ပင်များနှင့် ကပ်လျက် ဆက်လျှောက်လာသည်။ ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်လောက်ထပ်လှမ်းပြီးတော့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ကုန်းပေါ်

မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါ။

နန်းထဲမှာ လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနှင့် နှလုံးခုန်သံက သိသာစွာ ကြားယူလာသည်။

ထင်သလောက် မလွယ်ပါလား။

လျှောက်လာတာက နာရီဝက်လောက်သာ ရှိသေးသော်လည်း နန်းကို နန်းကန်၍ လျှောက်ရတာဆိုတော့ သာမန်မြေပြန့်ပေါ်လျှောက်ရတာထက်

အများကြီး ပိုပင်ပန်းနေသည်။

ဒါတောင် နေရောင်က ထူထဲစွာ ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ သစ်ကိုင်းများကြားကို များများမထိုးဖောက်နိုင်ပေလို့။

ညိုမောင် သတိပေးထားသည့် အော်ညည်းသံကြီးကိုလည်း မကြားလိုက်မှာစိုး၍ တစ်ဖက်က နားစွင့်ရသေးသည်။ မြွေ၊ မျှောတို့ရှိပါကလည်း ပြေးနှင့်အောင် နဂါးခေါင်းတုတ်ကောက်ကို ကိုယ့်ရှေ့က ကြိုကြိုထောက်ရသေးသည်။ နွံထဲသို့ မကျွံဝင်တာ စိတ်ချရအောင် သစ်ပင်ကြီးများကို ကပ်၍ လည်း လျှောက်ရသေးသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ရေချိုးထားသလို ရွံနစ်နေပြီး နောက်နှလုံးခုန်သံက နားနှစ်ဖက်၏ အဝတိုင်အောင် တဒိုင်းဒိုင်းလာမြည်နေပြီး တော်တော်ကြာပြီးနောက်တွင်တော့ သူ ခြောက်သွေ့သော ကုန်းမြေကို ရောက်သွားသည်။

ညိုမောင်မှာသလို အဲဒီကနေ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နေရာထက် လေးထပ်တိုက်တစ်တိုက်စာလောက်မြင့်သည့် ကုန်းမြင့်နေရာကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထန်းပင်တွေလည်း ထူထဲစွာ ပေါက်နေကြသည်။

ဟုတ်ပြီ။

ဒါ လမ်းမအဆင့်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

နန်းပြင် အေးမြခြောက်သွေ့သည့် နေရာတွင် ခဏလှဲချ၍ အပန်းဖြေမည် စိတ်ကူးစဉ်တွင်ပင် အတော်လှမ်းလှမ်းအဝေးတစ်နေရာက လူ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းလို အသံတစ်ခု သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ မဟုတ်သေးဘူး။ ညည်းသံ၊ ညည်းသံနှင့် ပို၍ တူနေသည်။

သေချာပါပြီ။

တောင်ကျချောင်းရေ စီးလာပြီ။

ခြောက်နေသော မြေနေရာမှာ ရပ်နေသည်မို့ သည်နေရာဆိုလျှင်တော့ လွတ်လောက်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူကများ ကံသေကံမပြောနိုင်မှာမို့လို့တဲ့လဲ။

ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဘေးဝဲယာကို အကဲခတ်သည်။ ညာဘက်မှာ ကုန်းမြင့်ဆီကို ပတ်တက်သွားသော ဆင်ခြေလျှောလူသွားလမ်းကလေးကို တွေ့ရသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ညိုမောင် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။

သူ နဂါးခေါင်းတုတ်ကောက်ကို ကိုင်၍ လမ်းကလေးရှိရာသို့ အားသွန်ပြေးသည်။ ရောက်တာနှင့် မနားတော့ဘဲ လမ်းကအပြေးတက်သည်။ နှလုံးခုန်သံက တဒုန်းဒုန်း ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ အောက်ကညည်းသံ လိုလို တော်လည်းသံလိုလိုကလည်း ပိုကျယ်လောင်လာသလို ခံစားရသည်။

သူ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်တမ်းပြေး၍ တက်သည်။ ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံးက ဖားဖိုကြီးလို ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ရှိနေသည်။ မျက်လုံးတွေက ပြာဝေစပြုလာသည်။

ပြေးတက်ရင်း ပြေးတက်ရင်းက အောက်ကအသံကြီး တိုးလာသယောင် ထင်မိသည်။ ရေမကျတော့တာလား၊ တဖြည်းဖြည်း ကိုယ်က မြင့်သွား၍ မကြားရတော့တာလား မသိ။

ကုန်းမြင့်၏ ထိပ်ကို ရောက်၍ ရပ်လိုက်ချိန်တွင်တော့ ရှေ့က မြင်ကွင်းတွေအားလုံး မျက်စိရှေ့မှာ ဘုရားပွဲက မြင်းရုပ်တွေတပ်ထားသည့် ဆုံလည်ကြီးလို တရိပ်ရိပ်ပတ်ပြေးနေသည်။

ငါ သတိလစ်တော့မယ်၊ သတိလစ်တော့မယ်။ လူတွေ မရှိတဲ့ နေရာမှာ သတိလစ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ လူတွေရှိတဲ့နေရာအထိ ရောက်အောင် ခြေမပြေးမှ။

သူ ရှေ့တူရူကို ဆက်ပြေးသည်။ သစ်ပင်တွေ ပိုစိပ်လာသည်။ နားမကြာမီ ကတ္တရာလမ်းကို စတွေ့ရ၍ သူအားတက်သွားသည်။ အကျယ်ကြီး ပဲ။ ဒါဆို အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်နေပြီပေါ့။ လမ်း၏ အရင်း၊ အဖျား တွေကို သူမျှော်ကြည့်သည်။ နေရောင်ကြောင့် မျက်စိတွေ ပြာသွားသည်။ မျက်ခုံးပေါ်ကို ညှာလက်ဝါးခံ၍ ထပ်ကြည့်သည်။ သူ့ညာဘက်မှာ မြင်လိုက် ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် သူ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ဘေးတိုက်လဲနေသော အဝေးပြေးကားကြီးတစ်စီး။

သူ လဲကျ သတိလစ်သွားပါသည်။

ကျော်စွာ(၇)

သောကြာနေ့

“ကိုကျော်စွာ၊ ကိုကျော်စွာ၊ ခေါ်နေတာ ကြားလား”

“ကိုကျော်စွာ၊ ခင်ဗျား ကိုကျော်စွာနော်”

သူ့ပန်းတစ်ဖက်ကို ညင်ညင်သာသာ လှုပ်နှိုးနေသည့် အထိအတွေ့နှင့်
သူ့သုံးလေးယောက် သူ့နာမည်ကို ဝိုင်းခေါ်နေသည့်စကားသံတို့ကြောင့်
သူ အသိပြန်လည်လာသည်။

မျက်စိကို ဖြည်းဖြည်းဖြင့်ကြည့်တော့ ပက်လက်အိပ်နေသော သူ့မျက်နှာ
ပေါ်တည့်တည့်က ကောင်းကင်မှာ စူးရှသော အလင်းရောင်နှင့် နေလုံးကြီး
နိမ့်နေသည်။

သူ မျက်စိ ပြန်ပိတ်သည်။

ပြီးမှ ညာဘက်လက်ဝါးနှင့် ကာ၍ မျက်စိကို ဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖွင့်သည်။

သူ့အပေါ်မိုးနေသော အသက် ၂၀၊ ၃၀ ခန့်အရွယ် လူရွယ်သုံးလေး
ယောက်ကို နေရောင်နောက်ခံနှင့် မည်းမည်းကြီး မြင်ရသည်။

သေသေချာချာ အားစိုက်ကြည့်တော့မှ နှစ်ယောက်က ကြက်ခြေနီ
ဝတ်စုံဝတ်ထားတာ သတိထားမိသည်။

“ကိုကျော်စွာ သတိရပြီလား၊ ခင်ဗျားနာမည် ကိုကျော်စွာ၊ အ
ခေါက်တာကျော်စွာနော်”

ကြက်ခြေနီဝတ်စုံ ဝတ်မထားသည့် အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်
လူရွယ်က စာရွက်တစ်ရွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လုပ်ရင်း
မေးသည်။

သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ခရီးသည်စာရင်းအတိုင်း
လူတွေ လိုက်ရှာနေကြတာ။ ခရီးသည် တစ်ယောက်ကတော့ ကား ဘေးတိုက်
လဲနေတုန်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်
မှန်ကို ရိုက်ခွဲပြီး ထွက်သွားတာတွေ့တယ်လို့ ပြောသား။ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်ရ
မယ်လို့ မှန်းထားတာ”

“ကျွန်တော် ထိုင်ချင်တယ်”

သူ တိုးတိုးကလေး ပြောတော့ ကြက်ခြေနီကလေးနှစ်ယောက်က
သူ့ကို ပခုံးမှ ပွေ့မည်ဟန်ပြင်သည်။ စောစောက လူရွယ်က လှမ်းတားသည်။

“ညီလေး၊ ဇက်တွေ ဘာတွေ ခိုက်မိထားသေးလား။ ရမ်းမထန်
နော်။ အစ်ကိုက နေပြည်တော် ဆေးရုံက လက်ထောက်ဆရာဝန်ပါ။ ဒီ
နှစ်ယောက်က နေပြည်တော် ကြက်ခြေနီအဖွဲ့က”

သူ ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြသည်။ ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့
ကြက်ခြေနီကလေးနှစ်ဦး သူ့ကို ပွေ့ထူ၍ ထိုင်လျက် အနေအထား လုပ်ပေး
သည်။

သူ ဘေးတိုက်လဲနေသော ကားကြီးဖက်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။
ကားကြီးဘေးမှာ မီးသတ်ကားတစ်စီး၊ လူနာတင်ယာဉ်နှစ်စီးနှင့် တခြားယာဉ်
သုံးလေးစီး၊ ဆိုင်ကယ်တော်တော်များများ တွေ့ရသည်။ လူတွေလည်း အများသား၊
နေပါဦး။

ဒီကားက မှောက်တာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီလေ။ သူတောင် ကံကော်စွာ မှာ နှစ်ညအိပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကယ်ဆယ်ရေးတွေက ခုထက်ထိ ဘာလို့ အလုပ် ခွပ်နေတာတုံး။

“လူစာရင်းမှာ ဒေါက်တာလို့ပေးထားတယ်၊ ညီလေးက ဆရာဝန်လား”

“အလုပ်သင်ဆရာဝန်ပါ အစ်ကို”

“အေး-အေး၊ ကောင်းတယ်၊ ဒဏ်ရာတွေ ဘာတွေ ဘယ်မှာ ရထားသေးလဲ။ နာနေတဲ့နေရာရှိလား”

သူ ခေါင်းခါပြသည်။

“မနေ့ကလောက်အထိတော့ ညာဘက်ခြေချင်းဝတ်က ရောင်နေတယ် အစ်ကို။ အခု လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်တာတော့ တစ်ရက်လောက် ပါပြီ”

ဆရာဝန်နှင့် ကြက်ခြေနီလူငယ်ကလေးများ အံ့ဩဟန်နှင့် တစ်ယောက် ချက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။

ဆရာဝန်က သက်ပြင်းချ၍ သူ့ခေါင်းကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဖုတ်သပ် စမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ အစ်ကို”

“ကွန်ကားရှင်းဖြစ်မယ်၊ ညီ ခေါင်းကိုများ ထိသွားသေးလားလို့၊ ဒဏ်ရာတော့လည်း မတွေ့ပါဘူး”

“မထိပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ခြေထောက်ပဲ ထိခဲ့တာပါ။ ဒီမှာ ကျပ်တောင် စည်းထားသေးတယ်”

သူ ခြေထောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့ အားလုံး သူ့ခြေထောက် ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ခြေထောက်မှာ အဝတ်စမရှိတော့။ နန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့ဟန် ဘူသည်။ နန်းစတွေလည်း ပေမနေ။

ဆရာဝန်က သက်ပြင်းချသည်။

“အစ်ကိုတို့ ဒီကနေ လူနာတွေ နေပြည်တော် ဆေးရုံကို ပို့ဖို့ ခိုတယ်။ ညီလေးလည်း လိုက်ခဲ့။ လမ်းလျှောက်နိုင်ရင်တော့ ကိုယ်စီးလာတဲ့ အင်္ကျီတုံးကားနဲ့ လိုက်လို့ရတယ်။ လူနာတင်ယာဉ်က တော်တော်ထိထားတဲ့ လူနာတွေ ဦးစားပေး သယ်နေရလို့”

ကျော်စွာ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“နေပြည်တော် ဆေးရုံက ကျွန်တော်သွားမယ့် နေရာပါပဲ အစ်ကို၊ အဲဒီက သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ဒီည တည်းမလို့။ ဆေးရုံတော့ တက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်။ ခြေထောက်လည်း မနေ့ကတည်းက ကောင်းသွားပါပြီ”

ဆရာဝန်က ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

“ညီလေး ခေါင်းတော့ ထိထားတယ် ထင်တယ်၊ ဒီညတော့ ဆေးရုံမှာ စောင့်ကြည့်မှ ဖြစ်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ညီလေးက မနေ့က စပြီး ခြေထောက်သက်သာသွားပြီ ပြောစတာကို၊ ညီလေး ကားမှောက်ထားတာ နာရီပိုင်းပဲ ရှိသေးတာ”

နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို။

ကျော်စွာ လက်က နာရီကို အလန့်တကြား ငုံ့ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်ပ။

သောကြာနေ့ နေ့လယ် သုံးနာရီ။

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

ကံ့ကော်ရွာမှာ သူရှိနေခဲ့သည့် နှစ်ရက်လုံလုံး သူ့ဘဝထဲက ပျောက်ဆုံးနေပါပေါ့လား။

ကျော်စွာ မြေကြီးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ဘေးတိုက်ထိ နေသော ကားကြီးဘေးမှ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာ လှုပ်ရှားနေသော လူများ၏ ဇိတ်ပျက် လက်ပျက် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

လက်ထောက်ဆရာဝန်အစ်ကိုကတော့ ဒဏ်ရာရလူနာများကို ကားပေါ်တင်တာတွေကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

ကြက်ခြေနီလူငယ်ကလေးတစ်ဦးက ဆရာဝန်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားပြီး တစ်ဦးက သူ့ဘေးမှာ အဖော်လုပ်၍ ထိုင်နေသည်။

ခေါင်းကို ခိုက်မိတာတဲ့လား။

နှစ်နာရီလောက် သတိလစ်သွားတာတဲ့လား။

သတိလစ်နေတုန်းမှာ အိပ်မက် မက်သလို မက်ရင်း အပြင်မှာ တကယ် မရှိသည့် ကံ့ကော်ဆိုသည့်ရွာကို ရောက်ခဲ့တာတဲ့လား။

နှစ်နာရီ သတိလစ်ချိန်မှာ နှစ်ရက်စာလောက်ကို အိပ်မက် မက်ပစ် ခဲ့တာတဲ့လား။

ဆရာတော်၊ ညိုမောင်၊ ဝိုးနီ၊ ဦးတိုက်မောင်း၊ ဦးပန်းစည်တို့ မိသားစု။ ဒါတွေ အားလုံး တစ်ခုမှ အပြင်မှာ တကယ် မရှိဘူးတဲ့လား။

သည်ထက် ပို၍ ရင်နင့်စရာ ကောင်းတာက မပန်းဆုသည်လည်း သတိလစ်နေစဉ် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် တကယ် မရှိသည့် လူသား တစ်ဦး ဆိုတာပါပဲ။ အဲသည် တကယ်မရှိသည့် လူသားတစ်ဦးကိုမှ ထပ်တွေ့ ရအောင် ကြိုးစားဦးမည်ဟု သူက ကတိပေးခဲ့သတဲ့လေ။

ဘယ်လောက်များ ရူးမိုက်မိပါသလဲ။

သည့်ထက် ပို၍ ရူးမိုက်မိသည့် ကိစ္စကတော့ ယခု အချိန်အထိ သူ တွေ့ခဲ့ရတာတွေ တစ်ခုမှ တကယ်မဟုတ်ဘူးဆိုသည့် အမှန်တရားကို ရင်ထဲက လက်ခံဖို့ ခက်နေတာပါပဲ။

စောစောက သည်နားက ရွာသားတစ်ဦးက သည်နားမှာ ဘယ်က ဆောက်မှ မရှိ၊ တောင်ကျချောင်းလည်း မရှိ၊ ရွာလည်း မရှိ၊ ပတ်တက်စရာ လမ်းလည်း မရှိဟု အတည်ပြု ပြောပြသွားပြီးတာတောင်မှ သူ့နှလုံးသားက သူတွေ အားလုံး သူ့ကို ဝိုင်းညာနေကြသလိုပဲ ခံစားနေရတုန်း ရှိနေသေးသည်။

တကယ်တော့လည်း လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းညာစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ၊ သူမသိစိတ်က မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်တစ်ခုကို သူ့နှလုံးသားက စွဲလမ်း သွန်းနေသဖြင့် လန့်နိုးသောအခါ အမှန်ကို လက်ခံရန် ခက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆရာတော်ကတောင် မိန့်လိုက်သေး။

စွဲလမ်းလွန်းလျှင် ဥပါဒါန် ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။

အို-တော်ပါ။

တကယ်တော့ ဆရာတော်လည်း မရှိ။ အိပ်မက်ထဲက အရိပ်တစ်ခု ညီသာပါပဲ။

“အသေအပျောက်ရှိလား ညီလေး”

ကြက်ခြေနီ လူငယ်ကလေးကို လှည့်မေးတော့ လူငယ်ကလေးက ခေါင်းခါပြသည်။

“လူစာရင်းကို တိုက်ရှာကြတော့ နောက်ဆုံးမှတွေ့တာ အစ်ကိုပဲ၊ ရှေ့က လူတွေလည်း ဒဏ်ရာပြင်းတာတွေတော့ရှိတယ်၊ အသေအပျောက်တော့ မရှိပါဘူး”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချသည်။

“အစ်ကိုဘေးက ဦးပခွင်းရော၊ ဘယ်လို နေလဲ”

ကြက်ခြေနီလူငယ်ကလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဆရာဝန်ချထားသော ထိုင်ခုံနှင့် လူစာရင်းကို ပြန်ကောက် ဖတ်ကြည့်သည်။

“တစ်ကားလုံး ဘုန်းကြီးတစ်ပါးမှ မပါပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ပါးမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

“ပါပါတယ်ကွ၊ အစ်ကိုဘေးမှာပဲ ထိုင်လာတာ”

ကြက်ခြေနီကလေးက စာရွက်ကို မြှောက်ပြသည်။

“ဒီထိုင်ခုံဇယားအတိုင်းဆို အစ်ကိုဘေးက နေရာက နေရာအလွတ်ပဲ။ အစ်ကို တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လာတာ”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါပြသည်။

“သူတို့ စာရင်း မမှတ်တာလား၊ ကြားက တက်လာတာလား တစ်ခုခုပဲ။ အစ်ကိုဘေးမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပါတာတော့ အမှန်။ သူတုတ်နဲ့ အစ်ကို မှန်ကိုခွဲပြီး ထွက်လာခဲ့သေးတာ”

ဘုန်းကြီးချထားသည့် သံတုတ်အကြောင်း သတိရပြီး သူပြောလိုက်သည်။ ကြက်ခြေနီကလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး နေရာမှ ထသွား၍ တစ်စုံတခုကို လှမ်းကောက်ယူသည်။

“ဒါလား၊ အစ်ကိုဘေးမှာ တွေ့တဲ့တုတ်ကတော့ ဒီတုတ်ပဲ”

ကြက်ခြေနီလူငယ်ကလေး မြှောက်ပြသောတုတ်ကိုကြည့်၍ ကျော်စွာ မျက်လုံးများ ပြာစေသွားပါသည်။

ကြက်ခြေနီကလေးကိုင်ထားတာ သံတုတ် မဟုတ်ပါ။ နဂါးခေါင်းလက်ကိုင်နှင့် သစ်သားတုတ် ဖြစ်ပါသည်။

လက်ထောက်ဆရာဝန် အစ်ကိုက ကျော်စွာ ဘယ်လောက် သူတို့ထံ သူ ကောင်းပါသည် ပြောပြော စိတ်မချပါ။

နေပြည်တော်ဆေးရုံမှာ ဦးနောက်နှင့်အာရုံကြော ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနှင့် အတင်းပြိုင်ပါသည်။ ဆရာကြီးကလည်း ချက်ချင်း ကွန်ပျူတာဓာတ်မှန် ရိုက်စေသည်။

နေပြည်တော်ဆေးရုံက ကျော်စွာ သူငယ်ချင်း အလုပ်သင် ဆရာဝန် မင်းလွင်လည်း လိုက်လာသည်။

ကားမှောက်သည့်သတင်း မိဘတွေကြားမိလျှင် စိတ်ပူနေမှာစိုး၍ လည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာမှ မဖြစ်ကြောင်း ပြောရသည်။

ကွန်ပျူတာဓာတ်မှန်အဖြေမှာ ဦးခေါင်းအတွင်း ထိခိုက်ထားမှုမရှိဟု အဖြေထွက်သော်လည်း သူတို့စိတ်မချသေးဘဲ စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန် မမကို ခေါ်ပြပါသေးသည်။

ကျော်စွာကလည်း မမ မေးသမျှ သေသေချာချာ သတိထား၍ ဖြေသည်။

ကားပေါ်က ခုန်ချသည်။ ခြေထောက်မှာသွားသည်။ သတိလစ်သည်။ သတိရတော့ လက်ထောက်ဆရာဝန် အစ်ကိုနှင့်တွေ့သည်။ သူဘာတွေ ပြော မိမှန်း မမှတ်မိ။ နဂါးခေါင်းရုပ်နှင့် တောင်ဝှေးက ကားထဲကရတာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူဟာဆိုတာ သေသေချာချာ မသိ။

ကံ့ကော်ရွာအကြောင်းနှင့် မပန်းဆုအကြောင်းကို ယောင်လို့တောင် မဟ။ အဲဒါသာ ပြောပြလိုက်လျှင် သူ ဆေးရုံကဆင်းရစရာ အကြောင်းမရှိတာ သူသိသည်။

“ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ ပီတီအက်စ်ဒီ (ထိခိုက်မှုကြောင့် နောက်ဆက် တွဲကျန်ခဲ့သော စိတ်ဝေဒနာ)ဆိုတာကတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ အနည်းငယ်အများ ရှိမှာပေါ့။ သူ့ကြည့်ရတာကတော့ ‘ကုပ်ပင်းဝဲလ်’ (ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိ)ပါပဲ။ စိတ်ချရမှာပါ”

စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆရာဝန်မမက ပါဝင်ထောက်ခံတော့မှ နောက်ဆုံး သူ့ကို မင်းလွင်နေသော ဆေးရုံထဲကအဆောင်မှာ လိုက်အိပ်ခွင့်ပြုတော့သည်။

အဆောင်ရောက်တာနှင့် မင်းလွင်က မေးခွန်းများ တရစပ်မေးမြန်း သည်။ ကျော်စွာ ပန်းချီဆရာမကလေး ကံ့ကော်နှင့် ပတ်သက်တာတွေတော့

အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပြီး ကံ့ကော်ရွာနှင့် ပတ်သက်တာတွေတော့ ထိပ်မှတ်
လိုက်သည်။

မင်းလွင်က သူ့နဂါးခေါင်းတောင်ဝှေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ပတ်
ကြည့်သည်။

“ပိုင်ရှင် ပေါ်ရင်တော့ ပြန်ပေးလိုက်ဦးကွ၊ ရှေးလက်ရာပဲ၊
တော်တော်တန်ဖိုးကြီးမှာ။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာက ကားမှန်ကို မင်း ဒါနဲ့
ရိုက်ခွဲခဲ့တယ် ဆိုတာပဲ”

ကျော်စွာ ဘာမှ ပြန်မပြော။ ‘ပိုင်ရှင် မပေါ်နိုင်ပါဘူးကွာ’ ဆိုသည့်
စကားကို မျှီသာ ချလိုက်ရသည်။

“အခု မင်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ပြော”

ကျော်စွာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“မူရင်း အစီအစဉ်အတိုင်းပဲလေ၊ ဒီည မင်းဆီမှာ အိပ်မယ်၊ မနက်
ကျရင် ကံ့ကော်တို့ ပန်းချီပြပွဲသွားကြည့်မယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

မင်းလွင်က တိုးတိုးရယ်သည်။

“မင်းအစ်မ ပြောတာက အမှန်ကွ၊ ဘာမလွယ်ဘူးလဲဆိုတာ
ပြောပြဖို့ကို မလွယ်တာ။ မင်း နားမှ မထောင်ဘဲ”

ကျော်စွာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်းက ကံ့ကော်ကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း ပန်းချီဆွဲတာပဲ၊ မင်းမေ့နေပြီလား။
တကယ်တော့ ကံ့ကော် နိုင်ငံခြား ထွက်မသွားခင် ဆရာကြီးဆီမှာ ပန်းချီ
လာသင်နေကတည်းက ငါလည်း ဆရာကြီးဆီမှာ အတူတူလာသင်နေတာ။
လူချင်းပါ ရင်းနှီးပြီးသား”

“မင်း ပြောလည်း မပြဖူးဘူး”

“ပြောပြရအောင် မင်းအတွက် ကံ့ကော် အဲသလောက် အရေးကြီး
သွားမှန်း ငါ ခုမှ သိရတာလေကွာ”

ကျော်စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။

“ကံ့ကော်က ဘာမလွယ်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကံ့ကော်က မလွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း မလွယ်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကံ့ကော် ဒီအရွယ်ထိ ဘယ်ယောကျ်ားကလေးမှ စိတ်ဝင်စားတာ ငါမတွေ့ဖူးဘူး။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်နိုင်ဖို့လည်း လွယ်မယ် မထင်ဘူး။ သူ့စရိုက်က နည်းနည်း ထူးဆန်းတယ် ပြောရမလားပဲ”

“ဘယ်လို ထူးဆန်းတာလဲ”

မင်းလွင်က ခဏ တွေ့ဝေ စဉ်းစားနေပြီး ရယ်သည်။

“အေး... အဲသလို ပြောပြဖို့ကို ခက်တာ။ ဥပမာကွာ သူက ပန်းချီကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်။ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ညမအိပ်ဘဲ ပန်းချီ ဆွဲနေရင် ဆွဲနေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ပြပွဲရှိတယ်။ ဘယ်နှကား ဆွဲပေးပါလို့ သွားပြော၊ သူ့ဆွဲချင်မှ ဆွဲမယ်၊ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ချင်ထိုင်နေလိမ့်မယ်၊ မင်းကို အကြောင်းပြချက်တောင် ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အားနည်းတဲ့ သူတွေကို သိပ်သနားတတ်တယ်။ ကင်ဆာကလေးတွေနဲ့ သွားအချိန်ဖြုန်းနေတာသာကြည့်။ သူ အဲဒီ ကလေးတွေအတွက် အချိန်တွေ သွားပေးပြီး သူ့ဘဝအတွက် ဘာမှ မလုပ်ဘဲလည်း အကြာကြီး နေချင်နေမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို မင်း ချီးကျူးစကား သွားပြောလည်း သူကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မယ်။ အဲဒီကိစ္စ ပြောပါဆိုရင် ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာ့ရိုးရာ အနုပညာလက်ရာတွေကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆွဲခိုင်းရင် မော်ဒန်တွေပဲ ထွက်လာမှာပဲ။ ရိုးရာဝတ်စုံတွေကို သူ့ဘာသာသူချုပ်ပြီး ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ထွက်ချင် ထွက်လာမှာပဲ။ အဲသည်လောက် ကြိုတင် ခန့်မှန်းရခက်တဲ့ မိန်းကလေးကို မင်း ဘယ်လို ရင်းနှီးအောင် လုပ်မလဲ ကျော်စွာ”

ကျော်စွာ အကြာကြီး တွေ့ဝေ စဉ်းစားနေသည်။

မင်းလွင် ပြောသည့်ထူးဆန်းပါသည်ဆိုသော ကံ့ကော်၏စရိုက်လက္ခဏာတွေက သူ့နားထဲတွင် ဘယ်လိုမှ မထူးဆန်းဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မြန်မာ့ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို တန်ဖိုးထားသည်။

မြန်မာလိုချည်းပဲတော့ ဝတ်ပြနေမှာ မဟုတ်တဲ့။

ကြင်နာတတ်သည်။ သို့သော် ကြင်နာတတ်ကြောင်းတော့ လူသိအောင် ပြောပြနေမှာ မဟုတ်တဲ့။

စွဲနဲ့ပဲနှင့် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်တတ်သည်။ သို့သော် စိတ်ပါမှ လုပ်မှာတဲ့။

ကံ့ကော်ရွာဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ မရှိခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ ကံ့ကော်ရွာမှာ နှစ်ရက် နေခဲ့ရသည်ဟု အိပ်မက် မက်သူလို ခံစားခဲ့ရသည့် သူ့အဖို့ကတော့ ဒါ ကံ့ကော်ရွာသူ၊ ရွာသားတွေ၏ စရိုက်ပဲလေ။

တစ်နည်းအားဖြင့် ရှေးမြန်မာအများစုတို့၏ ညီမျှခြင်းချ၍ ရသော စရိုက်လက္ခဏာများ မဟုတ်ပါလား။

မြန်မာ့စိတ်ရင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဟု ပြောလျှင် အဲသည် အချက်တွေကို ပြောရမှာပဲ မဟုတ်လား။

အဲသည် စရိုက်လက္ခဏာတွေကြောင့်ပဲ မြန်မာတို့ အောင်နိုင်ခဲ့ရတာ တွေရှိသလို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိခဲ့တာအမှန်။ သို့သော် ချစ်စရာကောင်း နေတာလေးက မပြောင်းမလဲ ကျန်နေခဲ့သည်။

သည်နေ့ခေတ်လူသားတွေ၏ နှစ်လိုဖွယ်မကောင်းသော စိတ်ဓာတ် တချို့နှင့် အကျင့်လက္ခဏာတချို့ကို ကံ့ကော်ရွာတွင် မတွေ့ခဲ့ရ။ ကံ့ကော်က သိမ်မွေ့သည်၊ ယဉ်ကျေးသည်၊ ဖော်ရွေသည်၊ ငဲ့ညှာတတ်သည်။ မပြိုင်ဆိုင် တတ်၊ မဝါကြွားတတ်၊ ကြိုးစားရုန်းကန်မှုတော့ ရှိသည်။

တကယ်တော့ ခေတ်မြန်မာတို့၏ အနုတ်လက္ခဏာပြလာသည့် စရိုက် တချို့က နောက်ပိုင်းမှ ပြောင်းလဲလာသော ရုပ်ဝတ္ထုပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ တွေ၊ အဲဒါတွေလိုက်၍ ထွက်ပေါ်လာသော လောဘနှင့် ဒေါသတို့ကြောင့် အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျှင် လွန်အံ့ မထင်။

ကံ့ကော်ရွာမှာ သူ နှစ်ရက်နေခဲ့ရတာ သည်လောက် ထူးဆန်းသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ထဲရောက်သွားတာ ဖြစ်ပါလျက်နှင့် အထီးကျန်မဆန်ခဲ့။ ပြောကြကြေးဆိုလျှင် ဒီဘက်ခေတ် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တစ်ခုကို ရောက်သွားတာ ထက်တောင် ချောချောမွေ့မွေ့ ဝင်ဆံ့နိုင်ခဲ့သည်။ ဒါ အဲသည် စရိုက်လက္ခဏာ တွေကို သူ့အတွင်းစိတ်က နွေးနွေးထွေးထွေး နှစ်သက်နေလို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ကံ့ကော်လည်း ဘာမှ မထူးဆန်း။

အသွေးထဲ အသားထဲ အနှစ်သာရထဲမှာ မြန်မာဆန်နေသည့် မြန်မာမ ကလေးသာ ဖြစ်ရမည်။

ကံ့ကော်နှင့် ရင်းနှီးမှု ရယူဖို့ လွယ်ချင်မှ လွယ်မည်။ ဘာကြောင့် မလွယ်သလဲဆိုတာကို ပြန်ပြောပြဖို့တောင် လွယ်ချင်မှ လွယ်မည်။ သည်စကား

မှန်သည်ထား။

သေချာတာကတော့ ကံ့ကော်၏ စရိုက်အမှုအကျင့်တို့ကြောင့်တော့ သူ ကံ့ကော်ကို မခင်ဘဲ နေနိုင်မှာ မဟုတ်။ ပို၍ပင် ခင်တွယ်နေဦးမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အသွေးထဲ အသားထဲ အနှစ်သာရထဲမှာ မြန်မာဆိုတာကိုချစ်သော မြန်မာလူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျော်စွာ(၈)

စနေနေ့

ကျော်စွာ အိပ်ရာ စောစောထသည်။

မင်းလွင် စီစဉ်ပေးထားသော တဘက်၊ ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေး၊

သွားပွတ်တံတို့နှင့် မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၍ ရေချိုးသည်။

မင်းလွင် ညကတည်းက ပေးထားသော စတစ်ကော်လာရှပ်အင်္ကျီ

အဖြူနှင့် ယောလုံချည် အညိုကလေးကို ဝတ်ဆင်သည်။ ညှပ်ဖိနပ်ပင် မင်းလွင်

ဖိနပ်ကို ယူစီးရမည်။ ယခုတော့ ခဏနေဦး။

အဆောင်စည့်ခန်းထဲရှိ ဘုရားစင်မှာ ဘုရားရှိခိုးသည်။

ဘုရားစင်ဘေးနံရံမှာ ထောင်ထားသော နဂါးခေါင်းတောင်ငှားကို

ညှမ်းမြင်သည်။

သူ သက်ပြင်းချမိသည်။

ကံ့ကော်ရွာနှင့် မပန်းဆုတို့သည် သူ သတိလစ်သွားစဉ် နာရီပိုင်း
အတွင်း အိပ်မက်လို မြင်မက်ခဲ့သော အာရုံတစ်ခုမျှသာဟုဆိုလျှင် ဆရာတော်
စွန့်လိုက်သော သည်တောင်ဝေးက သူနှင့် ဘာကြောင့်ပါလာရသလဲဆိုသည့်
ပုစ္ဆာကို သူ အဖြေ မရှာတတ်သေး။

ဆရာတော်ကလည်း မှာသည်။ အစွဲအလမ်း မလွန်စေဖို့တဲ့။

ဆရာတော် ဘာကြောင့် အဲသည်လို မှာသည်ကို သူမသိ။

သေချာတာကတော့ သူ ယခု စွဲလမ်းမှုတစ်ခု၏ နောက်ကို လိုက်ရ

မည်။ နောက်မဆုတ်ချင်တော့။

နဂါးခေါင်းတောင်ဝေးကို ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မှီထောင်သည်။

ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီးယားရန် ဆေးရုံရှေ့ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်
ထွက်ခဲ့လေသည်။

အဆုံး

ပန်းချီကားတွေ ရှေ့မှာ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာကြည့်ရှုနေကြသော
လူအုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း မိန်းကလေး နှမ်းလျှာသလို ခံစားနေရသည်။
ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ် တစ်ခု၊ အွန်လိုင်း ရုပ်သံသတင်းဌာန
တစ်ခုနှင့် ဂျာနယ်လေးခုအတွက် သူ အင်တာဗျူးများ ဖြေပြီးသွားတာလည်း
ပါမည်ထင်သည်။

နောက်ဆုံး မိန်းမပျိုတစ်ဦးကတော့ 'မမလည်း ပန်းချီကားမလည်
တော့ ဘာမေးရမှန်း မသိဘူး ညီမရယ်။ ဒီပြပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ ညီမဖြေချင်
တာတွေ ချရေးထားပေးပါလား။ ညနေကျမှ မမလာယူမယ်။ အဖြေတွေကိုပဲ
ကြည့်ပြီး မေးခွန်းစီထည့်လိုက်မယ်' ဟု ပြောတာကိုပင် ပြုံး၍သာ ခေါင်းညိတ်
ပြုလိုက်မိသည်။

သူ့ပန်းချီကားတွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပွဲစစချင်းမှာပင် အားလုံး
နီးနီး ရောင်းထွက်သွားသဖြင့် လာကြည့်နေသော ပရိသတ်က ကြည့်သာ
ကြည့်နေရသည်။ ဝယ်စရာ မကျန်တော့သည်ကိုလည်း သူ အားတုံ့အားနာ
ဖြစ်နေသည်။

ဂျာမန်မင်းသမီးဝယ်သွားသော ပန်းချီကားတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ပွဲမစခင်ကတည်းက ရောင်းလိုက်သည်ကို နှမြောစကားဆိုသည့် ပရိသတ်တွေ ရှိသလို ရှေးဟောင်းဝတ်စုံနှင့် ကံ့ကော်ပွင့်တွေရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် သူ့ပုံတူကို အတင်းလိုက်ဝယ်သူတွေလည်း မရှား။

“ဒါက ရောင်းရန် မဟုတ်ပါရှင်”

“လက်ဆောင်ပေးဖို့ ရှိလို့လား။ ဒါမှ မဟုတ် ညီမလေးပုံဖြစ်နေလို့ မရောင်းချင်တာလား”

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက စပ်စုသည်။ သူကရယ်၍ ‘ဖြေရခက်ပါတယ် မမရယ်’ ဟု ပြောတော့လည်း လက်ခံရှာသည်။

ထိုအမျိုးသမီးပြောသလိုပင် အပျိုအရွယ်တစ်ဦးအနေနှင့် မိမိပုံတူကို တခြားသူ၏အိမ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားမှာကို ရှက်ရွံ့စိတ်က အခြေခံအကြောင်း တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း သူ ယခုလို နှမ်းလျှူးဝေနေရအောင် မကြာခဏ နောင်ယုတ်တတ်သည့် အိပ်မက်ဆန်းဆန်းတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်နေသော စိတ်ကူးဖြစ်၍ တန်ဖိုးထားမိသည်ကလည်း ပါလေသည်။

ဒါကို သွားရှင်းပြလျှင်တော့ ပန်းချီဆရာမ စိတ်မနဲ့ဘူး ထင်တယ် ဟု ကောက်ချက်ချကြကား တခြားကားတွေပါ မဝယ်ဘဲနေတော့လျှင် သူလျှူမည် စိတ်ကူးထားသည့် ပညာရေးဒါန ထိခိုက်ရချေရဲ့။

မနေ့ကလည်း သူ ခဏဆိုပြီး နေ့လယ်တစ်ရေးအိပ်လိုက်တာ မောင်ဝမ်းကွဲကလေး ပန်းချီကားကို လာယူမှ နီးလေသည်။ ပြီးတော့ မောင်ဝမ်းကွဲကလေးနှင့် ပန်းချီကားကို ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ပြခန်းပြင်ဆင်တာတွေ လိုက်မကြည့်နိုင်ဘဲ ဆက်အိပ်တာ နောက်ဆုံး မေမေတို့ ပြင်ဆင်ပြီး ညနေစောင်းပြန်လာဖို့မှပဲ နီးတော့သည်။

အဲဒါနှင့် ပြခန်းအဆင်မပြေမှာစိုး၍ သည်မနက်စောစော လာကြည့်တော့ ပွဲတာဝန်ခံပြင်ဆင်သူ သူ့ပန်းချီကားတွေက အကောင်းဆုံးနေရာတွေ အကုန်ရထားပြီး တခြားပန်းချီဆရာမတချို့၏ ပန်းချီကားတွေ ချောင်ကုန်နေတာတွေရ၍ သူ့လဲခိုင်းသေးသည်။ မီးသမားက ပန်းချီကားအရွယ်အား အလိုက် မီးဆင်ရတာမို့ ပြင်၍ မရတော့ဟု ပြောပြီး တခြားပန်းချီဆရာမကလည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ပါဟု ဝိုင်းပြောမှ လက်ဆောင်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ မော့ပြီ။

ပန်းချီကားများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့် အလယ်ကောင်မှာ ချထားသော ဧည့်ခန်းဆက်တီလို ကြိမ်ကုလားထိုင်ကလေးတွေ ဝိုင်းထားသည့်ထဲက တစ်လုံးမှာ ထိုင်၍ ကိုကာကိုလာတစ်ပုလင်း ပိုက်နှင့် စုပ်သောက်ရင်းသာ ပရိသတ်ကို ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

အဲသည် အချိန်မှာတင် ပရိသတ်ထဲမှာ သူ မမျှော်လင့်ထားသော မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေး ရှေ့ကို ကုန်း၍ သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်မိသည်။ သေချာပါပြီ၊ သူပါပဲ။ ရန်ကုန်ကလူက နေပြည်တော်ပန်းချီပြပွဲကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေရတာလဲ။ လာမယ်လည်း ပြောမထားဘဲနဲ့။

မိန်းကလေး နေရာမှ ထ၍ သူ 'ရောင်းရန်မဟုတ်' ပန်းချီကားကြီးကို ယခုမှ မြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို စိတ်ဝင်တစား စိုက်ကြည့်နေသူနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

မိန်းကလေးချဉ်းကပ်လာတာမြင်တော့ သူလှည့်ကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။

“ကိုကျော်စွာ၊ ပန်းချီပြပွဲလာတာလား၊ လိုက်ကြည့်လေ”

သူစကား ဘာမှားသည် မသိ။ ကိုကျော်စွာ မျက်နှာ သိသိသာသာ အံ့ကျသွားသည်။ အပြုံးတို့ လွင့်ပြယ်ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

မိန်းကလေးလည်း ဘာဆက်ပြောရမည် မသိ၍ ယောင်အအနှင့် နောက်ပြန်လှည့်၍ ဆက်တီဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ ဒီရောက်နေလို့ ပန်းချီပြပွဲ ဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ငါ ပြောတာ ဘာမှားလို့လဲ။ မှားတော့ မမှားပါဘူးလေ။

မိန်းကလေးတစ်ချက်နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကိုကျော်စွာထစောစောက နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လိုရုပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေဆဲ။

မိန်းကလေး စိတ်ကူးတစ်ခုရသွားသည်။

လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတို့ကို နောက်ပြန်လှည့်၍ သူ့ဆီ တစ်ခေါက် ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“ကျွန်မ ဟိုအလယ်က ဆက်တီမှာ ရှိနေမယ် သိလား။ ကိုကျော်စွာ ပန်းချီတွေကြည့်လို့ ပြီးရင် ကျွန်မကို လာခေါ်ပါနော်။ အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး

တအား ပင်ပန်းထားတော့ တစ်ခုခု ခဏ အပြင်ထွက်ပြီး စားချင်တယ်။
ကိုကျော်စွာ အဖော်လုပ်ပေးပါလား၊ ကျွန်မကျွေးပါ့မယ်။ ပန်းချီကားတွေ
ရောင်းရတာလည်း အောင်ပွဲခံရင်းပေါ့”

ကိုကျော်စွာမျက်နှာ သိသိသာသာ ပြန်ဝင်းပလာသည်။ အပြုံးတို့
လင်းလက်လာသည်။

“လိုက်မှာပေါ့ ကိုကော်။ အခု သွားမလား”

“ကိုကျော်စွာ ပန်းချီတွေစုံအောင် ကြည့်ဦးလေ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းကလေး ပြုံး၍ ဆက်တီဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

ပန်းချီပြခန်းက လေအေးစက် တပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိသော်လည်း
နွေရာသီက တယ်မပူလှသလို ခံစားမိလေသည်။

မေတ္တာဖြင့်

လင်္ကာရည်ကျော်

ည ၀၉:၃၂ နာရီ

၁၇.၄.၂၀၁၇

၁၃၇၉-ခုနှစ်၊ မြန်မာနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့